

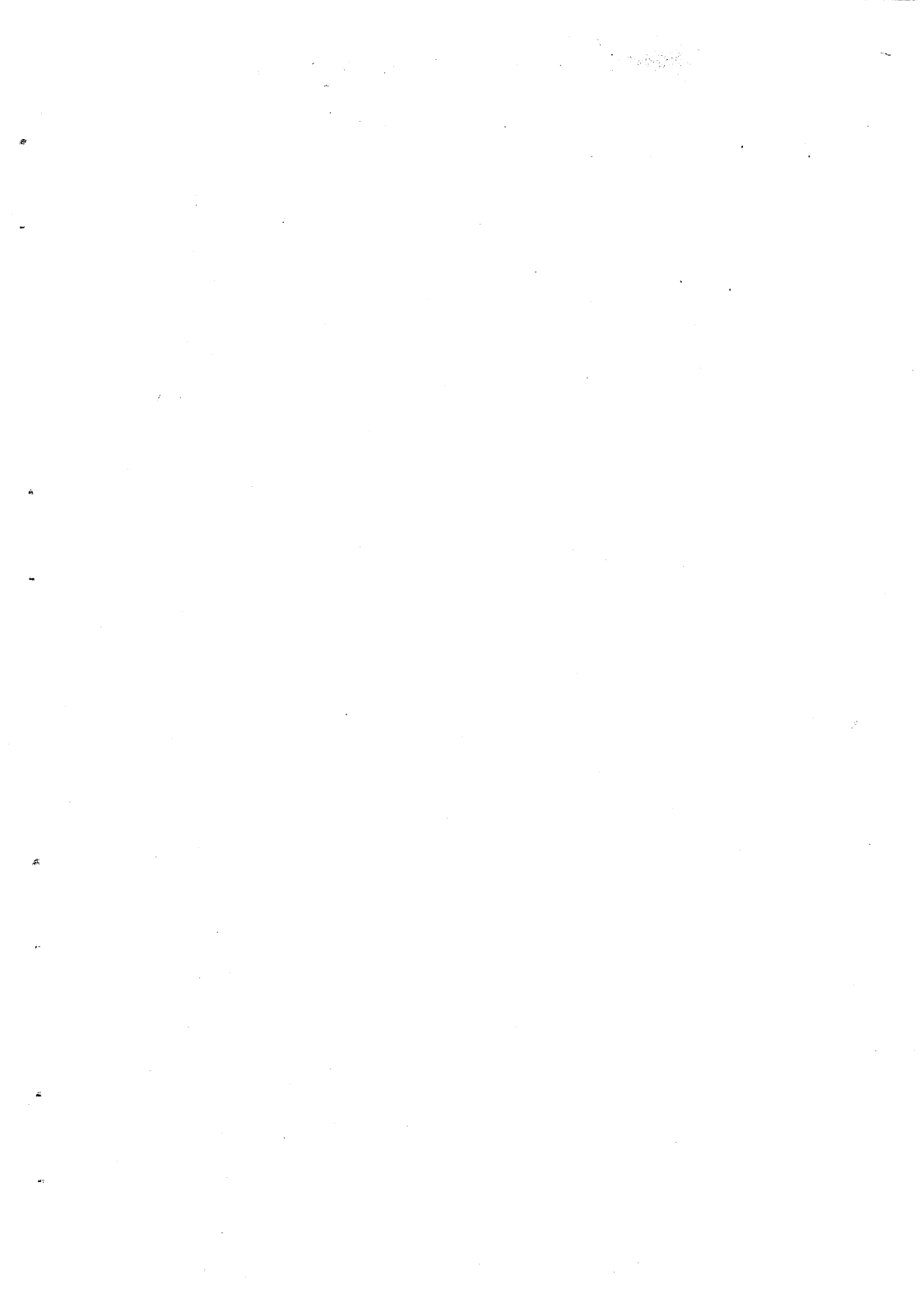
مجموعه آثار قلم اعلی

۷۳

این مجموعه با اجازه محفل مقدس روحانی ملی ایران
شید الله ارگانه بتعداد محدود به منظور حفظ تکثیر
شده است ولی از انتشارات مصوبه امری نمیباشد
شهر القدره ۱۳۳ بدیع

ایم مجموعہ آقا قلم اعلیٰ در خط و علوم نعمت اللہ صفائی باشد
از نسخہ خطی تعلق بکتاب ابوالقاسم ابن احمد در تاریخ
تسویہ کعبہ است

۱	ال	دعای بار و رسول خدا
۴	۲	مشقه شاف
۳۸	۳۶	اعمال است
۴۰	۴۱	معین بنامه تقی اول
۴۲	۴۰	خطبه تفسیر
۴۶	۴۴	لوح ماریه
۵۰	۴۶	لوح اسد
۵۶	۵۰	لوح اباب
۶۰	۵۶	زینت عربی
۶۴	۶۰	جنت بن
۸۰	۶۴	الزواج مدد درو
۱۱۶	۸۰	سوره البقر
۱۴۳	۱۱۶	لوح سلمان
۱۷۲	۱۴۳	لوح تفسیر
۱۸۶	۱۷۲	نور تا
۱۹۷	۱۸۶	مدینه ارضنا
۲۳۰	۱۹۷	جواب الفریق
۳۶۸	۳۳۰	الواع مدنی
		اورنه درو
		الجر

هو الاعظم الابهي

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي لَكَ الْحَمْدُ بِمَا انْقَضَتْ لِاحْتِيَابِ
فِي سَمَاوَاتِكَ وَارْضَاكَ وَجَعَلْتَنِي هَذَا السَّمْعَ الْقَضَاءُ
لِاعْلَامِ كَلِمَتِكَ فَاهْدِ يَا إِلَهِي عِبَادَكَ إِلَى سَوَاءِ الصَّرَاطِ
أَنْتَ أَنْتَ الْمُقَدَّرُ الْهَيْهَاتَ الْغَيْرُ الْغَيْرُ

بِوَاهِلِهِ هَدِيَّتُهُ لَأَزْمِ اسْتِ كَدِ بَرَزَتْ أَخْبَارِي جِبَابِي
الهي در مهي حاضر و شرفي على محبت الله بر تقي داد
بازده مشال كلاب داخل نموده چنان شاميدن

این کلمات را تلاوت نموده مشاهده نماید

از قضا ایام محن و آرزوی حاجت
مانند

ان اشربوا با قوم رحمتی الابهي قبل ان یورثکم
الکبری لئلا یؤثر فیکم هسات الشیطان و یمنعکم

عن رضوان الله الهی

القبور

صحيح الادلج

هو الله

وحياتكم بالآخرة يا الهي استأجرتني
التي برأسه صحت بآثارها
ملاءة الأملج واستصممت بآثاره
أهالج الأملج على كفا من العصور
واسميت بحالها حوريات النخل
في برهان الأسماء بعد ذلك
ثم أقصقت به الفؤاد من على
وقال العنق والنهر والفتحة
التي على يديها الأوهام
بأن تحفظنا يا الهي من ربه
لعله قد بنا عن ذكر ما سواك ثم
استقبنا على حصى وأملك ثم

٢

ان يا معشر العشاك بالله هذه الليلة ما ظهر مثله في
الامكان وان هذا الفضل من الله العزيز المنان ونظمت
فيها الروح بشفقة بهتم منها حقايق الانسان بان
ابشروا باهل ملاء الاعلى في حقايق الرضوان ثم
نادى الله عن خلف سرادق القدس والاحسان با
هذه ليله ولدت فيه حقيقة الرحمن وفيها فصلت
كل امرأتي من قلم السبحان اذا ابشروا ثم استبشروا
ياملاء البيان وفيها نادى الوتراء على الاغصان
والانسان بان ابشروا ياملاء الرضوان قل فيها
ستر حجاب الجلال على اهل الايقان وغنت ورد
حمامة الفردوس في قطب الجبان اذا ابشروا با
هياكل القدس في مدينة الرمان وفيها تجلى الله
لكل سيم عظام ثم استوى على كل قلب دهر نزهان

استجبت بنا بشفقة قدس الكواكب والظلال
وانك انت المصميت القويم ثم
عن وساوس الدنيا التي خارج
جمال الرحمن واخرى عن طاعة النجباء
وكان عن فضول الاسرار المكنون الفاضلين فما
الهي ما هما بحدك ثم اخذنا انبساطك
وعنايتك ثم اعطيتنا انفسنا على الكبر
ورضوانك ثم انزلت النازل الملائكة
ثم انزلت الغالب المعتدل المخبوء

وانتم فابشروا يا ملاء البيان وفيها تموجت بحجر العفر
وهبت نسائم الاحسان اذا فاستبث اصحاب الحجر
فيها غفر كل العصيان من اهل الاكوان وهذا بشارة على كل
من خلط في سره الايمان قل هذه لليلة قدر فيها مقادير ^{الوجود}
والفضل في صحائف العز والايقان ليرفع بذلك كل الاحوان
عن كل الاشياء في كل حين ورفاه اذا ابشروا في قلوبكم يا
من دخل في ممالك الوجود والاكوان اذ اينادي منادي ^{الرب}
في خطب البقاء مركز العلو والرفعان وهذا من فضل الله العزيز
المتنان تالله قد فتح ختم اناه المسك من يد القديرة من ذي
شوكه وسلطان وان هذا الفضل من الله العلي المتنان واذا ان
كاوس خمر زمان من يد يوسف الاحد بته جمال السبحان و
ان هذا الفضل من الله العلي المتنان اذ انا سرعوا وتكاسوا يا
ملاء الانسان من هذا السلسيل الخوان وان هذا الفضل ^{الله}
العلي المتنان قل يا ملاء العشان قد اسرق جمال المسوق من غير
حجاب وقمصان وان هذا الفضل من الله العلي المتنان ويا
مغشرا لاصحاب قد طلع جمال المحبوب عن افق القدس فهصلوا

وتعالوا بارواحكم باصحاب البيان وان هذا الفضل من الله
 العلي المنان وقد ظهرت الحجة والبرهان بما قامت القيا^{مة}
 بقسام الله بظهر نفسه القديمان وان هذا الفضل من الله العلي
 المنان لجت الأدار وتبينت الأكار وتبينت الأدار
 بما تجلى الله على كل دهر وذات افنان وان هذا الفضل
 من الله العلي المنان تعالوا يا ملاء الأيمان بما حشرت
 الأرواح ونشرت الأرياح وحرقت الأشباح ورنيت
 السن البقاء على كل شجرة ذات اغصان وان هذا
 لفضل من الله العلي المنان تالله قد حرقت الحجبات و
 حرقت السججات وكشفت الدلالات ورفعت الأشارات
 من ذي قدرة قدران وان هذا الفضل من الله العلي
 المنان سرورا واسرورا بالكميان هذا الزمان الخفي الخفي
 الخفيان لنلا يعرفوا الإغنيار ما تكاسون من هذه النعمة
 التي كانت ذي لذة وجذبان وان هذا الفضل من الله
 العلي المنان يا ملاء البيان تالله تم النعمة وكل الرحمة

ولاح الوجه بالروح والريحان وان هذا الفضل من الله
 العلي المنان ان اشربوا باملاء الاحباب وان ابشروا
 باملاء الاحباب من هذا السبيل الذي لشعثان
 وان هذا الفضل من الله العلي

المدائح

اداب واحمال لياف بيت الله لا ادريك سورة نازل ومرويه
 هذه سورة الحج وقد نزلناها بالفضل المستقر بها العباد الى الله
 ربهم ورب البيت العظيم
 هو المهاجر العزيز البديع

تلك ايات الله قد نزلت حينئذ عن قطب البقاء مقام الذي
 يطوفن في حوله اهل سرادق الكبرياء ثم اهل ملاه الاعلى ثم الذين
 سكنوا في جنة المأوى ثم الذين هم استقروا على قاعد القصور
 عند سدرة المنتهى كذلك نزل حينئذ من لدى الله الصهبن
 القبوم وان هذا الكتاب على الجح ان انتم تعرفون ثم كتاب
 محمد رسول الله ثم من قبله وانزل على الروح ثم ما تولى الكليم

الكليم اذا فاقروا العلم تكلمت من الذينهم يفتضون وياقروا
 اتقوا الله ولا تتبعن الذينهم ياعرواكم بالغل والبغضاء ويصد
 عن سبيل الله اتقوا الله ولا تكونن من الذينهم بايات الله يعرضون
 ثم يكفرون ^{قرآن} تكفروا بهذه الايات نباى حديث امنتم
 بمظهر نفس الله ان اتم تعلمون وياقروا لا تلتفتوا اليوم الى
 بينكم وبنها نلكم ثم التفتوا الى جهنم العرش هذا المقام المقدس
 الخوذ الذي يطعن في حوله ارواح المقربين ثم هياكل الملائكة
 ثم افدة الكرويين ان اتم تشعرون وياقروا لا تكفروا
 بايات الله بعد الذي جعلها الله حجة عليكم وعلى من على
 الارض وهذا ما نزل في صراف عزيمتوم التي هربت فيها
 اسلمها كان وها يكون كذلك نافع عليكم ما قبلتكم عن كل
 الوجوه الى وجد الله العزيز للشهود ثم اعلموا يا قوم بان الروح
 اراد ان يخرج عن بينكم مرة اخرى بما اكتسبت ايدي الذينهم
 كفروا بايات الله في ازل الازل وكانوا حينئذ ان يكفروا
 قل نال الله ^{انه} قد كان بينكم في سنين متواليات وشهور

مقام

متنابعات وآبام معلونات وانتم ما عرفتموه بل كنتم في كل حين
ان تجدوا هذا الجبال الذي اشرف عن افق الريح وهذه
الآيات التي نزلت عن سماء قدس مرفوح تالله اذا برح
نسانم الله الى عنوان الهماء ثم شمس العما الى ميادين السنأ
اذا انتم بعده لا تكونن من الذينهم تصنون ان اذلبوا
على امر الله وجهته ثم برهان الله وابانه ثم ظهور الله
سلطنته ثم ههينه الله واقبلاره ولا تكونن من الذينهم
بكل غيبق يتحركون ان اصطبروا على الامر بحيث لا ينزل
اقداهم ولو بقومن علمكم كل من السموات والارض
وهذا وصيتي علمكم ان انتم تسمعون قل ان تقومن عن
النوم وتشهدن الشمس غائبة عنكم فمن باتتكم بانوار
عز محبوب وان تصبوا ماء الحيوان من اقدانكم غورأ
فمن باتتكم بكلاب السليل والكافور تالله يا قوم هذا
حرم الله بدنكم وشهنته فبكم ويريد ان يسترحمهم
خلف الحجاب بما اكتسبت ابادى اولى الاخباب الذين

الذين يحسبون في انفسهم بانهم مهتدون قل يا امة اذابكم ^{عين}
 على في ربي الاعلى ثم عين محمد في ابي الابهى ثم عين الروح
 في جبروت العلاء ثم عين الكلم في واقع التصور وتصبح ائمة
 الخواتم في الذوات ان انتم تسمعون قل يا قوم بالله هذا
 الغلام الذي قد اظهره الله بينكم على اجماله ثم بيانه ثم ظهوره
 واجلاله وانتم تعلمون به ما لا فعل احد باحد وبذلك تشهد
 السنن ان انتم ترضفون ويا قوم خافوا عن الله ولا تكفروا
 بنعمة بعد الذي نزلت عن سماه عن محبوب ويا قوم لا ...
 تخافوا في امره ولا تلتفتوا الى الذين هم تجدون في قلوبهم البغضاء
 من هذا الغلام الذي ظهر على هيك البغضاء بين الارض والسماء
 وندس الله به الد عن انظار المشركين كما انتم تشهدون ان
 المشركين يتلون بانهم كانوا همي وشهدوا اجمالي الا فو
 نفس الظاهر المصير المستور وما وقع عيون احد على
 جالي الا الذين هم القطوع عن كل ما يذكر عليه اسم شئ
 ومن وراهم عيون العظمة ثم احين الذين هم في حوال العرا

كانوا يطوفون اذ ان يشهده اعبوا المنافقين بعد الذي بذتة
 من شعاعه خلفت الشمس وانوارها ثم النور رضى آتاه
 ثم ظهوره وكبريائه ان انتم تفقهون وباقوم لا تكفروا
 برهان الله بعد الذي ظهر على هبكل الانسان وبيلي
 عليكم في كل حين من آيات الله لعل يخرجكم عن ظلمات الآيات
 وتقرتكم الاشياء قدس محبوب وباقوم فانظروا بعبودتكم
 تفكروا بقلوبكم في آيات الله لعل يجذبكم ما ودع فيها و
 ينقطعكم عن كل الجهات ويحاصكم لوجه الله المهيمن العزيز
 القويم يا قوم ان تكفروا بما نزل حينئذ نبياي شئى انتم تصرون
 وباقوم ان تعادونا بما نزل عليكم عن جهة العرش نبيا
 حجة تطمنون قل ان بغنبتكم اليوم شئى الابان تنقطعوا
 عن كل من في السموات والارض وتسرعن بانفسكم وار
 واحكم الى اكر الله المهيمن العزيز الشهيد وباقوم خافوا الله
 ولا تخفوا فيها وصيكم بد بالحق ولا تتبعوا الساريع الار
 ولا تعقبوا كل مشرك مردود الذين يدعونكم الى الشيطان

وبأمر ونكم بالأعراض عن جلال النجان وفي كل حين كانوا
 ان يهكروا قل فوالذي نفسي بيده من يكون متمسكا
 عما خلق بين السموات والارض لن يفدها ان يتمسك
 حتى وان هذا الخي معلوم ومن شرب قطرة عما جرت بين
 السموات والارض لن يفدها ان يتقرب الى حجر القدس
 المتوج العرني المحبوب ومن توجه الى وجهه لن يستطيع
 ان ينظر الى جمال الله العرني المقدر الظاهر المباحر
 قل يا قوم لا تقطعوا آلاء الله عن انفسكم ولا نعمه الباقية عن
 ارواحكم ولا تلوفن من الذين هم كانوا ان يقطعون ان
 امركم ثم اتحدوا في حبي وان هذا خبركم عما بينكم وهما
 تقولون وتفعلون ثم تعلمون كذلك علمكم فلم البقاء حين
 اهتز نسائم البهاء عن هذا الشطر المقدس العرني المحبوب انا
 بنادي منادي القدم ذريرة الاعلى بان يا فلم البقاء
 توقف على شيئي ولا تمتع المكنتات فما عليك ريبك ثم رشح
 على الوجودات من طعامهم الذي قدر الله في سرك و
 انك انت العلم في جبروت البداء بما مستك انا من الكبرياء

وكذلك تمت عليك نعمة ربك ولكن الناس هم لا يشعرون
 ان يا منادى القدم كيف احرك على ما علمت فيمكوت الفدا
 بعد الذي اشاهد بان الذي يحرف من عنده خلقت
 حقاً في كل شيء ابراد لثبت لهؤلاء امانته وهم لا يقبلون
 وفي كل حين كانوا ان يكفرون وبذلك منعت عن
 الادكار واظهار الاسرار على ما علمت انامل المغناران انتم
 قل قد انعم ورضوان يهب فيه نسائم حبي وخوبت بيت
 لن يرتفع فيها بدايع ذكرى وكسرت اقلام لن يحرك على
 اسمي المهين العزيز القوم قل يا قوم اني غلام الله بينكم
 وابنه الكبري فيكم وامنت بما عندكم من شرايع الله
 ودينه فباي جهة انتم تكفرون ويا قوم تلك ايات الله
 نزلت على بالحي وبلغتها الى الشرق والغرب تالله ان
 من تلفاه نفسي بل من لدين عزيز محبوب والى العبد
 امننت بالله واثابته ولا املك لفسني حركة ولا استكوناً
 ولا قياماً ولا قعوداً ولا حيوةً ولا ايماناً ولا تشوراً و
 كلما اسكن في البيت واصمت عن الذكر روح القدس

يقومنى على الاسر وينظفني بين السموات والارض وهذا
 لم يكن من عندي بل من عنده ان تعرفون ويا قوم استموا
 عن الله الذي خلقكم وسوَّبكم ولا تفعلوا كما فعلوا الممقرنا
 بعل حبن الذي جأتم على ظلال الاسر ببروات قدس و
 انكروه الى ان تملوه وكانوا اباياته بلعبون واذا يد^{خلق}
 احد بلوح الله واتوه لن تلتفتوا اليه ولن تاخذوه
 اذا اردتم الاحسان بربكم المنان تاخذونه باحدى
 يديكم ثم تضعونه على الارض استكبارا على الله المعبود
 اليوم بعد الذي بهر ف منه خلقتم وخلق ما عندكم
 وكل من في السموات والارض ويشهد بذلك ذواتكم
 ان انتم تذكرون تالله بكفكم هذه الذلله في تلك الايام
 بحيث تدعون الناس الى ما عندكم واذا قبل لكم بان
 حجة تعرفون الايات واذا نزل عليكم ايات الرحمن
 نلصون على اعقابكم ثم تنقلبون قل يا قوم هو تو
 باعرضكم تالله هذا نفس على بالحق قد جأتم بنعمت

قدسه وينطق به السموات والأرض بأنه لا اله الا أنا ^{الغيب}
 المهيمن المقدر الموعود قال الله باملأه الاعراض ^{الله} وما عهد
 من الغل والبغضاء عهد الله كلف تراب وكفينة ^{مسنون} طين
 وانا الوتر يد انشع خلقا انزوى فسوف تنشاء بلحق ^{غيا}
 لا انفسكم انه ما من امر الا بعد اذنه وما من حكم الا ^{سنة}

بفعل ما يشاء بقوله كن فيكون اذنا محمد ناك ان تريد
 ان تعرف في الارض من ^{قرايتها} اوجها ورجلها وميادها وميادها
 ستر بامر من عهدنا وسادنا ان من لدنا وانا المقدر ^{علي}
 ما اشاء وانا الله من القوم ثم اجعل ذكرى امامك و
 عن ورائك واسمى عن عهدك وحفظي عن بسارك ^{هنا}
 خبرك عن كنوز السموات والارض وعمال انذكره ^{سب} النور
 والحقول ثم استقم على حجب مولاك ولو بطلت عليك من
 سحاب القضاة وسبوف البغضاء فتوكل على الله العزيز ^{البتال}
 للعبود وان يمسك حزن فاشكر ربك وان يصبك حزن
 فاصبر بل في كل الاحوال فاشكر ربك ولا تتجزع ^{عقارب}
 عليك في حجب الله وهذا وصيتي عليك وعلى الذين

يريدون ان يدخلوا عرض الرحمن ثم بين يديه يسجدون و
 وان يظلمك احد لا تعرض برده حكمة الله وانه تأخذ حق
 المظلوم عن الذين هم يظلمون ان اعصم في كل الامور بالله ربك
 وانه بكفيك عن كل من في السموات والارض انه ما من الله
 الا هو الخالق والامر لكل امره يعاون اياك ان لا تنس ذكره
 ولا تستأنس باحد في لان الشيطان يذهب عن قاب
 الانسان نفقات الرحمن وهذا احسن التبع متى عليك
 فاسمع ثم اعلم بما امرت من لدن عزيز قويم قل يا قوم اتقوا
 الله ولا تسدوا في الارض ولا تكونن من الذين هم يفسدون
 ولا يشعرون ولا يعلم السموات والارض يعلم ما يحرك
 في الاكوان وما يجري على اللسان وانه لهو الخي عمالم ا
 لغيوب لمن يعزب عن علمه من شئ ولو يهوت عن قبضته
 حكم السموات والارض وكل عنده كآف تراب محذو
 ان يا عجز طهر قلبك عن كل الادكار لبطنع عليه مرات ذكره
 ربك الخنار وان هذا يغيبك عن كل شئ ان انت
 الذين هم يعرفون ثم زين نفسك بالانفطاع وان سر داء

الرحمن على هبكل الانسان اياك ان لا تعجبك عن هذا
 الفضل المبارك المهيون ثم خاص نفسك عن الدنيا وما فيها
 لا تمنان بفتحك في شئ وما ينفعك ما يجري من كثر القدر
 من هذا المقام المبارك كن منادى الله فيك ما سواه وذكرها
 بايام التي فيها يستوى الرحمن على عرش الغفران قل يا الله
 الايام ايامه ولكن الناس في وهم انفسهم مغرورون وانك
 محمدان تريد ان تطير في هذا الهواء الذي انبسط في هذا السماء
 بنبي لك بان تعرج الى مقام الذي تشهد كل الاسماء فبطل
 اسمك وكل الصفات على نفا صفاتك ومن دون ذلك
 لن تقدر ان تدخل في هذا السردق المنير المحرود اذا ^{جهد}
 في نفسك لتكون قابلاً لهذا المقام ^{العزيز} المحبوب كذلك باسمك
 هذا العبد فبهذا الايام التي اسر ان يخرج عن بين يدي
 الذين هم كمنزوا بايات الله المهيون القوم واذا اقبلت عليهم
 ربهم بضم يكون في انفسهم ثم بما يستهزون وانك
 يا محمدان تقدر ان يخرج عن تلك القدر قبل ان يرفع ضيق
 الحين بين السموات والارضين حين الذي يخرج عن

من احببانه وبذلك تجرى الدموع عن عيون المرسلين
 قل يا ملأه البيان اما وعدتم بظهور الحسين بعد ظهوري
 لغاتم فانه هذا الحسين بالحق قد جاءكم بحجة تعجز عنها كل
 من في السموات والارضين وانتم ما عرفتموه على قدر ستم
 الابوة وكفرتم بما جاء به من لدى الله العزيز المقصد الفيد
 وانتم ان لن تقروا بما يلهي الروح لا وهذا ما
 وعدتم به في الاواح وليشهد بذلك السنم وعن
 ورائها لسان صدق عليهم قل كذلك ختم الله على
 قلوبكم وابصاركم انه ما من حاكم الا هو يحكم لمن يشاء
 بعدل من عنده وانه لهو العزيز الكريم ان يصدق فاضر
 ربك بما استطعت في تلك الايام التي فاموا عليها اهل
 النفاق ولا تخف من احد فتوكل على الله العزيز الجليل و
 ان ترد على محضر الناس ولن تجد منهم ورايح حتى فاعرض
 عنهم ولا تقعد معهم ثم تجنب وكن في حفظ مبين و
 اذا رابت احد يدعوك الى بغض الغلام فاعلم بانته

لهو الشيطان قد ظهر على كل الانسان اذا فاستعذ بالله
 ربك وان يحفظك عن شر الشياطين طهر نفسك ثم
 الناس من هذا الكوثر الذي نزل عن عيني ويقدر
 منه قلوب الغارفين ذكر نفسك ثم ذكر الناس لبوثر
 قولك في العالمين كذلك علمك لسان القادرة و
 العظمة فمن اصدق من الله حديثا ان انتم من الموقنين
 وان سافرت الى ديارهم وتجسس احد عن غلام الرح
 قل تركه حين الذي كان قبضه مرثوشا بدم البغض
 واحاطند وياجن الارض من كل الجهات وهو بناد
 بينهم بناد الذي اضلقت عند كل الاشياء عا خلق
 بين الارض والسماء وكذلك الامران انتم من العالمين
 وهو يقول يا قوم لا تقبلوا الغلام بعد ان جاءكم عن شيطان
 لقدس بكناب مبین ويا قوم ما انطق عن الهوى
 بل بما يعانني شديد القوى من جبروت الله العلي
 اباكم ان لا تضربوني بسعوف النفس والهوى خافوا
 عن الله الذي اليه يرجع الاموران انتم من المؤمنين

وباقوم هذا العلم بينكم وتبلا عليكم ما نلقى من قبل ^{يشهد} ^و ^{ين}
 بذلك كل الذرات وهذا اللوح الذي العزيز المنيع ويا قوم
 تكفروا بهذه المرسلات نبأى حجة انتم برسول الله من
 قبل فأتوا بها انكم انتم من الصادقين العجبون بان
 جئناكم غلام الله على كل بشر مثلكم وبقصيتكم من آيات ربكم
 وبعلمكم سبل العلم والعرهان ليقربكم الى جمال الله المشع
 لمقدس المنبر كذلك فاذا ذكر العباد لعل تحرت في قلوبهم
 نار الله وحبه وقوتهم على ذكره وثنائه ويكون من
 الناصرين قل يا قوم تعالوا الى كلمة عدل بيننا وبينكم
 انكم ان لن تنصروا ربكم الرحمن ان تؤذوه وان لن تعزوا
 لن نمددوه وكونوا منصعفا في امر ربكم ولا تكونن
 من المعرضين قل انه بعلم غيب السموات والارض
 وبعلم ما يحرك باباد بكم ويخطر في قلوبكم ويتكلم
 بدارتكم وان هذا الحق يقين ويخزي كل نفس بما
 كسبت فما جزاء الظالمين الا في اصل الحجيم قل يا ملأ

البيان انكنتم على شك في ديني فاعلموا بانى امت
 بالله الذى خلقكم وكل شئ ولن اتبعكم في هوىكم ^ت
 بان لا اعبد الا اياه وانا اول العابدين قل يا قوم
 فارحموا على انفسكم وانفسى لناس ولا يصدوهم عن
 صراط الله الذى احاط كل شئ ان انتم في امره لمن المنفكرين
 ويا قوم فاقروا ما نزل من قلم القدس ان وجدتم منه
 وراجح ريتكم لا تنكروه ولا تكونن من المشركين تالله هذا
 نفسه وتلك اياته ملئت شرق الارض وغربها ^ت
 برهان انتم تسألون لاولى الصفتان تبيينوا ^{الفقرتين} اياهم عشر
 اذا اشهد الله بان لم يكن بين يديكم من شئ الا ما
 نزلناه من قبل على جنابنا الاولى وهذا ما نزل من عند
 على هذا الجبال المشرق الذى اليبع سوف تسألون ^ت هما
 كقرتم به واعرضتم وتجزون بما نعلم وتكونن من الخا ^{ملين}
 قل وله مرسلات من بين يديهم ومعقبات عن خلفه
 ومبشرات عن عبته تبشرن كل الذرات بانوار ^ت التي
 عن وجه الله المفضل العزيز الرحيم قل قد حمت عين لن

لن يحب ان يشهد جمال ربك بعد الذي ظهر بالحي بين السما^ت
 والارضين كذلك القبا على المكناات من كل حديث لعل
 يحدث في قلوبهم نار الله وينطق بان لا اله الا انا اللغا^ل
 للحكيم العلم ان باسما اذ استجيب بك رابع القديس
 قلبك الى ديار الرحمن لتجد نجات السحان اذا ذهب
 باذن ربك اللتان الى مقام الذي يطوقن في حوله ملا^ك
 المقربين الذينهم في حول العرش هم بسجون وانك حين
 الله تقوم عن مقامك وتريد ان توجه الى شطر الله
 وبك اذا فاطع عن جسدك تبص النفس والهوى ثم
 عن رحلتك نعلين البغي والفسا لانك تدخل مقام
 الذي لن يرد عليه الا من يدع عن ورائه كل من في
 الارض والسما ولن يقبل الا توبه الكبرى ان انت
 من الذينهم يفتخرون وفي حوله يطوقن طورا الامر
 برباه القديس ثم سببا العز ثم انفة الذينهم الى هوا
 الضرب فكل حين يصعدون ومن دون ذلك لن

نفوسهم به ولن تذكر عند الله من الوارد بن علي بن ابي طالب
 سكن في الف سنة ^{عاشراً} انتم تعدون واذا ساجدت ^{سجدة} من
 اذنهارا ^{او سافرت} الى الله ربك وبلغت مقام
 الذي رايت سواد المدينة فانزل ثم قف على موقفك
 وقل الروح والنور والفرقة والثناء عليك يا مدينة الله
 وموطن اسمائه وتخزن صفاته ومنبع فوضائه و
 معدن افضاله ومظهر تجلياته التي احاطت كل الوجود
 واشهد بان من سوادك ظهرت نطفة الاولين ^{طوائفهم}
 القدسية والسر الاولية والكلمة الجامعة والقضايا ^{الحقيقية}
 والاسرار المخزونة كذلك سبقك الفضل من لدى الله
 المهين القبوم ثم ارفع يدك الى الله ربك ^{بجشوع} ونحو
 وتسليم ورسنا مجيب وقال اربابك الحمد على بدائع
 مواهبك ولطائف عطاياك وكيف اشكرك يا الهى
 بما رزقتني زيارت بيديك وشرقتني بها واخصصتني
 بهذا الفضل الذي ما سبق به احد دوني وعلمتني

عن الماء قصة شاربك ثم تم انفقارك وحق رأسك ثم
استعمل احسن الاطياب ثم البس احسن الثياب بما استطعت
عليه وان لم تكن مستطعاً بالامرناك بلا حزن فقد ^{بذره}
عندك وانما هو المقصد الحضور العظوف ثم اسمع في نفسك
بانك حين الذي يقع عندك على المدينته وتقرت اليها
بكون قلبك وظهرها عن ذكر الموجودات بحيث تدخ ^{عن}
ورناك كلما خلق بين الارضين والسموات لانك اذا
تمشيت بين يدك سلطان المكنات ومليك الاسماء ^{اعظافاً}
لكذلك بعلمك فلم الله ربك ورب كاشف ان اتم تعرفون
واذا حملت ما امرناك به اذا تم عن مقامك ثم قل
وجهك شطر البيت ثم تف

ثم ارفع يداك الصويت لله المقصد ^{الحيث}
قل يا الله هذا مقام الذي بررت اعين الشاقيين ^{ستخذ}
افتره العاشقين وهذا منتهى مقصد الفاضلين ^{اعلى}
مطلب الطالبين وهذا مقام الذي تطرف به عبود العاكفين ^{فان}

في فرائك وتصفر وجوه الواصلين في استنابهم الى الخبالك
 اسئلك يا الهى به وبجديات انوار غراهد بديك و
 ظهورات قدس الوهيدك بان خلصتني عن نار نفسي وقد
 عن كل ما لا يليق لسلطانك وانك انت الله من الصوم
 ثم انزل يديك الى ارضيلا الى فخذيك ثم كبر الله تسعة
 مرة ثم اسرع يديك مرة اخرى الى الله ربك و
 ما كان وما يكون وقل

يا الهى هذه مدينة التي فيها ظهرت سلطانك وبريت
 انا سر عظمةك ونزلت اياتك وتمت كلمتك وعلت
 قدرتك ولاحت جحمتك واحاطت رحمتك كل الاشياء
 وكل ما في السموات والارض وشهد بذلك نفسي وقلبي
 ولساني ثم عباد مكرمون اذ اسئلك يا الهى بما
 وبما ظهر فيما بان تنزع عني ما يبعدني عن شالي
 قدس رحمتك وافضالك ويمنعني عن جوار فضلك و
 اعطائك ثم اليسع يا الهى تبص مكرمك والطاقك و
 انك

أنت المقدر على ما تشاء وأنت العزيز للتعالي المحبوب ثم أنت
 يا الهى من سلبيل عز عرفانك ومعين ودين لعالمك الذى لو
 برشح منها فطرة على المكينات ليصبرن حباً باقياً دائماً
 فى مقابلة وجهك وظهورت بوارق انوار طلعك وأنت
 العزيز للتعالي القدوس اذ انا نزل بك ثم اشرق على الارض
 الله وسكيتة وفى مشيك فهلل ربك ثم تكبر وتقدس
 وتجد ثم اتبع سنن المرسلين وسجدة المقربين قل
 لبنيك اللهم لبنيك وسعديك والنور بين يديك
 كرم هذه الكلمة على قدام الذى لن تجذب نار شوقك واستناب
 وكذلك امرناك بالحق لتكون من الذين هم بما امرنا به
 ثم اعلم انك بهذه الكلمة تجيب ربك حين الذى
 على العرش وماذا الملائكة بقوله السب بربكم وان هذه السنن
 لو انتم باسرها بكم لتفكرون بل لو تشهد بعين الفطرة تشهد
 مستوياً على اعراض الوجودات وينادى بانى انا الله لا اله الا الله
 وانك يا ايها الزائر اعرف قدرك ومقدارك في ذلك حين
 اشكر الله بما رزقت بذلك وابدي على ذلك

وانه ما من آله الا هو بالخلق والامر وكل امره يعنون فخلق
لك باعبد بما دخلت بريد القدس وفاران الروح و
سيناء الامر بل لو تدق بصرك تشهد بان كل ما في حو
يطوف فوق فوالله يا ايها العبد المشاخر اذا الوحي الله يصير
وتلقت فوق راسك لا السماء تشهد بان اهل خطا
القدس ومواقع الانس ثم اهل سرادق اللاهوت و
اهل مقاعد الجبروت وهياكل المقدسين من نور الملك
والملكوت كلهم يتحركن في هواء القدس فوق راسك
ويهلتن ويكبرن ويقدسن ويحيدن معك ^{الدينية} رب
والذي ظهر منها وطلع فيها وكذلك تشهد الامر ان انت
تكون من الذينهم ببصر الروح بشهدون واذا وصلت
الى مقام الذي استقرت باب المدينة مقدر شهرين
خطوة اذا اتف بامر الله ربك ورب كل شيء وهذا
السطر اليهود ثم كبر الله تسعة عشرة ثم خاطب الله
من قبله قل لعن الله قوما حال بيننا وبين افوار

قدسك يا مدينة الله ومنعونا عن الاستئثار من
 رواج قدس احديتك والتكون في جوار غير حمتك والقبأ
 على فناء باب نبض رحمتك ثم حوّل النظر الى النظر الأكبر شطر
 الجدار من المدينة وما خانق بينهما وكان عليهما الآن على كل
 ذلك وقعت نظرة الله العزيز المهيمن القويم قل ان انا حيا
 المدينة فطوي لك بما استشرقت عليك من النوار شمس
 ربك العلي الاعلى ان با استجار المدينة فطوي لكم بما هبت
 عليكم نسائم القدس عن شطر ابقاء ان با هواء المدينة
 فطوي لك بما انبسط فيك هواء الله العزيز المفضل المحبوب
 ان با الرض المدينة فطوي لك بما مشى عليك وحل
 ربك الرحمن وقربك هبكل السمان في ايام التي كان
 الكلى في حجاب انفسهم محجبون ثم امش الى ان اتصل الي
 واذا فرغت بلقاها وارصلت الى ايام باضع وجهك على
 سواب الباب لتجد راحة ربك العلي الاعلى وتكون من
 الذين هم بماء الحيوان هم يزرعون ثم اعلم بان من تواب

يظهر حكم الماء ومن هو انه اشراق النار ويجذوة منها ظهر حكم
 الكاف والنون ان انتم تعلمون وهذا ما وصفناه لك
 الارض وبين هؤلاء الذينهم في سكون انفسهم خامدون
 والا نوال الذي انسى بيده لذرة من ترابها الاخر عند الله
 عما خلق في ميادين البقاء وما قدر في الواج القضاة
 الامضاء في جبروت المبدأ وكذلك نلقى عليك من
 اسرار الامر لتكون من الذينهم يفقهون واذا قبلت ^{التراب}
 واستبركت بد فارتع رأسك ثم قم وكبر الله تسعة عشرة
 ثم تبحر ربك تسعة مرة ثم امش بوقار الله وسكينة
 ثم عظمته واجلاله الى ان تصل في مقابلة البيت اذا
 قف وقل اشهد بلساني ونفسي وروحي وبجسدك بان
 هذا مقام الذي يسجد اهل جبروت العجا ثم اهل
 ملكوت المبدأ ثم الذينهم سكنوا في فراف البقاء ^{خلف}
 بلج الكبرياء وبظهر كل شيء وبدم نسا تم للورد على في كل
 العالمين وهذا مقام الذي يستبرك به سكان ملائكة

البقاء ويستحيي برأفة الله التي بهم استقرت ارض وارض
 ويكنس فانه في كل يوم اهل غربات الحجارة ثم بعد ان
 ملائكة المقربين وان هذا مقام الذي في طهر جبال الرحمن
 ثم استوى بنفسه على عرش العفراء وحكم بما اراد على اهل
 لاكون وانه لهُو الفاعل لما يشاء بحكم ملهيب وفعال
 يريد اسمهان بقضته من هذا الثراب خلق ادم
 لا اولى ولذا سمي ابوالبشر في ملكوت الاسماء وجعله الله
 اول ذكره بين الخلائق اجمعين اذا فاخبر بوجهك على
 الترات ثم ضع خدك اليمنى عليه ثم قل بلساني فيجاء
 اللهم يا الهى هذا عبدك الذي قد انقطع عن كل الجهات
 وتوجه الى جهة فردائك وخلص نفسه عن كل
 سواك وتوسل بحبال جودها ينك وتلجأ بتمامه
 الى امير المؤمنين عزه جنانك اذ اذهب يا الهى على فؤاد
 من ابراهيم عزه قدس ضائبك وعلى كينونتي من شفقتك
 سلطان عز الطائفك ولا تظردني يا الهى من بابك محروما

ولا عن ظهورك شمس افضالك مأیوساً وانك انت المتعة
 على ما شاء وانك انت المهين العزيز القدير ثم تم وتوجه
 الى جهة اليمين من البيت شطرك المتعالى العزيز الحكيم ثم
 ارفع ايديك الى الله العلى الاعلى وقل سبحانك اللهم بالحق
 فلما رفعت ايدي رجائي الى سماء جودك ومواهبك و
 علمت انامل اعتمادي الى جبال فضلك والطائف اسئلك
 بالذي بد البت المكنات من خلع حدائيك واحببت
 الموجودات من سلطان وانك واکرامك بالانطق
 باب معرفتك على رجب قلبى ولا باب رحمتك على
 فؤادى ثم اجلسه يا الهى على ما يلى لسلطان عز وجل
 ومليك قدس صمد انبىك وانك انت الفاضل الباد
 العزيز الكريم وانا الذى يا الهى انقطعت عن نفسى و
 اسرعت الى نفسك الاحلى وهاجرت عن بيتى ووقفت
 امام بيتك الاظهر لاني اذ اسئلك بان لا تد
 بنفسى ولا بالذين يمنعون الناس عن حب جمالك

ويصدرون العباد عن صراطك العزيز المستقيم ثم طوف حول
 البيت من قبلي سبعة عشر كذلك يا حرك جلال القدم وبعلمك
 ما لا يعرفه احاد من العالمين وفي حين الذي يطوف بيت
 ربك ذكره في قلبك وعلى لسانك وكن في نفسك مستقبلاً
 للاجابة عرش خليلهم واذا اتمت طوافك فاحضر في رواق الآل
 نساء باب الحرم ثم قف ثم ارفع يداك الى السماء فبفض فضل ربك
 العزيز المنيع واوصيك بانك حين الذي ترفع يداك ترفعها
 بجذب الذي يد ترفع اياي المكنات الى السماء فضل مولانا
 واذا اردت ان تدعو الله سربك تدعوه بجلوس الذي
 به تنطق السن كل اللغات بثناء بارئك وذكره موجودك
 المقدر القادر البديع وانك ان تكن كذلك لا ينبغي لك
 بان تقوم مقام الذي قامت عليه هياكل المقدسين
 والمقربين ولا تنسبك الى نفسي ولا تكونك فبفضل
 الذي جعله الله سبباً فاطعاً بين المشركين والموحدين
 واذا رفعت يداك الى السماء رحمة ربك العزيز العالم اعلم

قل اشهد ان لا اله الا هو وحده لا شريك له ولا شبيه له
 ونزه ولا نظير ولا ضد ولا تد ولا مثال لسلطانه المرتفع المنفع
 التبع لمنزل كان واحدا في ذاته واحدا في صفاته و
 واحدا في افعاله ولا يزال يكون بمثل ما قد كان في حق
 جلالة وسلطان استجلاله الذي قد اقره العارزون با
 الجبر عن الورد على ميا بين قدس عرفانه واعترف ا
 لمخلصون بالتصغير عن الارتفاع الى السماء ذكره وثناؤه و
 انه لهو المهيمن على كل شيء وانه لهو العزيز الكريم واشهد
 بان نقطه الاولى وربنا العلي الاعلى المظهر في الالهوت
 العماة ويرزقه في جبروت القضاء وطلوعه فملكوت
 الامضاء وبعثت الموجودات ووجدت الممكنات و
 نصبت ميزان العدل على مقام غر حبه ويدرع ديك
 العرش وغرقت ورقاء الغر وقامت قيامه الاشر
 ماكثر في خزائن غر حفيظ ويدرفعت سموات القدم
 وصعدت سحاب الجود فبهذا القضاء الاقدس الاكبر

واشتهت شمس الفضل والكرم عن افق تدن منهم وبتوحيه
 اجرا الآيات في ملكوت الاسماء والصفات وممت مبعث
 الاثر بما تدر في صحائف مجد منيع واشهد ان بر كشف
 برقع السر عن جمال الكبرياء وظهرت اسرار الغيب في ملكوت
 البداء وبرا استعرج كل فقير الى سماء الغناء واستصعد
 كل فاني الى مواقع البقاء وكل عليل الى مكان الشفاء على
 سرادق نور بلبع واشهد يا الهي بان هذا مقام الذي
 استويت على عرش عز وحدانيتك وخلفت خلق الا
 ولين والآخرين بسلطان مشيتك وارادتك وفيه
 امطرت سحاب فضلك على العالمين اذا اسئلك بالهي
 باسمك الاعظم للكون وكلينك الائم المخزون الله
 وعدت العباد بظهوره في المسئعات بان تدن على
 شاطئ بحر غفرانك وتمح عن كلبا احصته من جبرائيل
 الكبرى وخطبتك العظم ثم اغفر يا الهي لي واتي و
 عشوتي والذين نسبتم الى انفسهم من الذين هم امضوا بك

وبإيائك ثم اجعلني باللهي مقعد صدق عندك ثم
 الخفة بعبادك المقربين ثم اسئلك باللهي ومحبوبي بان
 لا تجعلني من الذين يطوفون بينك في أرضك ويتكبرون
 بينك الحرام في مظاهر نفسك ومطالع عزيمتكم وحرمان
 قدس ربوبيتك وهذا بالآلهي منتهى املي ورجائي و
 أنك انت السلطان المقدر العزيز الحكيم ثم اسئلك باللهي
 بملك الذي بد استصانت شهوس عزيمتايك واستب
 بوارق انوار قدس مكرماتك بان لا تضطربني في يوم
 الذي فيه يضطرب كل ذي نفس ويتكبر كل ذي شوكة
 وراسا وتزل فيه اقدام البالغين وتوقع فيه ضيغ كل
 الاسباب وتظلم فيه كل ضياء مشرق منهبر اذا خلدت
 باللهي بيد فضلك وانصائك ولا تحميني في ذلك اليوم
 عن نقات عزيمتكم ولا عن استماع نغبات تدبرك
 ولا تعصبي باللهي بهذا اليوم خلف كل باعق فاسق
 بل فاجعل بصرك مغنوحا بفضلك لا هزتك بنفسك لا بما

سواك واشاهد بدائع انوار جمالك بما اعطيتني بحجودك
 بما عند الناس لانك ما جعلت لنفسك دليلاً دون
 ولا برهاناً غير اياتك وانت القائم الحاكم العالم الخبير
 والمجد لله رب كل شئ ورب العالمين اذ انا ختم بآياتك
 لاننا ما اذنا احدًا بان يتقرب الي المزم از يد من ذلك
 لان امام ذلك المقام يستضي انوار الذات عن وراء
 الاسماء والصفات ومن دون ذلك وعاجية للاذ
 الذي كان من احسن الصفات عند الله مالك الارض ^{ضامن}
 والسموات وكذلك القينا عليك الاسم حجة واضح
 مبين وانا نخب بان يذهب من كل مدينة احد
 من قبلي ونفسه ليزور بيت الله ويكون من المرسلين
 والله في كل قدم ينزل عليه الرحمة والعناية من سماه
 قدس منبر وحين الذي يرفع قدم الارض ويضعه
 لبعضر الله ذنوبه وذنوب امه وابيه وكل ما يكون
 منسوباً اليه كذلك احاط فضل ربك كل الموجودات

من الاولين والآخرين بالله من نهار البيت لمن زار الله
 في سرادق عرفانه وخبام مجد جماله وكذلك للشيخة
 من بناء الذي كان عند العرش عظيم ومن زار بما علمناه
 وقد بعثه الله بعد موته في رمضان العرة والكبرياء
 على جمال يستضي من انوار وجهه اهل ملاء الاعلى في بناء البيت
 كل من في السموات العلى بان يحضرن بين يديه ويظرو
 في حوله ويزورن جماله فيكل بكر واحصل ان يا امنا الله
 في الارض ناسعوا الى ذكر الاعظم ثم ذروا ما ابدتكم
 وتوجهوا الى مقر الله العزيز المقدر العليم ان ائتوا
 باقوم على وقام الذي لو يقوم عليكم كل من على الارض
 لن تلتفتوا اليه وتكونن في دين الله من الراغبين
 ضوف منكم المشركون عما اتى الله عليكم لغل الذي
 كان في صدورهم ولكن الله يفعل ما يشاء فهو
 وانه لهو المقدر القدير ثم اعلموا باننا كتبنا
 زيارت البيت الواحد مفصلاً مبسوطاً وما ارسلنا

الحيينذ ولو شاء الله نزلها بالحنى وأنه رضى السليمان

وما ارسلناه هذا ما نزل من جبروت الله المختار با

لاختصار الان ملائكة المقربين واهل ملائكة العالمين ^{بجانب}

بان يختصرن في الاعمال على الظاهر وفي الباطن ^{بكون}

في كل حين لمن الزايرين كذلك علمناكم وعرفناكم

سبل القدس وهديناكم الى ساطع فضل مبین و

انك انت يا محمد اذا سرت الكريم في المديد ذكره ^{من} بذكره

لذنا ثم بستره برضوان قدس كريم قل يا كريم قم

عن مقامك ثم صح به السموات والارض بما ظهر

سرا امر عن مشرق اسمه البديع فانزق حجبات

الوهم ليطلع عن خلفها جمال القدم بانوار ^{تلميع}

ثم اعلم بان التكر احاط كل سكان السموات و

الارض اذا انت فاخرج عن خلف ^{على} الحجاب ^{لمطر}

فَوَادَكَ هَذَا السَّجَابِ الرَّتَفَعِ الْمُنِيرِ ثُمَّ أَخْبَرَ النَّاسَ بِكَيْفِ الْأَعْظَمِ
 ثُمَّ ذَكَرَهُمْ بِهَذَا النَّبَاءِ الْعَظِيمِ قُلْ أَنَا سَيِّئٌ رَاجِحٌ
 سَبْعِينَ أَلْفَ حِجَابٍ فِي عَشْرِينَ مِنَ السَّنِينَ لِئَلَّا يَغْرِبُنَا
 أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ فَلَمَّا اعْتَرَضُوا
 عَلَيْنَا الْمَشْرُكُونَ مِنَ الَّذِينَ كَانُوا فِي صُدُورِهِمْ غُلٌّ لِعِلْمِ
 إِذَا كَسَفْنَا النَّفَابِ عَنِ وَجْهِ الْأَمْرِ بِسُلْطَانِ مَبِينِ
 إِذَا أَظْلَمَتْ شَمْسُ الْأَوْهَامِ وَخَفِيَ قَمَرُ الْأِظْلَامِ
 وَسَقَطَتْ أَيْخِيمُ الْبَغْضَاءِ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ وَرَجَعَتْ
 النُّفُوسُ الْمَغْلَبِينَ إِلَى أَسْفَلِ النَّارِ مَقَرِّ الْمَشْرِكِينَ وَأَنَّكَ
 يَا كَرِيمُ لَا تَصْبِرُ فِي أَنْ تَمَّ بَلَّغَ أَمْرِي بِكَ إِلَى كُلِّ عَارِفٍ بِصَبْرِ
 نَالِدِهِ كَمَا سَمِعْتَ قَدْ ظَهَرَ مِنْ سُلْطَانِي الْغَيْزِ الْجَبَلِي
 فَاطَعٌ عَنْ غَرْفِ الْأَخْرَانِ ثُمَّ أَطْلَقَ اللِّسَانَ عَلَى الْبَيِّنِ

في ذكر ربك العزيز الخالق الحكيم ثم اجعل كل من على
 الارض ورازك لئلا يمنعك شئ منها لتكون على
 خفة و لطف منيع لتقدر ان تطهر الى هواء القرب
 في هذا السماء الذي ارفعناها باسمنا العلي المقدر
 العلم كذالك امرناك واخصصناك بين العباد

لنقوم على الأبطالان بديع

بسم الله لا اله الا هو العلي العظيم

سبحان الذي بيده من شجيرة الامم الخلق لا اله الا هو قل
 كانه خاضعون سبحانك اللهم بالذي كيف اسبحناك على
 سبحانك وكيف اتدسناك على حق فلا استينك بعد
 الذي كالسائر عن الذكر بين يدي عزك لا اله الا
 انت وان الهك المصير ولا شئدتك بالذي هذا في يوم
 يبعثنا بك بانك انت الله لا اله الا انت كنت مقدرنا
 رفعا ولنكونن ممنوعا فبملا لا اله الا انت سبحانك

ادارة شريفه نظر ابي اسد
 من السنين في تاريخه واليه
 الذي اذ اخرج من السنين
 فضل من الطيب

حديث
قوله

٤٠

ما استغنى^٢ اثنى لمن للذاكرين فانك باللهي قد استغنى^١ والله ما استغنى

القبض في نوادي مثل تلك الآيات لا سكن بين يديك

بذلك ولا كوثن من الساجدين ولا سجدتك باللهي

قبل خلق العالمين ولا سجدتك لوجهك قبل خلق العالمين

لا اله الا انت وانك انت البر الرحيم فما انا ذا يا الهي

ادعوك الذي طلعت هويته وارحوتك الذي انما هويته

عزتك بان نصر احبابك بقواك وقد تركت فما لهم

رجاء الا انت وما لهم من دعاء الا انت سبحانك يا

لا اله الا انت اسئلك بحق بلا اله الا انت ان تجعل

نصرهم قريب ولفقتهم بفتح عجب حتى لم يكن في

الملك الا سفونتك وليبقى الملك في الارض على طلعتك

لا اله الا انت وانك انت الملك الكبير ولا استئذ بك

الهي بلا اله الا هو في ارض اللاهوت وبلا اله الا

انا في ارض الجبروت وبلا اله الا انت في ارض الملكوت

وبلا اله الا انت في ارض الناسوت وبلا اله الا الذي

في ارض الياقوت وبلا الله الا اباي في ارض الروح
 وبلا الله الا اباك في ارض الكسوف بان تصلي ^{عليك}
 بما انت انت ولتفهمهم بما انت انت حتى لم يكن فوقك
 من شيء ولم يكن قبلك من شيء ولم يكن بعدك
 من شيء انت الاول قبل كل شيء وانت الاخر بعد كل شيء
 وانت الظاهر فوق كل شيء وانت الباطن دون
 كل شيء لا اله الا انت سبحانك يا الهي ومنان
 وسبحانك يا رب ومنهالي اذ انك انت انت لا
 اله الا انت انتي انا اول العابدين ولا سناك يا
 مولاي بلا اله الا هو الذي امننت به الهايون
 وبلا اله الا انا الذي كل بي يوقنون وبلا اله الا
 كل اباك غارون وبلا اله الا الله كل له ساجدون
 وبلا اله الا الذي كل له خاضعون وبلا اله الا ايا
 الذي كل الي ليرجعون وبلا اله الا اباك الذي كل

ولتضمهم
 بما انت انت

٤٢
هناك آياك عما بدرن بان تصلين على من تطهرته
يوم القيمة ولنصرته بنصرك وانصارك ولنفتلك
وانتنا حك ككانت انت اذ لا اله الا انت وانت
العالمين وان الهدى لك هو انت وحدك
باسلطان العارفين

خليفة فلاح

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شهد
الحمد لله القادحى بلا زوال ولا بدى بلا انتقال الذى
لذاته بذاته انه هو الفرد الواسع النفع المتعال
شهد ان لا اله الا هو امراراً بوحده انبىاء واعترافاً
بفردانيته لم يزل كان في علو امتناعه وسمو
قاعده ومقدماً على كثر غيره ومنه ما مستغنياً
عن وصفه اسواه فلما اسراد نظم العالم واظهر
الكرم على الامم شرع الشرايع واظهر المناجح ونجها
سن سنة النكاح وجعله حصلاً للنجاح والظلال

وامرنا به فيما نزل من لوكيت المقدس في كتابه الابد
 قوله غير كبرياءه نزل وجوابا قوم لبطهر منكم من يدكرني
 بين عبادي هذا من امر عليكم ان اتخذوا لا تفنكم
 معينا ونصلي ونسلم على البيان من اهل البقاء
 الذين بذلوا جهدهم في ارتفاع هذا الدين للبيت
 وما اخذتم في الله لومة الاثمين والحمد

لله رب العالمين

ابننا بيتين يا ارض من ده اندك ناك ومنك عدد من الانبياء
 ثلاثه نماذج ارضه تبارك الذين من قوم
 انني انا لله رب السموات ورب الارض رب كل شئ

رب ما برى وما الا برى رب
 العالمين

انا كل لله راضيون

انا كل لله راضيات

هُوَ الْأَمْنَعُ الْأَدْنَسُ

يَا إِلَهِي كَلِّمْنِي بِمَا طَلَعَتْ فِيهِ عَيْدُكَ الرَّضْوَانُ وَنَازَتْ فِيهِ مِنْ أَيْدِيكَ
 يَا رَبَّنَا الرَّحْمَنُ كَمْ مِنْ أَحِبَابِكَ يَا إِلَهِي يَرْكُضُونَ فِي بَوَالِشَامِ شَوْقًا لِحُجْرِكَ
 وَمُنْعَوَانِ الْوَرْدِ فِي سَاحَةِ غُرْحَدِيكَ بِمَا كُنْتُمْ يَا أَعْدَانُكَ
 مِنَ الَّذِينَ كَهَرُوا بِكَ وَيَسْطَاطُونَ بِرَبِّكَ فَانظُرْ طَعْنَةَ بَرِيئِكَ يَا
 قَهْرَكَ وَغُرْحَدِيكَ يَا خَوَافِي الظُّلْمِ إِلَيْهِ قَامَ لِأَيْدِيكَ أَحَدَانُ بِحُجْرَتِهِ
 الْأَفْسَاكَ الْعَلِيمُ قَدَرُ ضَمْنِ الْحَبِيبِ بِالسَّجْرِ وَالذَّخُولِ فِيهِ وَهُمْ لَا يَبْصُرُونَ
 بِذَلِكَ ابْتِغَاءً عَلَى ظَهْرِكَ طَوْفِي أَبْصِرْ بِي فِي كُلِّ أَيْدِيكَ
 عَلَيْهِ سَيِّدِيكَ مَعْلُومَ قَامِدٍ وَأَعْلَاءِ أَمْرِكَ يَا إِلَهِي النَّاسِ الْغَائِبِينَ وَغُرْحَدِيكَ
 بِحُجْرَتِي مِنْ عَلَى الْأَرْضِ كُلِّهَا عَلَى ضَرْحَةٍ مِنْ أَهْلِ الْبَهْمَاءِ لَا يَتَدْرِكُونَ
 لِأَنَّ كُلَّ أَيْدِيكَ وَرَضْرَأِ الْأَصْفِيَانِ أَنْتَ نُورُ لَهْمٍ وَأَنْتَ أَعْدَانُكَ لَوْ
 لَا اسْتَفْرَطَ قَبِيضَتِي فِي السَّمِينِ الْأَعْظَمِ كَيْفَ يَنْتَشِرُ أَمْرُكَ وَ
 لِيُظْهِرَ سُلْطَانُكَ وَيُعْلِنَ أَمْرُكَ وَيُبْرهنَ أَيَّامَ الْحَمَاتِ كُلِّهَا يَا
 عَلَى انْفِصَالِ حَبِيبِكَ وَلِحُفَاتِكَ يَا رَبِّ نَافِعِ عِبِيدِي عِبَادِكَ لِيُبْرهنَ
 فِي كُلِّ الْأَمْوَالِ مَسْتَوًّا عَلَى عَرْشِ عِظَمِكَ وَمُهَيْبًا عَلَى
 مِنْ فِي أَرْضِكَ وَسَمَاوَاتِكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا
 تَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْهَدِيدُ

یا سبی یا ایما الناظر الی الشمس ظهوری

لوح مازدر

اهل صیم والف رادس لوح ذکر نمودیم لذا در ایستقام ذکر مینماییم
 ذخراً و شرفاً لهم عند الله المهبمن القیوم انا وجدنا من نیک الاور
 و ایحد الرحمن طوبی لمن خرق الاحجاب واقبل الی الله رب العالمین
 انا ذکرنا من ستمی بعلی فی هُناک وعن ورائه انفس معدودت
 وعن ورائهم عباد الذین اقبلوا وقالوا امنا بالله رب العالمین
 انک ان توجهت ورايت الذین نازوا بکرم الله بشرهم من
 قبلی وکبر علیهم من لدی الظلوم الغریب انا ذکرنا اولیائنا
 فی الصحفه الحمره من قالی الاعلی اولیک وجدنا منهم رائحه
 الاستقامه علی هذا الاسر الذی بدانضرت السماء وانثقت
 الارض وسقطت الکواکب وترعرعت بنیان کل اساس
 قویم زرداست اراشجاران اراضی اثمار بدیع مساهد
 کردد هذا حکم الله من قبل رمن بعد طوبی للغار فابن
 ای اهل دیار صیم ابن منظلوم در این چنین که ساعت ششم

۴۶
ششم روز اول ماه مبارك رمضان است شمارا در این
سجین اعظم در چنین که ابواب سدود است ببهترین
ادکار و ذکر و نیاید جمیع عالم بکلمه از کلمات مالک قدم
معادله نماید بشنود و بداند و بهام همت بخدمت
اسم قیام نماید امر فرزند حق اخلاق و اعمال طیبه
پسندیده است طوبی از برای نفسیکه با این جنود نصرت
نماید ان اراضی مبارك است چه که این مظلوم از نعمت
شاه رود بان شطر توجه نموده تا بکن وارد شده و اطراف
انرا مشاهده نموده و از آنجا با شرف و قبل آن مجال هزار
جوب قریه بقریه و شهر شهر سپهر نمودیم تا با ارض
نور وارد شدیم الحمد لله از انوار آفتاب حقیقت جمیع
ان جهات در آن ایام منور و فائز شد و اناران البته
ظاهر خواهد گشت ان چه بید الفی غریب شد عنقریب
اثماران در انجمن ظاهر و هویدا شود ندای محبوب از
ان جبال مرتفع است چه که ان اراضی بقدم حق

مبارك كشته انشاء الله كل موفى شوندا بافچه كه سزاوار
 ايام الله است باحبا، الرحمن با فرضت باقى در
 تدارك مافات بكوشيد انه معكم ويوتدكم على ما ينبغي
 لهذا اليوم المبارك البديع انشاء الله جميع دوستان الله
 ازكوش باقى بياشامند و بما تنزل في الكتاب عامل كره تد
 قل الهى اسئلك بالدماء التى سفلت في سبيلك وبلا لبا
 التى ذابت في جنتك بان توبد احبائك على الاستقامة
 على امرك والقيام على خدمتك انك انت للقندر على
 ماشاء وفي قبضتك زمام العالمين اربى تراهم باين
 عبادك الغافلين الذين سبوا عهدهم ونقضوا
 ميثاقك وجادلوا بايانك الكبرى اسئلك بان تنزل
 عليهم من سما، جودك وسحاب رحمتك ما يقربهم
 اليك في كل الاحوال اربى فاجذبهم بندائك الاصل
 على شان يرون العالم عن وراهم والمعرضين تحت ايدلا
 مهم باحبته هذا الجذب الله بسطع النور وظهرت

ما نطق به الكتاب كل شئى هالك الا وجه ربك العزيز الوهاب.

هو المحبوب

يا اسد يا ايها الناظر الى الفقه الاحد ابن عبارات ^{مكتوبه} مکتوبه
که در فروع شیخ احمد حائى علیه بیا که بیکم مرقوم داشته و
تصحیح و تلویح و اشارات و رموزات ان کل بنقص ظهور
راجع مقصودانکه ناسر الاخبار نمایند و آگاهی بخشد بایا
میکنه نیز علم از افق عراق مشرق حضرات شیخیه کلمات
شیخ و اسوال نمودند اول ان باینکلمات غالبات مشربین
انه بعد انقضاء المص بد المرء یقوم المهد علیه السلام
الى ان قال الواو ثلثة احرف ستة و الف وستة
وقدمت ستة ایام و الالف هو التمام و لا کلام و
کيف الستة ایام الآخر و الالماحصل العود لاند سر
التکسیر لرزم الرئیس ملفوظی و اوسه حرف است ^{در}
و اوریك الف در وسط ان ظاهر مقصودانکه ستة
گذشت و منتهی شد و این اشاره است باید مبارک

در قرآن بقوله تعالی خلقنا السموات والارض فی ستة ايام
 آن اسمان مطوی شد کفی التجل و آنچه بار بود و همچنین
 ارض میضربا بد سموات مرتفعه در قرآن مع شمس و
 انوار و نجوم که علماء و عرفا و احکام و شرایع کل بالف ما
 بین دو او منتهی شد و اگر حاصل نشود از برای نفس
 اقرار بسته باقیه یعنی باین سموات بدیعه جدیده
 ثم الامر بالحجة یعنی بعرف و بعرف و بقصر الحجة و ظهور الا
 سم الاعظم و اینکه سرالتنکس لرهن الرئیس میضربا بد
 این اشاره مجددت بجعلهم اعلیهم اسفلهم و اسفلهم
 اعلیهم بوده مشاهده نماز و سائیکه بر اعلی المقام منزل
 داشتند و اجع شدند بدست ترین مقام این است
 سرالتنکس و این تنکس از موزنات و اشارات رئیس
 ظاهر بعد از ظهور کلمه مبارکه هو در رئیس انا ظاهر آسمان
 پیچیده شد و شمس مظلم و نجوم ساقط و ارض منشق چه
 بسیار از علماء که خود را بجهت علم میدانستند بکلمه مذکور

به بنسب المقام راجع بل فانی وجه مقلد از ان عباد که در شیخ
 جمعی مذکور نبودند بجهت اقبال از کتاب علی بن محبوب ایشانند
 او راق و صنف و کلمات زبور و حروفات کتاب جواهر عالم
 از قریح و انبلیق حکمت و بیان که نون و قلم اعلی است کشیده
 شد امر من عنده وهو الامر للحکم مدتهاست این مظلوم
 مایل بتحقق علمید نبوده و نسبت چه که در سنین اولیه از
 شئون علمید ذکر آنچه که کفایت نماید حال این مختصر که
 ذکر شد محض عنایت با جناب بوده ان اعرف فضل را
 ثم استکوه فی الغدو و الاضال و خود شنیده ذکر نمودند که
 از رفوع مرحوم حاجی سید کاظم علیه بهائی سؤال
 شد جوانی ظاهر نه و هم چنین از سائر شنید و جمیع
 اصرار نمودند بر اینکه اگر معنی این فقرات ظاهر شود
 یافتی اعلی توجیه نمایند معذک کالاجار مشاهده
 شدند لآخر که اللهم او کالصری بقوله تعالی و توی
 القوم صریحی کانم احوال خاوبه از حق خواهد غافل
 نرا

آگاه فرماید و قاصدین را مجتهد سراده نماید و این عشر ^{عالم} قبله
متصوّر است عباد خود را از آن محروم نفرماید اوست

فادرس و توانا و الامر من قبل ^ق رجب ^{عالم}

و من بعد ^{عید برادر}

هو الذائم بلا زوال

و بیان

کتاب انجذاب لدی العرش حاضر و با نوازه ملکوت مشاء ^{هله}

فانوحده بحیوب عالم و اكد با سرافات صبح قدم منور و اراهه ترا

نقد کلام اولیه مهتر گشته اید و بسته نائید بعد از الف ^{محمد}

که مشعر بر انطواء ستد اولیه بود غار ف شده اید اینست

مقا میگذرند اخذ احاطی علیه بنام الله از ان اخبار فرموده ^{صناب}

قوله الوارثه الحرف ستد و الف وسته و فله مضت

ستد الایام و الالف هو التمام و لا کلام فکیف الستة

الایام الاخر و الا لما حصل العود لانه ستر التکبیر لمر من

الربیس فان حصل من الغیر الاضمار بالستة الباقیه تم

الامر بالحیة و ظهر ستر الاعظم الی اخره ^{ستد اولیه}

اشاره به موات کور قبل است که در ستم آیام خلق شده
 قدمضت ای طوبت بالالف العائمه التي هي المنقطه ثم
 ارتفعت ستة اخرى بظهور اسمی الاممى كذلك يبنك
 العلم الظير و به ظهر سر التكبس لان علم الربس قد نصب
 علم كل علم باذخ منيع كذلك جعلنا اعليهم اسفلهم و
 اسفلهم اعليهم طوبى للغارفين اى ناظر الى الله بياناً تيكده
 اين آيام فرموده احدى تاحين ادراك نفوده و از انهم كرهان
 خصوصاً سؤال شد كه تفسير نمابد و عند عجز نفس خود ارفع
 علم سؤال كند قلاخذة العزده والاستكبار على شان منع
 عرفانه الكرجع الى صقره ان ربك لهو العادل الحكيم و مقصود
 ازان بيان هين فقره بود به ظهر كل امر و بوزن كل سر و لاح
 كل مكوتم و انتهى كل ظهور و ختم كل لوح مبين فنزل الله
 ان يوفق الكل على ما ينبغي لهذا الظهور الذى برتشت التوب
 و تفسيره الاوهام المحتمه في الروس و نزلت ارجل المستقيمين
 قد وجدنا كفايتك مقدساً عن ذكر الغير و مزيماً بهذا الاسم

الغلام لا تخزن من شئ قد تدرك في ملكوت ما تقر به عينك

و تفرح به قلبك الله ولي من اقبل اليه ونطق بذكره المنيع

انچه اليوم لازم است خدمت امر بوده و خواهد بود الكبري
از ناس غافلند بايد كل را بشأني تربيت نمود كذا در تعاني نا^{عقاي}

از سراط مستقيم و سبيل مابين ممنوع نشوند انچه در الواح

از قبل و بعد مذكور بوده كل باين ظهور ابداع امنع منعه

شد و ميقات كل منقضى چنانچه اشارات كتب قبله

در الواح فابعد او قلم الهيه جار شده طوبى للناظرين

انجناب بايد در كل احسان بكمال جد و جهد ساجي^{شند}

كه سايد اشجار نفوس از هر چه متحرك نشوند و بغير خوارى

تلغند چنانچه در اين ايام نفس مجهولى در بكي از ملك

الله بدعوى برخواست و بعضى از قاطلها اين اقبال نمودند

الى ان هم جوارح جوارح الله و كانوا من التائبين اگر قرار

بر اين باشد كه هر ظهور^{در ظهور} ظاهر شود هر كس امر الله مستقم

نخواهد شد لهذا بايد اليوم مثل انجناب ناس را باستقامت^ت

بود
کبری دعوت نمایند و این مقام اکبر مقامات بوده و خواهد

چنانچه در کتب قبل و بعد مطور و مذکور است آنچه در

سبیل حق از اجتناب ظاهر شده لای العرش مقبول و

آنچه در این امر منع اقدس نوشته اند اگر چه لای

العرش حاضر شده و لکن علم حق بان احاطه فرمود

بعد از قرانت این لوح رجوع بان نمایند تا بتمامه بها

تزل من لای العرش مطابق شود طوبی لك بما شئت

مرحمت الجبروت و كان بدئك منا و مرجوعك البنايات

مخلص والعربات هذه لشهادة الرحمن في حقاك ان افصح

وقل لك الحمد يا مولی العالمین و لك الشكر يا ایها المنظومین

ابادی الفاسقین و لك البهائم امن فی السموات و الارضین ^{بابها}

اخر البهائم عليك و علی ذوی قرابتك و الذی معك علی

ما استعلیته فی هذا الامر الاعظم الامنع الاقدس ^{الذلیل}

هو الشرف بن ابي البرهان

يا ايها المتمك بحيل العمل والبيان حبا عملك في سبيل الله ^{حبه}
 وخلصك في ايامه وامالك بعد اعراض خلفه نسلكه ^{تعال}
 ان بويدك في كل الاحوال انه لهو الغنى للتعالي لله الحمد ^{عملت}
 بعض قبول فانز وعلامت ان انك جناب فضل عليه فضل الله
 وبمائه ذكرت نموده وبياحت اقدس ارسال داشته و
 علامت اخري اين لوح امع اقدس كد از سما مشيت نازل
 لعرائته لو تم نفاها على العظم الهمم لواء قائما ناطقا بقنا ^{الله}
 العظيم وعلامت ديكر انك ذكرت در سناحت اقدس
 باقى و دائم طوبى لك ولا مثالك وطوبى لمن افطرك و
 لكن در اين ظهور اعظم كتب الهى مجالس سرور بر پايه ^{نده}
 وعرضه عالم را بنور فرج وابتهاج منور داشته و از
 شرايط سرور ما يده سمائى ونعمها ارضى بوده وخوا ^{هد}
 بود بر حضرت روح اعراض نمودند يحيى مهادنى
 صائم بود و بزهد و تقوى متمك و تو واصحاب متجاوز ^{ند}

و میاشامند قال الروح انه جاء بوحنا لا يأكل ولا يشرب
 فتقولون فيه شيطان جاء ابن الانسان يأكل ويشرب
 فتقولون هوذا انسان اكول مقسود از بوحنا یحیی بن ابراهیم
 انسان حضرت روح روح ما سواه فراه بوده نزد متبیین
 واضح و معلوم است که جمیع امور معاق با بر و نهی است
 که از مشرق اراده رحمانی اشراق نماید اگر بفرماید صم
 ولا تعقبه کلمه انظر بنفی ان تصوم الى ان تموت لذا
 تا حال آنچه از انجناب ظاهر بطریق قبول مانور و حال
 مینماید کل و اشرب هذا ما امرت به من لدن
 ارحم الرحمن انه خلق الآء الارض و نعماتها اولاً لا
 صفیائیه و اولیائیه و لعباده با وجود نعمت اگر نفس
 خود را منع نماید نفوذ بالله خلقی اشیا و سبب و
 ثمرش اخوانند باید در جمیع احوال نظر بکلمه مبارک
 يفعل ما یشاء و یحکم ما یرید نمود هر چه از مصدر امر
 ظاهر شود حق لاریب فیه باید بان تمسك جت

شکر نیت در هر یک مقام اظهار نیت است و لکن خوب ^{بعضی} سبب
 محل و منزل و لباس شان از لطافت خارج است و از ^{سبب}
 مرزهد میدانند و نفس تقوی می شمزند اگر این امر از آن
 فقر ظاهر باسی نیت عند الله مقبول و عند وسعت
^{این} هر اظهار نمایند و یا انفاق کنند عند الله محبوب ملافا
 و اسراج مجردة بمقامات معطره مطهره لطیفه ناظرند
 چنانچه مبشر میفرماید اگر بدانم چه محل را مقرر میفرماید
 هر آینه از حال امر میبودم از وجه ما و از الماس بنا نمایند
 باید از جناب شکر کنند که سبب ظهور این لوح اضع
 اقدس گشتند امروز اهل ممالک هر چکن شود باید بغذاها
 لطیف معطره متعمم کردند و لکن طوبی لمن اخذنا را خا
 علی نفسه انه من المقربین العالمین عند الله الامر الحکیم
 البهائم من لدنا علیک و علی اولیاءه هناك الذین یضربوا
 العدل و الانصاف و تمسکوا بحبل الصبر و الاصابار انهم
 من الناصرین فی کتاب الله رب العالمین

زيارتت ترددت جنة حضرت اعلى جبر شانه

هو الاذني

اول ذكر الهباء واول ثناء الكبرياء عليك يا طلعة الاعلاء و
 الاشياء ورافع السماء والناطق في ملكوت الانشا بذكر نفسك
 الالهياء ثم عليك يا رب الارباب وفتح الاحباب في يوم
 الازايي ومحط السحاب وحق النفاث وتحرق الاجناب
 ثم عليك يا منال البهروت ومالك الملكوت وسلطان
 الاناسوت وملك اللاهوت ومنزل الآيات ومحرق السحاب
 ثم عبادي يا ملامة الغياث ومهداة النفاث ومبدع الزوا
 وبشر الذكور والاناث بالطامة المسفاك ثم عبادي يا نور
 البهجاج ومجوى ماء الشجاج من القلم التهجراج ومجوى العباد
 من الخجاج ثم عليك يا نور اللاحق والمقبض والذائع
 والسر السويح ومنفع الريح ثم عليك يا نور البادخ
 والنور الشاخ والريح الناخ والجبل الراضع عليك يا
 ساذج الوداد ومجوى العباد في يوم المعاد وطلعة

الميعاد واصل الشداد ومقصود الفؤاد ثم عليك يا
 مطر الرذاذ والبيك المعاذ وللأذ ثم عليك يا بحر الأ
 نهار وثمر الأشجار ومظهر الأدهار وقائل النجار وخب الأ
 براسر وخب الأخبيار ومقصود الإخبار ثم عليك يا
 مظهر السموات وسر السموات وصاحب الكون ^{الكون} ثم عليك
 يا سر القدرين وقائل القاعوس وخالق الفردوس و
 مالك الأفردين ومنهين الطاموس والطلعة القدرين
 والجمال الأنس ثم عليك يا خالق الوحوش وصاحب
 الجبوش ومرتفع الألوان والنقوش وجامع الجبال كما
 لعين المنقوش ثم عليك المناصر ومعلمي الخلاص
 وحافظ أهل الإخلاص عن السهام والرصاص ثم عليك
 يا منفي الأمراض وقائل أهل الشرك والإفحاص ومنقح
 أهل الخبز والأنصاف والخبز المنص والبيك وخب الخبز
 اليك النهض ثم عليك يا منبسط البساط وحافظ

اول الحزم والاحتياط ومرقع الفضل ومعلى الاستباط وحمد
 الصراط ومقدم الغلات في فصل البنات ثم عليك يا قائل
 العشق بالخطا ومثقل الثواظ في قلوب اول التتبع والا
 يقاظ وببديك الحفاظ ثم عليك يا طلعة البديع والجمال
 لمنيع والسر الراع وحافظ الرضيع وببديك التفرغ والتفريع
 ثم عليك يا ذا الظل السانع والشمس البانغ والنور المبانغ
 ثم عليك يا اصل الابتلاف ومنجى العباد عن الظلم والاعتناء
 ومعلى اجور الاخبار بالاضعاف ثم عليك يا صاحب
 يوم الطلاق عليك يا رافع العلو وخالق السموم ومقدس
 المحو وجاعل الصحو ثم عليك يا طاعة الالهيد والجمال
 الاحدي والسر القديس ووجهه الربوبي والدم الاميد
 والجلال الصمدية ثم عليك يا جمال الالهى والنور البانغ
 والسر القدى والظهور الصدى والجالس على كرسى الابد

يا طلعة العلى والجمال البهى

٩٩٩٩

٧٧٧٧

١٠٧٠٧٠٥٤٣٢١

تولد جل کبریا

جناب زین القربین انشاء الله بعبایه الله در کل عوالم
 فائز باشید سنولات، شمالک العرش مقبول است چه
 که منفعت کل خلق در اوست و مخصوص امر نویدیم تو را که
 احکام و آیات الهیه سؤال نما را تا جعلناک مطلع الخیر
 الهیاد باید در کل احیان ناس را با حکام الهیه امر فائزید
 که شاید بما امر به الله و ما ینفع به انفسهم فائز شوند اگر
 چه نفوس تابع او امر الهی باشند که مشاهده میشود چنانچه
 جمعی حال که در بلاد ان بنور ایمان فائزند و لکن بعین انزل من
 عنده فائز نگشتند مگر قلبی و از قبل با جناب که اگر حقون^{را}
 ادا مینمودند عبادان ارض اسوده بودند قبل از حکم نفس
 مکلف نبوده و قلم اعلی در سنین معدوده در انزال احکام و
 او امر توقف نموده و این نظر بقتل الهی بوده و اگر اصل احکام
 بقرابت، مانوا له الرحمن عارف شوند کل با برش قیام و با^{شاه}
 فرموده عامل شوند و لکن نظر بحکمی که در الواح الله نازل

نازل شده بعض احکام که الیوم سبب ضوضاء ناس و علت
 احتیاج خلق است اگر توك شود لا باس و اما اعمالی که
 سبب اعراض و اشتها نیست مثل اذکار و ادای حقوق
 و اما الی ان کل باید آن عمل شوند و در باره زکوة امر نموده
 کما تنزل فی القرآن عمل نمایند انشاء الله در این ایام بعض از
 آیات کذاب اقدس بلسان پارسی بیان میشود و در ضمن
 بعض از احکام که نازل ذکر خواهد شد آن ترک فیکر اموال
 اراد خیر احبانه و يعلمهم سبیله الحق الواضح المستقیم است
 مرقوم فرموده بودند که بنده نوشته که حقوق الله شش
 صد مثقال نوزده مثقال است چید از ذهب و چید از
 فضه و انما سیایب موجود فرموده بودند که از این
 همچو مفهوم شد که این حق است که در مال میت آن
 میگذرد و بعد از ادای آن سایر اموال تقسیم میشود
 قوله عز کریمانه قلم اعلی میفرماید انصاب حقوق الله
 نوزده مثقال از ذهب است بعد از بلوغ با بقیه اموال
 تعلق میگذرد و اما نصد بعد از بلوغ او با بقیه مقایر

لامعدداً وكذلك في - اهل الاشياء واهل حقوق الله ^{مكتوبه}
 تعلق ميگردد شخص كه الله شده هرگز مثقال ^{نفس} از دست
 و حقوق ان را ادا نمود بران مال در حقوق الله تعلق
 نميگردد مگر بر آنچه بجاوات و مماهلات بر او بپوشايد
 و بجزد نصاب برسد يعني منافع حصوله از آن در اين
 صورت با حكم به الله بايد عمل شود الا ان الله ^{الله}
 الي يد اشري اذا يعاقب به للحقوق كما تعلق اول حقه ^{در}
 اين وقت حقوق الله بايد اخذ شود از حق ^{له} بجز
 بخواند كه آيه ^{نور} و در موقه ^{نور} آيه تا اكل از بجز
 الله كه سبب و آت نجات، اهل عالم است نصيب
 بردارند و با آنچه سبب تطهير و ايقاي وجود است
 بالطوع عامه ^{كل} كردند نقطه اوله ^{نور} بنصره ايد از بجز
 شئي كه مال كند بايد حقوق الله را ادا نيند و لكن
 بفضل اعظم اسباب بيت و بيت مسكونه ^{موجود} و اعظم
 يعني اسبابي كه احتياج يداست و اينكه سؤال

سؤال نموده بودید که حقوق الله و دیون میت و
 و تجزیه اسباب کدام مقدم حکم الله اند که تجزیه مقدم ^{است}
 و بعد ادا دیون و بعد اخذ حقوق الهی آنه بود
 دیون احبانه و من اولی به فی ذلك انه لهو
 الموقف المودى الکریم الکرهال معادل دیون نباشد
 آنچه موجود است بمقتضا آن قلیلا و کثیرا قسمت شود
 و امر دین مهم است در کتاب طویلی لمن صدق له
 یکن علیه حقوق الله و عبادة معلوم بوده که حقوق الله
 مقدم است بر جمیع حقوق و لکن تجزیه فضل حکم هـ مطلع
 الوحی بما نزل فی هذا اللوح من قلم المهی العالم اینکه تمام
 فرموده بودند که در باب ارث و تصر مشاء که اکثریته
 موجود نباشد حقوق ایشان به بیت العدل مراجع ^{است}
 هر یک از نلیقه اعم هر گاه موجود نباشند مثل اب
 یاخ یا اخت یا عم حقوق آنها مراجع به بیت العدل ^{است}
 یا قسم دیکو است این تصره بیان آن در کتاب ^{است}

٦٤
قوله تعالى موافات ولم يكن له ذرية يوجب حقوقهم
ببيت العدل الى آخره والله له ذرية ولم يكن مادونها
اما احده في الكتاب يوجب ثلثان مما توكل الى الذرية
والثالث الى بيت العدل كذلك حكم الغنى المعتال
بالعظمة والاجلال اكثر ذرية موجود باشد وثقوس
اخرى ازاب وام واخ واخت وسائر بن كلام او بعض
هم مفقود باشد حقوق ان ثقوس سد قسمت ميشود
دو قسمت ان بذرية واجع است ويك قسمت ان به
بيت العدل معنائه مبارك جنين ميشود نسيلك از
بواي او ذرية بوده وبنوده است مادونها اي ما
دون ذرية اما احده في الكتاب اي ثقوس مذکور
در آن ازاب وام وشريج واخ واخت ومعلم ولبع
ميشود دو ثلث از حقوق ثقوس مذکور و اما توكل
الميت بذرية ويك ثلث الى بيت العدل
واين حكم در كل و بعض هن
دو بار است

نزل به الروح القدس

والناتيك بالكره لله
صبيته من الكفاة

بسم الله الحكيم العليم

قد منع العلم عن ذكر اسرار القدم وسدت على فوجها ابواب الله
والخروج لذا امسكتنا العلم في اظهار ما كنز من الاسرار لار الكلا
من اهل البيان اخذوا المراد ويخبرون القوم ويفضون
علينا بما لا يورث قلبك اذا يطالعون ويعرفون انتم تسلكوا بها
عندكم من الامار وانها غنية الخلو عند غيبة الحق انما تكونوا
انتم معكم ان ابشروا بفضله ثم اذكروه ولا تكونن من الغافلين

والحمد لله المقدر الباقي الكافي لا اعظم الاظم

بسم الله المفضل ام ايضاً

يا احياء الله على مقام وشان الاشغاكم شئوننا الدنيا
عن مالك الارض والسماء انا نزلنا في لوح الذي
ارسلناه الى احد من العباد في الحراف من قبل فذلك
ما لا يعقبه البداء ولا يمنع الفدا ولا يبرده ما في جبروت
الانشاء عند ربكم علم ما كان وما يكون تفكروا فيها
نزل من قبل من لدى الله المهين العيون وما نحن فيها
في تلك الايام ولو انها صماء وهما لا يخرن منها عبا

الذين كان طرفهم الى الاثر الاعلى وجههم الى المنظر الا
 نزل الله بان يجعلكم مستقيماً على امره على شان الابن لكم
 وسائر العرشين ويجعلكم ذكراً من العالمين

بِسْمِ اللَّهِ كَمَا فِي نَشِيدَةِ مُشْفِقِينَ

مَا
 تَدْرِي مَا تَدْعُو اللَّهَ نَدَاءَكَ وَيَجِيبُكَ مِنْ جِهَةِ الْعَرْشِ أَنْ تَسْمَعَ
 بِوَجْهِكَ أَلَيْكَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَظِيمُ وَالْكَبِيرُ يُعْطَى
 مِنْ شَيْءٍ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ لَهُو الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ الْأَعَزُّ مِنْ الْأَشْيَاءِ
 أَنْ اسْتَبَشَرَ بِهَذَا الْأَسْمَاءِ الْعَظِيمِ الْأَتْيَاسِ مِنْ
 رُوحِ اللَّهِ وَفَضْلِهِ أَنْ يَنْزِلَ مِنَ الرَّبِّ مَا هُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ
 لَهُ الْغُفُورُ الْكَرِيمُ أَنْ اسْتَقَمَّ عَلَى حَبِّ اللَّهِ ثُمَّ أَذْكَرَهُ وَأَنْ
 يَذْكُرَكَ فِي هَذَا السَّبْحِ مَقَامَ الَّذِي يَنْزِلُ وَيَصْعَدُ مِنْهُ

الْمُقَرَّبِينَ فَلِإِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بِسْمِ الصَّادِقِ بِلَا نَقَادٍ

مَدْرَاتٍ عَنِ الْغُلَامِ مَا الْأَسْرَاتُ عَنِ هَرَفٍ أَزَلِ الْأَزَالِ قَدْ
 أَذِنَ مَا الْأَسْمَعْتَ أَذِنَ النَّبِيِّينَ وَالْمُرْسَلِينَ هَلْ سَمِعْتَ بَانَ
 اجْتَمَعَ الْمُلُوكُ عَلَى اقْتِنَاءِ نَفْسِ الْأَوْزَارِكِ أَنْتَ مِنَ الْمُؤْتَمِرِينَ قُلْ

قل لو جمع كل من في السما والارض على اعدائى واقنائى انا الله
 اقول فى كل الاحيان بانى انا جمال الله فى السما والارضين ولم يكن
 عندك من حاجبه من على الارض من الذين اعرضوا الاكابر الذين اب

ار شهبى الميرضوف يخرج الظلام بطراز الله

الملك العزيز العظيم

بسم الله الاوتيس الشىء الايمان

فاعلموا باهمل اليها بان الشيطان اتدمع شيطان العجم وغدا
 فى امرتهم الرحمن وكبوارسا ثلا باسم احد من اجناسها وما
 اراد واما يضطرب منه المار والذول ثم اخذوا الى ان بلغت
 الرسائل الى الاسراء واشتعلت نار الفتن والبلاء وهاجبت باح
 النطوة والقضاء واخذوا الشيطان والله مع من قبلنا وبعد
 ابتلاءه كتب الى شيطان العجم انى كنت معك فاحفظ من
 هذه الفتن الدهماء انه قال لا مهرب لك انى برى منك اذا
 ظهرت شمس كلمه الله اشرفت عن اوى فم محمد رسول الله قال وقره
 الحى اذا قال الشيطان للانسان الكفر فلما كفر قال انى برى منك
 فانصفوا بالله باعباد الرحمن فى امر القلام كل ذى بصيرة انصا

خبرني

بشهادته الغلام ما تمسك باحد في امر الله وما استنصر من نفس وبه
 ذكر الله بين ما سواه وشهدت اركان الذكر والبيان والاصح شمس
 التبيان عن افي مشيد الرحمن و فاحت نسائم السجان عن من الاقان
 ومع هذا امر الله لا ينكوه الاكل ذي ضعيفته وبغضا انكره المشركون
 واتخذوا الشيطان لانفسهم ربا فويل لهم وبما هم يعملون والله كان
 في العرايق من جنود الشيطان انه اتخذ في هناك مع الانعام جمهرة
 كثر بالله المهين القوم انك اسمع قولي وقم على نصرة هذا المظلوم وان
 نصرتك اياه هو ذكرك وريك العزيز المتان كذلك امرك الغلام حيا
 لنفسك توكل في كل الامور على الله انه يبصر من بشاء وانذ على كيشه قد

بسم الله الرحمن الرحيم

قد هاجو جمال القدم من ارض السرد وكذلك قد عرف في اللوح ان انتم
 من العارفين واذا خرج استنضات من وجهه الآفاق فباخذها
 بما سطع هذا السند بين العالمين فومحى قد اخذت نغفات الايات
 كل الاشياء وانها نزلت كل الاحسان من لدى الرحمن فباروحا
 لمن شتمها وكان من الطائفتين لو يطهر الناس من الشرق والغرب
 اذا نهم ليهي نقما وكان سرك على ما اتول شهيد ليس هذا الفصل
 محض من باجد بل خاطر العالمين طوي لمن اقبل لمن اقبل الب فويل
 للمعرضين والحمد لله رب العالمين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قد قدر واسبأ طين الببان في امرتهم الرحمن واحنا الى ان
اشعلت نار الاقننان واراد ابذلك اطفاء فومر الله في ملكه والسماء
نار الله بين يديه ترجع مكرهم عليهم اول مرة وقد وجدوا السم
من الخاسرين ذلك هو الخسران المدين ولكن الغلام قد خرج عن يد
السرا جمع عنده حين الخرج فناسل لك المدين واراد ان
بصروا الغلام انا وجدناهم في حيب مدين فسوف يبعث الله
من الملوك من بصراهم وانه على كل شيء قدير انك لا تخزن في امرنا
وامرك ثم اذكرنا في كل الايام ان ربك بصرك بالحق وانه هو المقصد
على العالمين انت تعلم بان المشركين جعلوا اهل اسارى من ارض الزوا
ويكون الغلام في ايدي الظالمين ومع كل ما سمعت فيها وعد علينا
نكون على فرج لا يباد له فرج من في السماء والارضين ونكون ايضا
بما قضى الله لنا وسوف تمر لنا ثم الغرة وتفرد وقيام السرور في طوبى

ربك لغفور الرحيم والحمد لله رب العالمين

بناجين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ بِاللَّهِ لَكَ الْحُجْرُ مَا بَعَثَ الْمُتَهْرِبِينَ مِنْ نَفْحَاتِ أَعْدَائِكَ

واجتذبهم من بلايع نعمائك وجعلتهم معبياً لامرك بين يديك وذكر
 اسمك بين عبادك وبهم اشتعلت قلوب الذين حقولوا عن ذكرك و
 بعدوا عن شريعت قربك واسعدتهم الى مقام اختصاصهم بفضلك
 وانتشرت بهم اثارك في مملكتك وجعلتهم طراز اسمائك الحنيفة لمن
 في الارض والسماء ومنهم بالآتي من احبك وامداد وجهه فلما سمع
 ذكرك وندائك اقبل الى افق نداءك وما منعه عن ذكرك شئاً
 الدنيا وسائر من اهل البغي والغوى قد اجتنى من رضى ^{بينك} عنا
 اثمار سدره فردا بينك واجتلى من افق الطائف انوار وجهه
 وجمالك اسنك بالآتي بان نصه في كل الاحوال لبصرك بين
 عبادك وتحفظه من اهل الضلال ليشغل ببنائك بين خلقك
 انك انت المقدر على ما تريد وانك انت العزيز القدير يا اية اليا
 في هواء الرقى، فاعلم باننا وردنا في حصن العكا، واحاطنا ^{نلك} الفناء
 من كل الاقطار وارادوا ان يقطعوا انقياس الوحي من الاكوان ولكن
 الغلام ما منع مما ورد عليه من البلايا، وينطق في كل حين بان الله
 الا هو قل ان الغلام يذكره به العزيز العلام وما منعه ^{الانام} سبوت
 وحوادث الايام يتاد بين السماء والارض ويدهو الكل الى الله

الذي اليد منقلبته ومثوبه ثم اعلم بان حرف السين دخل اللدنية
ولكن الظالمين منعه عن المحذور نفاة العرش قدس سره والايواب
ولكن الله يفيدها اذا شاء و اراد انك لا تقرب ضوف ينزل من سماء
الفضل يا يدخل به الناس في دين الله افر اجاب ان ربك عليك كسب قد
نستل الله بان يوفيك في كل الاحوال وينزل عليك خبر الدنيا والآخرة
لك ذلك قد ركب في اللوح ولا يبدع ما رقم من العالم الا امر ان اشكر
كن من الشاكرين قد اردنا ان نرسل اليك الواحاً فيما ذكر من قبل
ولكن المشركين حالوا فسوف نرسلها اذا شاء الله و اراد ان مع
عباده المقربين ان اجتمع احباء الله على الامر ثم اذكرهم من قبله
انا ارسلنا الواحاً ما ذكر فيها اسم احد لحفظهم فاعط كل نفس واحداً
منها قد نزل لكل عبد ما ينبغي له ان يركب بكل شيء عليهم ثم اعلم بان
ارسل احد من اجباتي لوحاً هناك باسم الميم انه ما نزل له وقد
اشبهه ولكن عسى الله ان يحدث به ذكراً كذلك احاط علم ربك
كشيت ولكن الناس في غفلة شقاني
بسم الله الرحمن الرحيم على الاشياء
الحسين
قد كان عند ربكم الرحمن في سبعين اذ بها بيان نفسان امسك

بدأ الفضل وأطرد الحسن نيد العبد مع أن له عند الله محبوباً وبشرته
 شأن من الشئون وأنا تكون في الحسب سبعين النفس من الذين هم
 مع الله ومنهم انفس معدودات من الذين نبذوا ما عندهم من
 زخارف الدنيا ومارضوا بالفراق وطاروا في هواء الاستياق الى
 مقام ما منعهم الدنيا عن لقاء ربهم العزيز المختار فنزل الله بان
 يوقفهم على ما يحب ويرضى ويحفظ الكل عن النفس والهوى بطون
 في حوله ويحكون باسمه أنك لا تغفل عن ذكر ربك ان اذكره بروح
 وريحان انه يحرسك عن جنود الشيطان اياك ان تغفل عند نفسك
 نفى الدنيا بيني وبينك ربك العزيز المختار

هو الاستعداد الابدى

قد هبت على رياض ربك الفياض سنام الاعراض من الذين
 همشون في رياض الغفلة والاعراض لبثت ما نزل في الايام
 قل ان الغلام انس بالبلاء باء كانس الصبي الى ثدى امها تمام
 كلما همسه بالبلاء والمحن يزود حبه الى الله العزيز المؤمن وعالم
 السر والعلن انتم الاخرة بما جعلت اسبغ في ايده الاعداء واهله
 اسارنى ارض الزمراء فسوف يظهر الغلام بطهر الرحمن بين الكواكب

وبعده من لم يعرفه ويرى من الأبرار يومئذ يفرح الغافلون
ويفرح المخلصون طوبى لمن استقام اليوم ونصر يده وانثى
أثاره بين عباده انه من اهل السماء في ملكوت البقاء وبصحة
اهل ملاء الاعلى كذلك نزل من عبرت الله العلى العظمى

هـ الأبرار بالامثال

ان احمد الله ثم اشكره بما حفظك بلحق قلبك عن شمال
الييمين الفرب وعرقك مظهر جماله ومكن غمرك وكبريائه و
عرجك الى مقام عرفت الله ربك وترى الأركان والأخوين و
ما منعك فباح الكلاب وقباح المنازير وهو الذباب ومرا
السنانير وضباح الثغالب ونجم الافاعي الذين كضربا بالله و
آبانه طوبى لك بما توجهت الى الله ربك واعرضت عن الذين
كضروا واعرضوا ان اثبت وكن من الثابتين قل ارب
اسئلك باسمك الاعظم بان تشبني على جنبك وتكلمني
مع عبادك الذين وفوا بعهدك وتبذروا مسواك عن ايام
وجملوا في جنبك الملائكة وانظروا في سبيلك عن العا

بسم الله الأبرار الأقدس

هذه اكناب من لدنا الى التي امنت برؤسها ليجنذها انتجات

مرة أخرى من هذا المنظر الأعلى مقتر الذي فيه استضاء أنوار وجه
 ربنا الأبقى ان يالفتي لا تحزن ثم طهرى نفسك عن الذنبا وما
 فيها وتذكرك عما عليها النبي عليه شمس ذكر اسم ربك ان اعلى
 بان الدنيا ستفنى لو يجمع عندك خزائن الدنيا كلها لا ينفعك
 شئ منها اذا اناك رسول ربك الخنار وما ينفعك ما ذكر لك
 فهلكوت ربك فابتنى من فضل ربك ما قدر لك انه هو خير
 المعطين واحرمم الراحمين والروح واليهاء على الملاقي امن بالله ^{القيس} اليقين

بسم الله التاكرم بالبحر الارض والسماء

يا ورثة السدة ان استعنى نداء الله عن جهه عرش ربك الرحمن
 ان نداء اياك من هذا السبعين الاكبر لغيرك عما على الارض
 كلها ويشهد بذلك لسان الخنار على عرش الاعظم العظيم
 ان اطمنى بفضل مولاك ولا تياس من روح الله ان فضله ^{عليك}
 كبير لا يهزك بسبعين الغلام انا قد اخبرنا من قبل في روح غير
 مبين وفي حكمة بالغه عنده ربك علم ما كان ويكون وما
 هو مستر عن انظر العالمين قد كنا معك حين الله صنعت ان ربك
 ما صنعت به باسم ربك بكل شئ عليهم لا يعزب عن علم من ^{شئ}
 نانه لخط على العالمين طوبى لك بما وجدت لنا ثم القيين

واعرضت عن المشركين ان استغنى على حجب مولانا لانه معك فبكل
 الاحوال وانه لذو فضل عظيم والحمد لله رب العالمين

هو الله تعالى

قد اخبرناكم من قبل في الالواح بما يقضى من لدن عليهم حلهم
 انه قضى بالحق ونحن من الشاكرين لا نتخزن بما قضى واهضى و
 كن على فرح عظيم لاننا في هذا الفيض الكبير والخذ العظم
 يكون في بسط ورفاء مدين البحر بما جعلنا اسيرك ^{من سبيله}
 واهلى الاسار بايدي الظالمين نالله قد استقر حجر لا ^{عظيمة}
 على حجر الله ينطرح كل قطرة من ديار السما والارضين ^{بانته}
 لهو الحق وانه محبوب العالمين ويطوف الهام في حوله
 ولا يمنع البلاء يا عين امره ولا القضاء عن سلطانه
 فسوف يخرج بالحق وانه لهو المقدر على ما ينبدل في
 هذا السجين لايات العارفين وبيئات المفسرين اراد
 الله بذلك ايجاد ناره بل اشعالها ونبكل ما يفعل
 الحكمة لا يعقلها الاذ وبيد ان اذكر ربك انه معك
 فبكل الاحسان وينصرك بالحق وما النصر الا من عند الله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ما حضر بين يدينا كتابك ولكن عندنا علم ما سطر فيه وأن تبرك
 بكيفية علمهم والملائكة الحافظات صفات تلقاء الوجه ويعرض
 علينا ما حدث في أرضك وعن ورائهم عند ربك من علومنا
 ما اطع بها احد من العالمين ليس لاحد ان يمتحن الله سبحانه
 يمتحن من يشاء وانه لهو الغزير العذب وما ذكرت حمد الله
 كذلك تصبنا الذكر في لوح مبين تفكر فيها انزل من العلم الا
 لغرض ما اراد به مراد العالمين يفتي لكل نفس شرب خم
 وحمد سبحانه الرحمن من بد الغلام بان ينطق في اول فجر ايمانه
 بالله المقدر الغزير المنان ما قاله الخليل بعد كشف الحجاب
 مقبلا الى الله سبحانه سبحان وجهي للذي فطر
 السموات والارض كذلك علمناك والذين امنوا الشكر لله
 فبكل الاحسان وتنقطع عن الاكوان حياء لله

الغزير العليم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ما حضر كما يترك لك العرش ولكن فرنا حين الذي سطر وعنده
 علم ما كان وما يكون وضع أوخذ كذلك بأمرك هذا الغلام في
 هذه الليلة الظلماء أن رحمة احاطت العالمين خذ ما أتيتك
 من لدن الله وضع ما سواه فومرني ليس اليوم كالأيام بتدني
 لكل نفس أن يظهر من ما ينبغي لانه العلي العظيم ان الذي جعلوا
 مرة وسبغ الأخرى الأبتغي له بان يتشرب هذه النار لأن بها
 يحترق كل الأشياء الآمن نسطع من راحة حب سري العرين
 المنان نالله تفر من النار ويظوف حوله الأخبار ويصلي
 عليه المخارفي جبريت الأعلى كذلك تنظو لسان الرحي
 بين العالمين ولو بقدر كل العالمين لحرف عما يخرج من شفقتي أنه
 لقبيل وصبر كذلك اجرا لاسر باجر الرحمن وظهر طراز السبحان
 في البيان ان انتم من الناظرين في حجة الله حجي العالمين

بسم الله الذي بالآيات والآثار

قد سمع الله حين احببنا الذين ظلموا وظلموا واخذوا وما
 من اكثر الديار منها الروم والهند والهند والهند والهند
 ومن المدينة الكبرى والاسكندرية والنصورية من كان ناظرا

الى الله وامسند حجبات الدنيا بشهد بحقيقته هو لا بما ورد عليهم ^{في}
 سبيل الله فانق الاصباح فوق يفتح الله السن اهل العالم ^{بدا}
 ونشائم وانذ في ملكوت عزه لبتهم ويصلى عليهم انك اسمع قوا
 ثم اخض عن الهوى وتمسك بعزقه الوثقى وكن من القابضين
 ولا تكن هو الغانطين وفيل الاحوال ان اذكر ربك ولا تكن
 من الغافلين قل ان الحمد لله الذي خلقنا بالحق وانذ احرم الارواح

بسم الله الرحمن الرحيم

قل يا قوم بالله ما جئنا لنفسد في ^{الدين} الاصلاحها وانظها ما كنز فيها و
 تطهركم عن الرجز قد امرنا عباد الله في العراق وديار اخرى
 بان لا يعترضوا على احد ولو قتلوا لا يقتلوا لاذ انجاس الفوم و
 جعلوا الهوى واحبتي اسار الى الموصل الخدياء وورد عليهم ما
 ورد على آل الرسول بل اعظم لو انتم تعلمون ومن ملاه الساب
 من اتحد بالانجاس وكفر بالله المصين القوم انه من جنود ^{الشيطن}
 لم يزل كان مشركا بالله العزيز الودود واذا ابيضه عند حج
 وعاج من الذين ينسبون انفسهم الى لبنان يقول انه آمن
 بالله واذا برى المشركين يقول اني معكم وكفرت بالله المعين

القربى الغفوس تبا للذين اتخذوه وامثالها اولياء الانفسهم من
 دون الله انك فلو تم انظر كيف ظهرت خافية الصدور مع
 ما يرون الناس من افعالهم ولبعضهم من احوالهم ^{تبعوا}
 ولا يشعرون قل فانصفوا باقوم في الغلام ومن معهم هل
 باحد واستنصر من نفس او اتخذ مع الذين كرهوا بالله العزيز ^{البيد}
 فباطولي لمن تفكر فيها ورد وينقطع في حجب مولاه عجا سواه
 ويتوجه بوجهه الى وجه الله العزيز المنيع والحمد لله رب ^{الذي} العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

ان يا امية لا تحرفي عما ورد علينا انا قد قضينا ما ظهر في الاوراق
 ان ربك على كل شيء قدير ولدين لا يتغير جنود القوا والارض قد فدر
 لنا سبحن الاعظم وفيه الحكمة ما اطلع بها احد الا ربك العظيم
 الخبير ان اذكرى ربك في اناء اللباج والطراف القهار وانه
 يدركك بفضل من عنده وان ذكره اباك لخير لك عن ملك
 العالمين ان اثبتني على حجب الله وامره فسوف يفتي الدنيا
 وافيها ويبقي لك ما فدر لك ان ربك لذو فضل عظيم
 والحمد لله الملك العزيز القدير

المصير

هو الله تعالى

كلها بزاد البلاء بزاد اشتباق الى الله وبديع الله ^{الدين} بين
 والمريب والغافل والمنيب لازل براخضر وروض الاستقامة
 وفاض حوض الرحمة والنفائذ من ينظر الى الاشياء بعين لا
 بنظيرها الاغضاض، ويفكر في فنائها وتصويرها وتقليد ما لا
 يحزن ابداً او يكون راضياً بما قضى الله له هل يفيد احد ان
 ميز بين رحم الملوك والمملوك والغنى والفقير لا قولك
 الملوك ولما كان الامر كذلك ينبغي لكل غافل ان يعتبر و
 لكل غافل ان ينسب نسل الله بان يوفق احبآ به على ما
 يجب ويرضه وينقطعهم عن الدنيا وما فيها وان الله هو المتفكر

المهمن الايهي

هو الله تعالى

قد تفرقت اسراع الفضاة احباء الله العلى الاعلى ومنهم ^{والاصل}
 الحدباء ومنهم في الدمشق الصفاة ومنهم في ملان آخر وهذا
 الغلام في حصن العكا مع ما احاطت الدنيا من كل الجهات ^{صلى}
 بحفظ الامر بدهم الى الكمال اعظم اجيالها الله تراج حاله بين العالمين
 لا تخرو اعاجير علينا ثم انضروا ربكم الحزن فخرج الغلام ويستقبل اهل
 ملا الاعلى ثم ملا نكدة المقربين

ابصار الله على الاصل

ذكر الله في مدينة الصبر عبده ايوب اذ اوبنا في ظل شجرة القدر
 في قواديه واشهدناه نار التي توذرت تصفي في ستره وتجلينا له
 بنفسه نفسه ونادينا في بضعه الله اني بورك حولها بانه
 هو الله ربك ورب كل شيء وكذلك كان على كل شيء مقدر
 قوما فلما اصابهم وجههم من النار المشعل في اقصا قبح
 النبوة وامرنا به بان يا امر الناس الاعين الجود والفضل ويدعوهم
 الى ساطع القدس محبوبا ومكناه في الارض مجموعا واتبناه سبعة
 من المال وجعلناه في الملك تخيارا وزقناه من كل شيء قسمة و
 اشدنا اعضده بعصبة من الدريرة وهبنا ابا من صلته
 ومكناه في الارض مقاما رفيعا وكان في قومه سنين تواليها
 ويعظهم بما علمناه من جواهر العلم مكنونا ويذكرهم بايات
 كان بالحق ما تبأ قال يا قوم قد توجهت البحر العلم في نفس
 الفائمة بالعدل فسرعوا اليها العلى تجدون اليها سبيلا
 وقد اشرفت شمس العناية بالحق وكانت حينئذ في قطب

الرّوال موقوفاً وقد لا يح جمال الوجه عن خلف سرادق المقدّس
 فاحضر وأبني يد يد به اعل سيشرق عليكم من انوار قدس محبوباً
 وقد ارفعت سموات العظمة وزيدت بانجم العلم والحكمه و
 كذلك كان الامر عن نبيّ القديس مطوعاً ويا قوم قد جاءناكم
 من قبلي رسل برسالات الله وبلغوكم ما به ليكم المنشأ على غير
 مرفوعاً وانت الساعاً بالحق واشرفت الانوار بالعدل و
 وغنت ديك البقا ورنت حمامة الامم وارتفعت سحب
 النور وفاقت اجمر الفضل وانتم ياملوا الارض قد كنتم عن كل
 ذلك محروماً انقوا الله والافتسدا وفي الارض حكما الله ثم
 اصنعوا الكلمه التي كانت من سماء الغريب منسراً واذا كنتم
 ناجح العباد بلسان الرسل من اول الذي لا اول له الى آخر
 الذي لا آخر له وكان عرضوا عن نصح الله وكانوا على اعقابهم
 منكوساً الا الذين هم سبقتهم العناية من الذناب وسعوا
 نداء الله عن وراء حجابات غير مكتوناً واجابوا داعي الله
 بسرههم وعلائقهم واستجذبوا من نبات جذب محبوباً
 اولئك بلغوا الى مواقع الهداية وعليهم صلوات الله ورحمته

ورحمته واعطاهم الله ما لا يعرف احد وبلغهم الى مقام الذي كان
 عن اعين الخلايق مستورا فسوف يظهر الله بامرته ويفصل بين
 الحق والباطل ويرفع اعلام الهداية وينهدم اثار المشركين ^{جموعا}
 يوث الارض عباده الذين هم انقطعوا الى الله وانشروا حب العجل
 في قلوبهم واعرضوا عن الدين هم كفرة واشركوا بعد ما جاءتهم
 البينات من كل الجهات ولذلك كان الحكم من اصبع العز على الارواح
 النور مرقوما فاذا كره عبدنا ايوب حين الذي ظهر باعلام الغيا في الله
 حده واعلمه قومه وكانوا يعجبوه في محاسنهم ولذلك كان اعمالهم
 في صحايف السرحنوظا وطوا بان يدعوا الله بما اتاه من خوارف الدنيا
 بعد الذي كان مقدسا عن ظنونهم وايضا هم وعن كل من الملك و
 فلما اردنا ان يظهر اثار الحق في انقطاعه وتوكل على الله انزلنا ^{عليه}
 البلايا من كل الجهات وقتناه فتونا واخذنا عند ابتاؤه ^{عند} قطنا
 بطية التي اهلنا بالحق واخذنا عند فكل يوم شيئا معروفا وما
 قمت من يوم الا وقد نزل علينا من سطر القضاة ما سطر من قلم
 الامضاء واخذنا الباسا والضراء بما قلدهم من الدين ^{مقتدرا}
 ثم احرقنا ما حصده عن ضار عبدنا ^{يا} ملائكة الامر وجعلنا اكثرا
 هباء محذوما فلما قد سنه عن زخارف الملك وترهنا عن

اوساخ الارض وطهرناه من كل شوائب الملكة فحقنا في جلده من
 ملائكة الفهر هجاسهوما وضعف بذلك جده وقبيل جسمه
 وتزلزلت اركانها بحيث ما بقي من جسمه اقل من درهم الا وقد
 جعل مجروحاً فيها ورده عليه وكذلك احصيناه متوكلاً وشاكاً
 وصبوراً واخجوه قومده عن قرهتا التي كان فيها وما استجبوا
 عن الله بارئهم واذوه بما كانوا مقتدرين عليه ووجدناه في الارض
 مظلوماً وسد على وجهه ابواب الغنا ورفع ابواب الفقر الى
 ان مضى عليه اباناً وما وجد شيئاً يبد به جموعه وكذلك كان
 عليه مقضياً وما بقي له الا من انيس والامن من سنس والامن
 صاحب وجعل في الملك فريداً الارز جنة التي امنت برهبانها
 كانت تحمد في بلائه وجعلنا لها في الامور سبباً فلما كان
 مصاحبة على تلك الحالة الشديدة ذهبت الى قومه وطلبت
 منهم رغباً وكانوا ان يوتروها هياكل النظم وكذلك احصينا
 كل شيء في كتاب مبيناً فلما اضطرت في امرها دخلت الى
 المرثه التي كانت اشرفنا الارض وابت ان تعطىها رغباً
 الى ان اخذت منها ما ارادت فوالله يستحق العلم عن ذكره
 وكان الله على اعمالهم شهيداً او جانت الى العبد برغب

برغيف ولما الفت اليها وجد شعرهما مقطوعا اذا صرخ في سره
 بذلك اصرخت السموات والارض وقال يا امه الله قد اجد منك
 امر كان على النبي ممنوعا لم تقطعت شعرك التي جعلها الله زينة
 جمالك قالت يا ايوب كلما طلبت من قربك رغيفا لاجلك فابوا
 كلامي ان دخلت في بيت امه من امان الله وسئلتها برغيف
 منعت عني الى ان اخذت شعرا لي واعطتني هذا الرغيف ^م
 حضه بين يديك وبذلك بعث على الله واستكبرت عليه
 كذلك كان الامر بيني وبينها مقضيا يا ايوب فاعف عني ولا
 تاخذني بذنبي لاني كنت مضطرا في امرك فارحم لي وتب
 علي وانك كنت عطوفا غفورا وقضى بينهم ما قضى وحزن
 لبان كادت السموات ان ينفطرن ولتسقى الارض الحليم ^ك وينبت
 جبل الصبر اذا وضع وجهه على الزاب وقال ترب قد مسني
 الضر من كل الجهات وانت التي سبقت رحمتك كلتي
 فارحمي بيهودك وجد بفضلك ^{علي} وانت بعبادك رحما فلما
 عدت سمعنا ندا جوبنا تحت رحله النبي عينا سائقا مفرقا
 واسناه بان نجس فيها وشرب منها فلما شرب طاب من
 كل الامراض وكان على الحسن الثلج مبهوتا ^{كلاما} ورحمنا اليد

اخذنا منه وفوق ذلك بحيث اطمنا عليه من جبروت الغنا ما
 اغناه عن كل من على الارض جميعا وقهرها سبناه باهله ^{موسى} وبالله الا
 كلمنا وايدنا به بعضنا لاسم الذي كان بالحق قريبا وارغبنا به الخاصين
 واهلكتنا الذينهم واستكبروا على الله وكانوا في الارض شقيا كذلك
 نفعل ما نشاء باسرها ونوفي اجور الصابرين ونعطيهم من جزائهم ^{من} اللذ
 جزاء موفورا ان ياملوا الارض فاصبروا في الله ولا تنزعوا عنها
 برد عليكم في ايام الروح فسوف تشهدون جزاء الصابرين
 في رضوان قدس ممنوعا وقد خلق الله الجنة في رفاه البقا
 وسمها بالصبر الي يومئذ كانت اسمها في كنانة العصاة تخزيها
 وفيه قدمه الاقدار في كل البنان وقد كشفنا حينئذ قناعا ق
 اذكرناها لكم رحمة من الدنيا على العالمين جميعا وفيه انهار
 من ظل عناية الله وحرمة الامور الذينهم صبروا في الشدائد
 ابتغاء لوجده الله الذي كان بالحق محمودا ولن يدخلها فيها
 الا الذينهم ما خبروا نعمة الله على انفسهم ودخلوا في ظل شجرة
 الروح وما خافوا من احد وكانوا يجتازون العز في هواء
 الصبر مطبورا وصبروا في البلايا وكلما ازداد الصبر على انفسهم
 زاد وفي حبيهم مولاهم واتقبلوا ايديهم الى عهد قدس عليا واشتد

اشتدت غلبات الشوق في صدورهم وشادت نفحات الذوق
 انفسهم الى ان فداوا انفسهم وبذلوا اموالهم وانفسهم كل ما
 اعطاهم الله بفضله ووجوده وفي جميع تلك الحالات الشديدة كلوا
 شاكرين اربهم وما توسلوا الى احد وكتب الله اسمائهم من الصابر
 في الراج قدس محتوماً فهنيئاً لمن يتردى برداء الصبر ولا يخطئ
 وما تعتبر من الباساء وما ذكرت قدماه عند هبوب ارياح القهر
 كان من ربه نيكلاً حين يرضى ونيكلاً ان متوكلاً نواله سرف
 بظمه الله في قباب العظمة يقبض الله الذي يثلثه كثلثه
 النور عن انق الروح بحيث يحفظ الابصار عن ملا حظذ وعلى
 افق سراسه يتاد مناد الله هذا هو الذي صبر الله في المحبة الباطنة
 عن كل ما فعلوا به للمشركين وتبرك بما فعلوا الا على ريشان
 لقائد اهل الغزوات القاصرات في سداد ق قدس جبلاً وانتم
 ياملء البيان فاصبر في ايام الفانية ولا تجر هو اعتمات عنكم
 من زخارف الدنيا ولا تقهر عوا عن الشدا ند الامور التي كانت
 في حوائف القدرة مقدرة ثم اعلموا بان قدر لكل السنات
 في الكتاب جزءاً محدوداً الا الصبر وهذا ما افضى حكمته على

الله من قبل وأما في الصابرون أجرهم بغير حساب ^{لكلهم}
نزل روح الأمين على قلب محمد عربياً وكذلك نزل في كل الأرواح
ما قدر للصّابرين ما كتب عزيراً ثم أعلموا بأن الله جعل ^{لصبر}
قبض المرسلين بحيث ما بعث من نبي إلا من رسول أو قد
زین الله هبلكم برداً الصبر يصبر في أمر الله وبذلك أخذ ^{الله}
العهد عن كل قوم رسولاً وينبغي للصّابرين أول الأمر بالصبر
نفسه بحيث يسك نفسه عن البقي والفساد والشهوات ^{من}
كل ما انفاه الله في الكتاب ليكون في الأرواح باسم الصّابرين
مكتوباً ثم يصبر في البلاء أي ما نزل عليه في سبيل الله بآثار ^{للأ}
يضطرب عند هبوب أرياح الفناء وتموج أبحر القدر في
جبروت الأمضاء ويكون في دين الله مستقيماً ويصبر على
ما برد عليه من أحيائه ويكون مصطبراً في الدينهم امنوا
ابتغاء لوجه الله ليكون في دين الله رضىً فارغبوا بؤ
يرتفع فيه غمام الصبر ويغن فيه طين البقاء ويظهر طوارس
القدس بطهران الأمر في ملكوت اللقاء وتطلق السن الكليله
بالحن الورقاء ويكف حمامة القدر وس والسماء وينفق في الصبر

ويجرد بها كل الوجود وتشعل النار وبأى الله فبطل من الرفع
 بحال عز منبعا اذا ناسر عوا الملاء اارض ولا تلتفتوا بشئ
 فى الملك ولا تمنعكم صنع مانع ولا تحجبكم شؤنات العلية ولا
 تسد كبر الآلات الحكمة فاسر عوا الى ما كن قدس مرفوعا الانام
 لو تصبرون فى ازال الازال وتوقفون فبذلك اليوم اقل من
 ان يصدق عليكم حكم الصبر وكذلك انزل الحكم من فليم عليها
 فل يا بلاء الارض تقوا الله في هذه الايام ولا تقفروا احدنا
 ولا تقولوا اما لا يمكن لكم فيه شغور الانكم تجراء فى الارض
 فظراء فى البلاد ولا يتكبروا على انفسكم ثم اسر عوا الى الارض
 التى كانت بالحق مقبولا فوالله سبحانه تلك الدنيا وكلما تم
 تفرجون بها ويحجمكم ملاء تلك الفهر في محضر سلسا غرقيا
 تسئلون عما فعلتم فى ايامكم ولا تذكروا شيئا مما عملتم
 والارض الاهو كان فى لوج العالم مكنو با اذا ان اخذتكم
 اعد ولن يرافتكم نفس ولن ينفعكم الا ما حوتهم فى عزاج
 اعمالكم فتبينوا يا ملاء الاستقباء ثم اسمعوا اصع هذا
 الشفق الذى ينصمكم لوج الله وما يريد منكم جزاء ولا
 شكورا اما جزاءه على الذى ارسله بالحق وانزل عليه

آيات لبيكون الحجج من لدنه بالغه على العالمين جميعاً الى
 متى ترقدون على سباط الغفلة الى متى تبغضون الذين ^{منهم}
 لم يكونوا في الامم الا كهمج محروكا قل فوالله الذين اتخذوا
 لانفسكم ارباباً من دون الله لم يكن اسمائهم وذواتهم
 عند الله مذكورا فارجعوا على انفسكم وخافوا من الله
 بارئكم ثم ارجعوا اليه لعل يكفر عنكم سيئاتكم والله كان
 بعباده غفورا قل فوالله ان الذين ينسبون الهم العلم و
 اتخذوهم لانفسكم علماً اولئك عند الله اشتر الناس بل
 جوهرا الشرف منتم وكذلك كان الامر في ضعف العلم
 مرتوا وتشهد بانهم ما شربوا من عبون العلم وما فاز
 بحرف من الحكمة وما اطاعوا باسرار الامر وكانوا في ارض
 الشهوات في انفسهم مكرورا وما نزل على نبي ولا
 وصى ولا على ولي شبيها من الاعراض والانتكار الا
 بعد اذنهم وكذلك كان الحكم من عندهم على طاعة
 القدس مقضيا قل يا ملأه الجهال نزل من قبل يوم
 يأتي الله في ظلم من الظالم فاذا اجاء في غمام الامر
 على هبكل على بالحق اعرضتم واستكبرتم وكنتم قوما يولون

يوماً وما نزل يوم يأتي ربك أو بعض آيات ربك وإنما
 جاء بآيات بينات بيم اهضمت عنها وكنتم في حجاب
 انفسكم محجوباً على ان الله كان مقدساً عن الخي والنزول و
 هو الفرد والصد لله اعطى عليه كل من في السما والارض ولن
 يأتي بلائهم ولن يبرئ يكفونته ولن يعرف بانبيته ولن يذكرك
 بصفائه والله يأتي هوه ظهره نفس كما اتى بالحق باسمه على
 وجعته عليه بخاليب البغض وانتم عليه يا معشر العلماء
 وما استحيتم عن الله خلقكم وسواكم وكذلك احصينا
 امركم في الراح غير محفوظ ان يسمع البقاء اسمع ما تقولون
 هؤلاء المشركون بان الله ختم النبوة بصبيبه محمد ^ص رسول
 ولن يبعث من بعده احد وجعل بلاءه عن الفضله فقلوا
 ولن يظهر بعده هب كل القدس ولن يبشرق انوار القمطر
 وانقطع الفيض وتم العنابة وسدت ابواب الجود بعد
 الله كانت سمات الجود لمنزل عن رضوان الغر محجوباً
 قد خلقت ابدكم واعنتم بما قلتم بل احاطت بلاءه كل
 من في السما والارض ببعث ما يشاء بقدرته والاسئل

بما شَاءَ، وانه كان على كاشفةً قديراً قل يا ملاء الضحان
 في الكتاب الذي نزل على محمد بالحق بحيث ختم فيه النبوة
 بحسب الی یوم القيمة وهذه القيمة التي فيها قام الله
 بمظهر نفسه وانتم احببتم عنهما كما احببوا ملل الارض
 عن قهته محمد من قبل وكنتم في جور الجهل والاعراض مقهراً
 قل اما وعدتم باقاء الله في ايام جاء الوعد واشرف
 الجبال عن افق الجلال الغصتم عبوتكم وحشتم في ارض
 الحشر عيماً قل اما نزل في الضحان بقوله الحق كذلك جعلناكم
 امة وسطا لتكونوا شهداء على الناس ويكون الرسول
 عليكم شهيداً وفسرتم هذه الآيتة باهواء انفسكم وكنتم
 موقناً معترفاً بما نزل بالحق لا تعلم نأويله الا الله و
 الكراسيون في العلم ومع ايقانكم بذلك اولتم كلمات
 وفسرتم بجدالاتكم من ذلك ممنوعاً وقتم باعراض
 وانكار للراسخين في العلم بل يقتلونهم كما قتلتموهم
 من قبل وكنتم باعمالكم مسروراً فاق لكم وبما الكسيت
 وبما نظنون في امر الله في يوم الله كانت انوار الهداية

الهداية عن فخر العالم مشهورا اذا فاستل عنهم كيف يفسرون ما
 من خبروت العزدة على محمد عريبا وما تقولون في معنى لو ختم النبوة
 به فكيف ذكرت في الكتاب امة وسط الامم اذا فاعرف مقلا^{رهم}
 كانوا ما سمعوا نعمات الوفاء ولو سمعوا ما عرفوا وكذلك كانت^{للجنة}
 من كتابهم عليهم بليغا وهذا من قول الله تكلم بكل الامم في عهد^{كل}
 نبي فكما جاءهم رسول من رسل الله فالواست انت مرسلا^{ختم}
 النبوة بالذم جاء من قبل وكذلك زين الشيطان لهم اعمالهم و
 اتوالهم وكانوا عن ساطع الصدق بعيدا فاذا ذكر لهم بناء مسجد من
 قبل اذ جاء بساطان مبينا قال يا قوم هذه من آيات الله قد
 نزلت بالحق الاختلفوا في امر الله ثم اجتمعوا على ساطع غر فنبعا
 ويا قوم فانظروا الى بنطرة ولا تتبعوا الهوا انكم ولانكونوا بمثل^{نظام} الذم
 دعوا الله في ابايهم ولبايهم ولما جاءهم امر ضوا عند وانكروا و
 كانوا على صنم انفسهم معكروفا وقالت اليهود نالنا هذا الذم
 افترى على الله ام يدجنة او كان سحورا قال ان الله ختم النبوة
 بموسى وهذا حكم الله قد كان في التوراة مقصبا ولو ينبغ
 شر بعد التوراة بدوام الله والذم باقى من بعد بعث على شر بعد ما و

وبشر احكامها على كل من على الارض وكذلك كان الامر من السماء ^{الكل}
 على موسى الامر منزولاً والذناب في الانجيل قالوا تبلى قلوبهم وكانوا من
 يومئذ الى حينئذ منتظرا واطمروا هم الله بما نزل على محمد العربي في سورة
 الجن وانهم ظنوا كما ظنتم ان لن يبعث الله من بعده احدا فوالله
 يكفى كل من على الارض هذه الآية النازلة وما كثر فيها من اسرار الله
 ان يسلكوا في سبيل عمر معروفاً قل قد بعث الله رسلاً بعد موسى
 وعيسى وهرسل من بعد الى اخر الذي لا آخر له حيث لن ينقطع
 الفضل عن السماء العنابة يفعل ما يشاء ولا يبلى بها بفعل وكل من
 كتبه في محضر العدل مستولاً اذا فاسمع ما يقولون هو لا المعصون
 وظنوا في الله كما ظنوا عباد الذين هم كانوا من قبل قل فوالله اشهد
 عليكم الامر قد قصت الساعة بالحق وقات القيمة وخيال ^{نفسكم}
 وانف الذين هم كانوا من نعمات الله مصموماً قل انتم تقولون ^{بمثل}
 ما قالوا اسم القبل في زمن رسول الله وتنتظرون بمثل ما هم ^{انظروا}
 ذلت اقدامكم على هذا الصراط الذي كان بالحق مدوداً اذا تفكروا
 في تلويح هذه الآية لعل تردقون من مائدة العلم التي ينزل من
 السماء على قدر مقدور يا قرة البقاء فاشهدوا يشهدون

المشركون في هذه الشجرة الورة المباركة المنبثة التي كانت على جبل
 مرفوعا وطالت اعضانها الى ان بلغت مقام الله كان خلفها
 القدس مكتونا ويردون هؤلاء المشركون ان يقطعوا افعالها
 قال لها استعصت في حصن الله واستعظمت بحفظه وجعل الله
 ايده المنافقين والكافرين خفيها مقصورا بحيث لم يصل اليها
 ايدي الذين كفروا واعرضوا فسوف يجمع الله فيظلم كل من في
 الملك وهذا ما كتب على نفسه الحق وكان ذلك في الواح من قلم
 العلم محتوما باقرا للجبال ذكر العباد باذكار الروح في تلك الآيات
 ثم اسمعهم نعمة من نعمات النقاء لعل يشعرون في انفسهم
 اقل من الله شيئا لعل لا يظنون بمثل ما ظنوا شركا ثم من
 قبل يوتنون بان الله يكون قادرا على ان يبعث في كل
 رسولا فل ياملوا البغضاء موتوا بغضكم هذا ما نطق به الحق
 من قلم عزديبا اذا قال في عليهم ما غردت به حمامة الروح
 رضوان قدس محبوبا لعل يتبعون ما فسره في الحاتم عن لسان
 الله كان راسخا في العلم في زيارة اسم الله عليا قال
 قوله الحق الخاتم لما سبق والفاخر لما استقبل وكذلك
 معنى الخاتم من لسان قدس منبعا كذلك جعل الله حبيبته

خاتماً لما سبقه من النبيين وقاتماً لما أتى المرسلين من بعد
 اذ تفكروا باملاء الارض فيما الفيناكم بالحق لعل تجدون الى
 ماكن الامر في ساطع اقدس سبيلاً ولا تختبئوا عما سمعتم
 من علمائكم ثم استلوا الامر من بينكم عن الذي جعله واسماني
 علمه وكانت الانوار من نور وجهه متلاذدة ومضئاً يا ايها
 الناس اتقوا الله ولا تتخذوا العلم من العيون المكثرة التي كتبت
 عن جهة النفس والجمل جوباً فالتخذوه من العيون السائلة السائلة
 الصافية الجارية العذبة التي جرت عن يمين العرش وجعل الله
 للابرار فيها نصيباً ان باطلت القدر من هب على الممكنات ما
 وهبك الله بجزوه وفضله ليعرف من عن قوبر احسادهم و
 يستشعرون على الامر الله كان بالحق مائياً ثم ارسل عليهم
 من نيمات المسكية المعطرة التي اعطاك الله في ذر البقاء
 لعل تحرك بها عظامهم الرقيقة ولتلاخيمهم الناس انفسهم
 عن هذا الروح الذي نفع من هذا الظلم القذحي الاذي
 الابدي ويكون في هذه الارض الطيب المباركة بين يدي
 الله على احسن الجمال حسوراً ان يا ظلم الامر ان تشهد و
 ترى بان الممكنات في ليج الامم ابات ما سئلبون بهذه

بهذه الرحمة المنبسطة الجارية التي احاطت كل من في السما والأرض
 وما يتوجهون الى وجه الذي منداشقت الروح بما اضاءت كل من في
 الملك الاسمر الخليل وانك كنت على ذلك شهيداً وهو كضوء وادي
 النفس والهوى ويخوضون مع الذين ما فازوا بلقائك في يومك
 بعد الذي بشرتهم من قبل من قلم عز جلياً وقلت وفوك التي في
 حيوت البقاء والاسم بمثل الله وكذلك كتب اليوم على الواح
 من اصبع روح قدمياً فلها جاء اليوم وانت الساعده وقطع الامر
 واستوت انوار الجمال في قطب الزوال اذا قام الكل بالتفاني لهذا
 النور المشرق من شطر الآفاق ثم احتجوا بحجيات كضر غليظاً والذ
 فاهر فواكل الملل في كل الارض بعد ذلك كل انتظر واما بعدوا في
 ايام فلما قضى الوعد انكروه بما اتى الشيطان في انفسهم وكانوا
 عن شاطئ القدس بعيداً كما شهدون اليوم هؤلاء المشركين
 بحيث انتظروا في ايامهم بما وعدوا من لسان محمد رسول الله وكما
 سمعوا اسمه فامروا تصاحوا بغير الله فرجبه فلما ظهر بلقي انكروه
 انفسهم واعتصموا عليه وجادلوه بالباطل وسجنوه في وسط
 الجبال وما ظني غل صدورهم زنا وانفسهم الى ان فعلوا به ما

احتوت به الكياد الرجود في هياكل اليهود وبذلك تزلزلت اركان
 ملائكة البقاء في جبروت السماء وناحت جمال الغيب على ما كمن قد فيها
 خفياً ان ياطلع الغر فاذا ذكر المؤمنين من اهل البقاء ما قال المشركون
 من قبل في آيات الذي قتل الحسين من هياكل نلم شقياً وكانوا ان يزوروا
 فبكل يوم وبلعن الذي هم ظلموا عليه وكانوا ان يقرروا بكل صباح
 ما ندره الدم العن اول ظالم نلم حتى محمد وآل محمد فلما بعث الحسين
 في ارض القدس ظلموه وقتلوه وفعلوا به ما لا يفلوه بل لا يفلوا
 احد من قبل كذلك يفصل الله بين الصادق والكاذب والنور
 والظلم ويلقي عليكم ما يظهر به افعال الظالمين جميعاً اذا ذكر
 الكتاب عبد الله تقياً الذي آمن بالله في يوم الله كان الامر
 مطع الروح لمبعاً واهان تر به بما كان مقتدره عليه حين الله
 دخل الوحيد في ارض حب شرقياً قال يا قوم قد جاء برهان الله
 بالحق ولاح الوحيدان بائلاء الفرقان فاسرعوا اليه ولا تكونوا
 اعداء انفسكم منكوصاً ويا قوم قد اشرق للجمال عن افق الله
 وجاء الوعد بالحق فاسعوا الى هذين الله كان الوحيد في
 اياكم ان لا تحموا انفسكم ومحبكم عن لفاء الله وهذا يوم قد

كان على الكافرين عسيرا ويا قوم قد وضع الكتاب بالحق ولن يغادر
 نبتا جمال العالمين على قدر نفار وقطيرا ويا قوم لا تصيبوا عن ^{الله} جمال
 بعد ذلك جاء في ظلل من العمام وفي حوله ملائكة القدس وكذلك كان
 الامر من جهة العرش مقضيا واذ قال الوحيد يا قوم قد بعثتكم
 بلوح من الروح من لدن علي قيوما الا تستمعوا في امر الله واجيبوا
 داعي الله يدعوك بالحق الخالص وياي علمكم ما يقربكم الى امين
 عز محبوبا ويا قوم قد وعدتكم في كل الاوضاع بقاء الله وهذا
 اليوم فيد كسف الجمال وظهر النور ونادى المناد وسقفت السماء
 بالنعيم اتقوا الله ولا تغضوا عيونكم عن جمال قدس ديرا وهذا
 ما وعدتكم بلسان الرسل من قبل وبذلك اخذ الله عنكم العهد
 في ذم العماء اذا اوفوا بعهودكم ولا تكونوا في اراضى الاسارات
 موقرا ومن الناس من وفي بعهد الله واجاب داعي الحق
 ومنهم من اعرض وكان على الله بضا ومنهم الذي سقى باسم
 النبي في الكتاب وامن بالله ربه وكان يوجهه على الحق وفيما
 وحضر بين يده الوحيد وتمسك بالصرورة الوثني وما نفرت ^{الله} كليا
 وكان على الدين القيم مستقبها ونصر في كل الاحوال ولكن ما كان ^{مقتله}

١٥١
عليه وبذلك جعل الله اسمي في اسطر البقاء من قلم الغر مسطوراً
ومته الباساء والضراء واحتمل في نفسه الشدائد كلها وفعل تلك
الاحوال كان شاكراً وصبوراً وان الذينهم ينصرون باموالهم و
انفسهم ويصبرون في الشدائد ابتغاء لوجه اولئك كانوا في
ازل الازال بنصر الله منصوراً ولو يقبلون ويحرقون في الارض لانهم
خلقوا من الالواح وكانوا في هواء الريح باذن الله مطيورا ولا
يلبثون الى اجسادهم في الملك ويستأنفون البلايا في سبيل
بارئهم كاستيقان الجهم الى العقران والرضيع الى ثدي رحمة الله و
لكذلك يذكرهم الورقاء باذكار الروح لعل الناس ينقطن عن
انفسهم واموالهم ويوجهون الى مقر قدسهم مشهودا وقضى
الايام الى ان اجتمعت في حول الوحيد شدة من قهر تدي القى
باركها الله بين القرى ورفع اسمها في اللوح الذي كان ام الكتاب
عند مفصلاً واتبعوا حكم الله وطافوا حول الامر وانفقوا الاموالهم
وبذلوا كل ما لهم من زخارف الملك وما خافوا من احد الا الله
وكان الله عليكم كفيها وكان قلوبهم زبور الحديد في نصر الله وما
اخذتهم لومة لائم وما منعهم اهراس معرض وكانوا في ملاين

مدابن الارض كاعلام القدس باسم الله مرفوعا وبلغ الامر الى السماء
 الذي سمع رئيس الظلم ^{الله} كفر بالله واشرك به جالدا واعرض ^{بها}
 وكان اشقى الناس في الارض ويشهد بذلك رجال الذين هم
 في سدادق الفلد مستور ان باهل القهيد فاسفروا لله بارئكم بها
 انعم بالحق وفضلكم على الذين هم كانوا على الارض بحيث شرفكم بلفا
 وعرفكم نفسهم ومنه رفقكم من اثمار سدره الفردوس بعد ذلك
 كان الكلى عنها محروما وازاكم بايامه وارسل عليكم نسما الله
 وقلبيكم الى يمين الاحديد وقرتكم الى بقعة عزه وبروكا ذلك
 بين على من نساء يختص برحمته عباد الذين هم كانوا عن كل
 من على الارض مقطوعا اذا افاضوا في انفسكم ثم انفقوا
 من في الملك مجموعا فاعلموا بان الله كتب اسمائكم في صحف
 القدس وقله اكرم في الفردوس مقام محمودا فوالله والظهير
 مقام احد منكم على من على الارض ليعدون انفسهم ابتعا
 لهذا المقام الله كان بيدي الله مخلوقا وليكن احبب عبود
 الناس ليميز الخبيث من الطيب وكذلك يبلوهم الله في
 الملك ليعلم ما في قلوبهم كما ظهر وكنتم عليهم شهيدا كما

من عباد عبد والله في آياته ومن أمر الناس بالبر والتقوى وبنوا
 مصائب إلى الله فخصوا عنها هم في حين الصلوة وقرأت
 الزبارة لإظهار توجهم إلى عبده قدس مسجوداً فلما جاءهم أ
 عرضوا عند وكفروا به إلى أن قتلوه بأيديهم وكانوا بافعالهم
 مسروراً كذلك يبطل الله أعمال الذين هم استكبروا عليه ويقبل
 أعمال الذين هم أقبلوا إلى الله وخصوا الطلقة وكانوا في سبيل
 الرضاة سلوكاً فذكروا يا أهل القرية نعمه التي أنعمكم بالبحر
 عليكم بالاعلمة كل علمها الأرض الذين هم من كبرها ثمهم ثقلها
 ما يقدرون أن يمشوا على الأرض وإذا يحركون كأنها تحرك على
 الأرض جبل فحل بغوصنا فوالله يفتي لكم بالولياء الله بأن قد
 انفكم عن كل ما نهيتهم عند وشكروا الله فبكل الأيام بما اخصتكم
 بفضل الذي لم يكن لردونكم فيه نصيباً وتحكوا عن الله بارئكم
 بحبب تهيب منكم واجتهد الله وتكونوا بذلك ممتازاً عن الذين هم
 كفروا واشكروا وكذلك تعظكم الوعظ وتعلمكم سبيل العلم
 لتكونوا في دين الله راسخاً وعلى الحب مستقيماً اتقوا الله ولا
 تبطلوا أعمالكم بالفضل ولا تمتوا على الله في إيمانكم بظهور فضل

بل لله من عليكم فيها ابدركم على الامر وعرفكم سبيل الخير القوي و
 الحكم بدايع علم خسرنا فهدينا لكم باهل القرية وبما صبرتم في
 زمن الله على لباساء والضراء وبما سمعتم باذانكم وشهدتم
 بعبودتكم فسوف يجزيكم الله احسن الجزاء ويغيبكم ما ترضى به
 انفسكم ويثبت اسمائكم في كتاب قدس مكتوباً فاجعلوا
 بان لا يتبلاوا اصلياركم بالشكوى وكوفوا واحداً بما يقضى الله
 عليكم ولكل ما يقضى من بعد لان الدنيا زينتها وخزنها
 سهيضي اول من ان والابقاء لها وتحضرون في مقعد عتر
 محبوباً فاطرب لكم والذين هم فدوا انفسهم في ايام الله وكافوا
 من الذين طاروا في هواه الخب ووردوا على قمر الذي كان
 عن غيرهم ممنوناً نادركم بانتم الفلاس ما يقضى على الوحيد
 من اغادي نفس الله ليكون امره في الملاء الاهلي بالحق
 المذكوراً فلما سمع الله كفر وشقي ثم استكبروا وبني ارس
 جنود الكفر وامرهم بان يقتلوا الذين ما حملوا الاضرب بمثلهم
 في ايمانهم بالله وبسفكو ادماء التي كانت فيما كاتبي بطور
 وامر الخبيث في الملاء بغير ما نزل الله في الكتاب وكذلك كان

لحكم من عنده مقصبا وقدر للجنود رؤيس الذين هبوا الكفر وباللله
وآياته وبعاد بينهم بدنياهم واستروا لانفسهم عذاب المآب
الدائم وكانوا يظلمهم الى قهر الله مستقبلا وانما مع جنود الكفر
والعساكر الى ان حاضر وجنود الله واحبائه وكانوا من
اشر الناس في ام الكتاب من قلم الامه كتوبا وخارباوع
اصحاب الله وخادوا معهم ونازعوا بهم وعاروا بما كانوا
ه قتلوا عليهم ليشابوا على جنود الحق ولكن جعلهم الله في
حريمهم بايدي الموءنين ه نلوبا فلما عجزوا عن حجب الله
واولبائه وبروا في الاشر ومكروا في انفسهم وشاوروا
بينهم الى ان ارسلوا الواسع رسول الانبياء كذب مكريا
ودخل رسول الشيطان الى الوحيد وقال انت ابني جد وانا
كنا مقر بفضلك علينا وابيتنا لغارك معك بل نريد
الاصلاح في امرك نسمع منك فاننا امرنا ونطيع قولاك
وما نحتاجكم في الحكم من اهل من الامر ذمرا اذا فتح فم الروح و
نطق القدس بلسان الوحيد وقال يا قوم ان تصروا بفضله

بفضلِي وتعرفوني أَنَا بن محمد رسول الله لَمْ يَدْعُمْ عَلَيْنَا جُنُودَ الْكُفْرِ
 وَخَاضِعِينَ نَاوَكْتُمُ عَنْ أَمْرِ اللَّهِ مَعْضُومًا وَعَلَيْهِمْ بَيْعًا وَيَا قَوْمِ اتَّقُوا اللَّهَ
 وَلَا تَفْسُدُوا فِي الْأَرْضِ وَلَا تَدْعُوا أَعْرَابَهُمْ عَنْ دِينِكُمْ وَخَافُوا عَنِ اللَّهِ
 اللَّهُ يَخْلُقُكُمْ وَمَرْزُقُكُمْ وَأَنْزَلَ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ عَرَبِيَّةً يُبَيِّنُهَا وَيَا قَوْمِ اسْتَفْهِمُوا كَلِمَاتِ اللَّهِ
 وَجُنُودَكُمْ ثُمَّ الَّذِينَ أَوْسَلَكُمْ بِالْقِتَالِ فَاَنْظُرُوا إِلَى مَا قَضَيْتَ عَلَى أُمَّةٍ
 وَتَبْهَوْنَ فِي أُمُورِ اللَّهِ كَأَنَّكَ مِنَ الْقَبْلِ مَقْضِيًّا وَيَا قَوْمِ مَا أَنَا إِلَّا عَبْدٌ
 آمَنْتُ بِاللَّهِ وَآيَاتِهِ النَّازِلَةَ عَلَى عَلِيٍّ بِالْحَقِّ وَأَنْ لَنْ تَرْضَوْا بِنَفْسِكُمْ
 بِدِينِكُمْ إِسْدَادًا إِلَى اللَّهِ وَمَا لِي دَعَيْتُكُمْ شَيْعَةً اتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَسْتَفْهِمُوا
 دِمَاءَ أَحِبَّائِهِ وَلَا تَأْخُذُوا أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَلَا تَكْفُرُوا بِاللَّهِ
 بَعْدَ إِذْ أَدْعَيْتُمُ الْإِيمَانَ فِي أَنْفُسِكُمْ وَكَذَلِكَ أَنْصَحُكُمْ بِالْعَدْلِ
 فَاتَّبِعُوا نَهْيِي وَلَا تَسْبُدُوا عَن أَمْرِ اللَّهِ كَانَ مِنْ أَفْوَجِ الْوَجْهِ مَشْرُوعًا
 وَيَا قَوْمِ اتَّقُوا اللَّهَ وَجَلَّ بِقَوْلِ رَبِّكَ اللَّهُ وَتَدْعَانَكُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ
 تَجْرَانِ إِدْرَاكُهَا عَصُولُ الْخُلَاقِ بِمَجْمُوعًا فَارْجِعُوا إِلَى أَنْفُسِكُمْ وَ
 تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَكُمْ سَتَجْرُونَ مِنْ هَذِهِ الدُّنْيَا الْفَانِيَةِ وَتَحْضُرُونَ
 مِنْ بَدَى مَسْئَلَةٍ أَيْتُومًا وَتَسْتَلُونَ حَتَّى تَعْلَمُوا فِي الْأَرْضِ وَ
 تَجْرُونَ بِكُلِّ مَا عَلِمْتُمْ فِي الدُّوَلِ الْبَاطِلَةَ وَهَذَا مَا قَضَيْتُ حَكْمًا
 الرَّاجِحَ عَنِّي مَحْتُومًا وَكَرِهْتُمْ بَيْنَهُمُ الرُّسُلَ وَالرَّسَائِلَ إِلَى أَنْ وَضَعُوا

كتاب الله بينهم واسموا به وختوه الى جمال عز ووحيداً
 كذلك كانوا يجذون في اسم الله وعاهدوا بلسانهم ما لم
 يكن في قلوبهم وكان الغل في صدورهم كالنار التي كانت
 خلال المكرومات واسترجوا من الوحيد بان يشرف بقدر ما كانت
 ومحافهم واكدوا في العهد والميثاق وكانوا على مهد النفس و
 الهوى سرورداً فاما حضرة بين يدي الوحيد كتاب الله قام وقا
 لله لا حول له يا قوم قد جاء الوعد واتت القضاء بالحق وان انا
 اليهم لنظهم ما قد ربي خلف سرادق القضاء وكذلك كان عز
 في كل حين متوكلاً ودخل الوحيد على عساكر الظلم وجبود
 مع انفس معدودا اذا قاموا واستقبلوه وقدموه على انفسهم في
 المشي والجلوس وكان بينهم آباء معدودا وكتبوا على لسانه
 اهل القرية بان تفرقوا ولا يأس عليكم الى ان جعوا وهم اسنانا و
 دخلوا اجنود الكفر في محارمهم وكونوا عليهم مكرابا فلما اتممت
 قلوبهم ونفوسهم وكسروا دينهم ونقضوا عهدهم وخالفوا
 حكم الله بينهم وكتبوا عهد الكتاب بهواهم وبذلك كتبت
 اسمائهم في الالواح من قبل الله ملعوناً الى ان اخذوا الوحيد

الوحيد وهتكوا حرمة وعز واجده وفعلوا به ما يكره من عبث اهل
 الفردوس يد امع سهم من رجا الال لعند الله على الذين ظلموا عليه
 وعلى الذين هم بظالمون في هذه الايام التي كانت الشمس في
 غمام القدس مستورا وما رضوا بما فعلوا وقتلوا من اهل
 في سنين متواليات واساروا نساءهم ونهبوا اموالهم و
 ما خانوا عن الله الذي خلقهم ورتابهم وكانوا ان يستبقوا
 بعضهم على بعض في الظلم وبما اتى الشيطان في صدورهم وكان الله
 باعمالهم شهيدا الى ان رفع الزوس على السنان والواقع ^{يد} خلوا
 في ارض التي شرفها الله على جميع بقاع الارض وفيها استوا ^{الذين}
 على عرش اسم عظيم ووردتهم في المدينة اجتمعوا عليهم ^{الذين}
 ومنهم اذ وهم باسائهم ومنهم رجموهم بايديهم وكان اهل ^{الذين}
 يغضون انا مل الجيرة مما فعلوا هؤلاء المشركين بطلعات ^{من}
 ودخلوهم في المدينة وكان الله يعلم ما ورد عليهم ^{الذين}
 وهو محصى كل شئ في كتاب عز كرميا ان باجمال القدس ليس ^{هؤلاء}
 اول ما فعلوا المشركون في الارض وقد قتلوا الحسين واصحابه ^{الذين}
 اهله واذا يكون عليه وينضرون في كل صباح وعشيا ^{الذين}
 اليها هم اما استدلتم بحقيقة الحسين واصحابه بما فذوا ^{الذين} انفسهم

بذلوا اموالهم وكنتم بذلك متذكرا فكيف تنسبون هؤلاء الشهداء
 بالكفر بعد ذلك بذلوا اموالهم ونسألتهم في سبيل الله وجاهدوا فيه
 الى ان ائتمروا بطرق شتى بحيث ما سمعت اذن ولا اذات اعيان
 الخلائق مجموعا واذا قبل لهم لم يقتلهم الذين هم امنوا بالله وايا
 يقولون وجدناهم كفرا في الارض قل فوالله هذا ما خرج من
 افواهكم من قبل على النبيين والمرسلين الى ان قتلتموهم باس
 غل وشهوذا ركان الله على كل شئ محيطا وويل لكم بما كنتم تبرسل
 وكنتم عليه بالمحاربين الى ان سفكتم دماهم بغير حق ونسئد
 ما رقم على الواح حفظه ستورا قل ما قرره الله في الكتاب ما يفصل
 بين الصادق والكاذب بقوله الحق فمنو للوث ان كنتم صاد
 قليم لذئيم الذين شهداء الله بصدقتهم في كتاب الذي لا يات به
 الباطل وكان من اللوح منزلا وانتم ما استشعتم ونبذتم كتاب
 عن ورائكم وقتلتم الذين هم ممنون الموت في سبيل الله وتشهد
 بذلك اعيانكم وقلوبكم ومن ورائكم كان الله شهيدا
 فاق لكم بما سفكتم دماء الذين ما زات عين الوجود بمثلهم و
 كذبتموهم بعد صدقتهم بنص الكتاب واتبعتم الذين ما برضون

١١٥
في سبيل الله بان ينقص ذرة من اعتبارهم وما همهم في الملك الا
بان يأكلوا اموال الناس ويقعدوا على رؤس الجبال وبذلك
يفخرون في انفسهم على من على الارض جميعا فوالله ينبئكم بان
يخذوا هولا الفسقاء لانفسكم ولتأمن دون الله وتبغضوا
الى ان تدخلوا معهم نار التي كانت للشركين مخلوقا قل فوالله
لو تشعرون في انفسكم اقل من ان لعمركم انتم الذين كذبتم بغيب
الله وتضربون على رؤوسكم وتضرون من بيوتكم وتسكنون في
الجبال وما انا لكون الاثما مسوتا قل قد يرضى الذين هم ^{سنة}
في الارض وحينئذ يطهرون في هواء القرب ويطوفون في حول
عرش عظيما وفي كل حين تنزل عليهم ملائكة الفضل وينسرا
بمقام عز محمودا وفي كل يوم يجلي الله عليهم بظهور الملك لو نظرهم
اهل السما والارض وشحن مصعقا قل يا ملء الاستغيا لا
تفجروا باعمالكم فسوف ترجعون الى الله وتخشون في مشهد
الغز في يوم الذي تنزل فيه اركان الخلايق مجموعا وحينئذ
الله بعد له بما فعلتم باحسانه في ايام الباطل ولن يغادر من
اعمالكم شيئا الا وهو عليكم معرضا وتجزون بما اكتسب ^{الذي}

ولن يغرب عن علم الله من شئ وهو الله كان على كل شئ محيطاً
 فسوف يردون الظالمون في أسفل الدرجات النار وفي البت ما
 اتخذنا هؤلاء العلماء لانفسنا خليلاً ان باهل القرية فاذكروا نعمة
 الله عليكم اذ كنتم على شفا حفرة من الكفر واتقاكم بالفضل وهداكم
 الى ساحة اسم وحيد واذ كنتم اعداء والق بين قلوبكم وجعلكم
 بالحق ورفق اسمكم وانزل عليكم الآيات من لسان غير تجوباً ثم اذ كنتم
 حين ذلك سررنا عليكم بجنود من الملائكة وفتحنا عليكم ابواب الفردوس
 وكنتم مجتمعاً في القلعة وسوس الشيطان يعظكم والحق في قلوبكم الوعد
 اذا وجدنا بعضكم مضطرباً ثم منزلاً ولا ولكن غفونا عن الذين هم
 اضطربوا برحمة من لدنا عليكم وعلى من على الارض جميعاً قل ان
 الذين كفروا من اهل القرية اولئك اشر الناس كما انتم اخير
 العباد وكذلك احصينا الاسر في لوح الذي كان نجاة لهم العثر محتوماً
 وان الذين هم ما حضروا بين يدينا وجاهروا معه وجادلوه با
 لباطل اولئك لعنوا في الدنيا والاخرة وحق عليهم كلمة العذاب
 من مقدم حكيمها باحباب الله من اهل تلك القرية فاعتصموا
 بحبل الله ثم اشكروه بما فضلكم بالحق واصبغتم بوجه من الله كنتم

كنتم على مناهج القدس مستقيماً ان يا اشجار القرية فاسجدوا لله باركتم
 بما هبت عليكم نسائم الربيع في فصل الخريف وان يا ارض تلك القرية
 فاشكري ربك بما بدلك الله يوم القهمة واشرف عليك انوار الوجود
 عن افق نور خفياً وان يا هواد القريه فاذكر الله فيها صفيك عن
 غبار النفس والهوى ولينك بالحق وجعلك عن نفسه معروفاً
 فهنيئاً لك يا محجج بما وفتبعه في يوم الله في خلت
 السما والارض واخذت كتاب الله بقوة ايمانكم وصرحت من
 نفحات ايام المحرم للجمال مغلوباً اذا اشرف في ملاء الاشجار بما ذكرت
 في لوح الذي تعلقت به ارواح الكتب ومن وزنها ام الكتاب
 ومن وزنها ام الكتاب التي كانت في حصن العصم محفوظاً
 كذلك يحجزني الله عباده الذين هم امنوا به ويا اياهم وياخذون
 ظلموا في الارض الا لعنة الله على الظالمين جميعاً ان يا قرة ابقاء
 غير حنك وشن على نيمات الورقاء المغنيات عن ولاء سواد
 الاسماء في جبروت الصفات لعل طيار العرشيد ينقطون
 عن تراب انفسهم ويقصدون اوطانهم في مقام الذم
 عن التزويه منزوها ان يا جوهر الحبيفة فن وثرت على ا

النعات لان حوريات الجبال في العرفات فداخرجن عن جنانهن
 وعن سرادات عصمة الله لينصن نعتك التي كانت على ^{قصص}
 اللوح في قديم الاسماء مفردا ولا يخرجن عما ارادن من بدائع ^{حسان}
 وانك انت الكريم ورفارف البقاء وذو الفضل العظيم في جز ^ت
 السماء وكان اسمك في اللدلاء الاعلى بالفضل معروفا ان ناجما
 القدس ان الشركين لن يهلوا بان يخرج الكهس من هذا النض
 واذا يريد الصوت ان يخرج من في يصفون اياك ^{عليه} البضناء
 وانت مع علمك بهذا نأمر في النداء في هواه هذا السماء و
 انك انت الفاعل بالتي والمآكر بالعدل تفعل ما تشاء وتكون ^{علي}
 كل شيء حكما ولو سمع نداء عبدك وتفضي حاجته بالفضل
 فاعذرهن باحسن القول والطف البيان ليرجعن الى ربهن
 ومقاعدهن في غرفات حمر باتوتا وانت تعلم بانى ابتليت ^{بين}
 الشركين من الضربين وانت الحاكم بين الامرين والناظر الحكيم
 والظاهر في القصبين والمشرق بالشمسين والمذكور بالاسمين
 ومناهب المشركين والامر بالسركين في السطرين وكان الله ^{من}
 ورايك على ما قول عليها وتعلم بانى ما الخاف من نفسي ^{بالتي}

بذلك نفسه وروحى في يوم الذي شرفنى بقلابك وعرفنى ببلد
 جهاك والهنى جواهر اياتك على كل من دخل في ظلال ملكه مجموعاً
 ولكن اخاف بان يتفرق اركان الامر في كلمة الاكبر كما تفرقوا هؤلاء
 المفلين في يوم الذي استوتبت على عرش الوجود بنعمك التي وسعت
 كل من في العالمين مجموعاً وكذلك فصلنا هذا الامر تفضيلاً في لوح الريحى
 كان حينئذ من نماء الروح منزلاً ان يا قيس المشوشة بالدم لا
 تلفت بالاشارات ثم اخرق الجنيات ثم اظهر بطلان الله بين الارض
 والماء ثم غن على نعمات المكنونة المخزونة في روحك في هذا
 الايام التي ورد على صلها نفس بالازات عبون الخلايق جميعاً ان
 باجمال القدس الامر بديك وما انا الا عبيد المنذلين بين يديك و
 المحكوم بامر اذ الما تأمرني بالذكور في ذكر الله الاكبر وكثر الله اعظم
 بلينى بان تأمر بلا تكد الفرض وس بان تحفظن اركان العرش ثم
 ملائكة العالمين بان تحفظن سرادات العظمى لئلا ينش سترها
 اللاهوت من هذا النداء الذي كان في صدر العزم مستوراً ان
 بايتها الروح لا تستر نفسك بتلك الجنيات فاظهر بقره الله ثم
 الحنم من آناء الروح الذي كان في ازال الازال بحاتم الحنطة محترماً

لشهب ورائع العطر به من هذا الأمان، القديم على الخلايق مجموعاً ^{لعل}
 يحيى الأركان عن نفس الرحمن ويقوم على الأمر في يوم الله فيدرك
 الروح عن جبهة الفجر مشهوراً قل هذا اللوح بأمركم بالصبر في هذا
 الفجر الأكبر ويحكم عليه بالاستطبار في هذا الحج العظيم حينئذ
 تظهر جنامة الحجاز عن شطر العراق ويهب على المكناث ورائع الضرا^ق
 وينهر على وجه السماء لون الممراء وكذلك كان الأمر في أم الكتاب
 مقتنياً قل إن ياطهر البقاء قد ظارت عن افق السماء وارتدت
 سباء الروح في سينا القدس يستلج في مرات القدر احتكاماً
 القنأ وهذا من أسرار غيب مسوراً قل قد ظارت طاهر الثمن
 غصن وارتدت غصن القدس الله كان في أرض الحجر مغرراً
 قل إن بانسيم الأندبه قد طلع عن مدينة السلام وأسراد ^{الشيء}
 على مدينة الضراق التي كانت في صحف الأمر مذكوراً قلاً ^{لسموا} ملاء
 والأرض إذا فالتوا الرماد على وجوهكم ورتسكم بما غاب للبال
 عن مدائن القرب وأسراد الطلوع عن افق السماء بصداً لكل ذلك
 ما قصه بالحنى ونشكر الله بذلك وما اتزل علينا البلاد مرة بعد
 مرة وامطر حينئذ علينا من غمام القنأ امطار حزن معروفاً

ان باجوهه الحزن فاحتم القول في هذا الذكر لان بذلك خزانة
 اهل املاة الاعلى ثم اذكر عبد الله الذي سئل عن نباه فلما
 بالي عنهما قل بالله العلى ان النباه قد قصه في جمال علي بسبنا ثم
 اختلفوا فيه العباد واعرضوا عليه علماء العصر الذين هم كانوا
 عجبنا النفس بحجوبها وانتم عرفتم جمال الله في قصه على تبهوا
 سبعمه كل من في السما والارض وهذا ما قدم بالي وكان
 على الله محتوفا وستعلمون نبائه في زمن الله كان على الختم
 ما تيا ولكن انتم با املاة البيان فاجهدوا في انفسكم لتلا
 تختلفوا في اسر الله وكونوا على الامر كالجبل الذي كان بالي من
 جهت الارزلكم وساوس الشيطان ولا يقبلكم شي في الارض
 وهذا ما ينصحهكم خيامه الامم حين الفراق من ارض الفراق بما
 اكتسبت ايدي المشركين جميعا ثم اعلوا با املاة الامم انان
 النفس اذا غابت تغربك بلور البر في الظلمة اذا انتم الاثنا
 بهم وتوجهوا الى اجمدة القدس بحجوبها اياكم لا تتبعوا السام
 في انفسكم ولا تتبعوا العجل حين الذي يستقر بينكم وهذا
 النفع من قبلي على ايامكم على الخلافة بحجوبها مستمعون نداء
 السامى من بيده ويدعوكم الى الشيطان اذا الاثنا

اقبلوا الى جبال عرخصيا اذا تخاطب كل من في السما والارض في
 المدينة لعل يستفيض كاشية بما ذكر له من لدن حكيم عليهما وانك
 انت يا حسين لا تغفل عن هذا الحسين الذي حان بالحق وفيه تعب
 نعمت الله عن جهه فكل غريبا وانك انت يا ايها الساعة بشري بهذا
 الساعة التي قامت نذك بالحق ثم اعرف في هذه الماده الباقية
 الدائمة السماوية التي كانت عن غمام القدس وظلال النورين ^{سما}
 العز على اسم الله منزولا اري ايها اليوم نور المكنات بهذا اليوم
 الذي المشرق الالهى الذي كان عن ارض العراق في شطرا
 الافاق مشهورا وكذلك نفضل لكم الآيات ونفخ عليكم كلنا
 الروح ونعطي على كاشي ما ذكر في كتاب عز مستورا بعلم كاشي
 معين الاحدي في هذا الرضوان كان بالحق مسكوبا والروح عليكم
 وعلى الذين هم طافوا في حوال الامر وكانوا الجند للرب

ملوكا

الاعظم الالهى

قد اشرك كتاب الفجر من افق الامر واصنات به الدبار هذا يوم فيه
 نطق الاشياء الملك لله الواحد المختار ان احقوا بحجاب الارها

بهذه النور البيضاء التي ظهرت من حبيب العظمة والاقنطار هل في ساطع
 ريب لا ومطلع الغيب هل لاسم نقاد لا وماك يوم التناد قد اهتت
 كل حجر من نعمه الله ولكن القلوب في نفاح عجاب الادم فان بما فاض
 من هذا البحر الذي احاط الامكان ان الذين اخذهم سكر خمرة
 العرفان اولئك لا تمنعم الا عجاب والاسطورة الذين كسروا بالله
 الليل والنهار ان اجل سر اجاك حبي ومونسك ذكرى ومرادك

ما اراد الله مالك يوم المعاد
 بسى الشكر
 درو سپهران
 زنده خورشيد

اي سلمان از شهر جان بنسائم قدس حزين براهل الكوان وامكان
 مرورنما ويقدم استقامت وجناحين انقطاع وقلب شغل بنار
 محبت الله سائر شو نابرد شناد در قواش نكند و قور از سپهر دست
 وادع غرا حديده منع نينا بداي سلمان ابن ايام مظهر كل حكمة نابيه
 لا اله الا هو است چه كه حرف نفي با هم اثبات بر جوهر اثبات
 ومظهران مقدم شده وسبقت كرنند واحدك از اهل ابداع ناخال
 باين لطيفه براننده ملقت نشده واخيه مشاهده نموده كه اهل
 حروفات نفي على الظاهر بر حرف اثبات غلبه نموده از ناين

کلمه بوده که منزل ان نظر بکلمات استوره در این کلمه جاه حدی سراسر
 مقدم داشت و اگر ذکر کلمات معنی و قطع غایم البتة ^{سبب}
 منصف بل بیت مشاهده خواهد نمود آنچه در ارض مشاهده ^{منها}
 و در ظاهر مخالف اراده ظاهره هب اکل اسیر و آتق شوا و کن ^{الطن}
 کل باراده الهیه بوده و خواهد بود اگر نسیس بعد از ملاحظه این
 لوح در علم مذکور تفکر نماید چگونه و طالع شود که از قبل نشد
 که صورت کلمات مخزن هستند و معانی خود در آن کلمات
 علیه سلطان احدی و بدعت است الهیه نام را از اطلاع بان
 منع می نماید و چون اراده الله تعالی گرفت و بد قدرت ختم
 انرا شود بعد از اس بان و لغت می شوند مثلاً در کلمات قرآن
 ملاحظه نما که هیچ خواندن علیت جلال قدم جل و خیزد و جمع ^{علماء}
 در کلمات باقی و آیات قرآنی می نمودند و تقاسیم می نوشتند و ^{الب}
 قادر بر این که حرفی از کلمات استوره در کلمات الهیه ظاهر ^{ند}
 نبوده اند و از اجزاء الوعد دست قدرت ظاهر قبل ختم ^{نیز}
 علی نشان الناس واستعداد هم حوکت داد و لذا اطفال عصر ^{که}
 حرفی از علوم ظاهره ادراک ننموده اند بر اسرار مکتوبه ^ص

قد هم اطلاع یافتند بشانکه طفلی علیا عصرها ملزم مینمود این است
 قدرت بد الهیه واحاطه اراده سلطان احدیا که نفسی در این بیابان
 مذکوره تفکر نماید مشاهده مینماید که ذره از ذرات حرکت نمی
 کند مگر باراده حق واحد کبری غار نشده مگر مثبت او
 شانه و تعالی قدرته سلطنته و تعالی غنیمت و تعالی امره و تعالی
 علی بن فرملکوت السما والارض ای سلطان قلم رحمن مبنی
 در این ظهور حرف نفیرا از اول اثبات بود اشم و حکم آن در شأنه
 از سماء مشیت نازل خواهد شد و بعد از سال خواهیم داشت ای سلطان
 احزان بشانی احاطه نموده که لسان رحمن از ذکره طالب الیه مزین
 شده قسم بحر بی امکان که ابواب رفوان مغانی از ظلم کسرت کین
 مسدود گشته و نسایم علمید ازین غم خرابیده قطع شده است
 سلمان بلا یایم علی الظاهر از قبل و بعد بوده منحصرا این آیام بلا
 نصیرا که در شهر و سنین بد رحمت تربیت فرودم بر قلم
 قیام نموده اگر از اسرار قبل ذکر نمایم مطلع بشوی که لایزال بعضی
 از عباد که بکلمه امرت بدخلن شده اند با حق بمبارضد برخواستند
 از بدایع امرش تخلف نمودند ملاحظه در هر اروت و ماروت نما

که در عبده مقرب الهی بودند از غایت تقدیس بلکه موسوم گشتند
 باراد و محیطه از عدم بوجود آمدند و در ملکوت سموات و ارض
 ذکرشان مذکور و آثارشان مشهور و بشائی عند الله شریف
 بودند که لسان عظمت بدکریشان ناطق بود تا بمقام رسیدند که
 خود را الهی و اعلی و از هدایت کل عباد مشاهده نمودند ^{نبی} بعد
 از شرط امتحان و زهد و باسفل پیران راجع شدند و تفصیل
 دو ملک آنچه مابین ناس مذکور است اکثری کذب و اراشاهی
 صدق ببیداست و عندا علم کل شیء فی الارض غیر محفوظ و معدن
 است که از حق اعتراض نمود از ام آن عصر که حق جل و بالا بعد
 بلیغ این دو ملک بمقامات قدس قریب چرا این مقام را اخذ
 فرمود ای سلمان بگو باعمل بیان که سلسله باقیه النبیه
 و کوشد دائم ربانیه را بقاء و حمیده تبدیل نکنند و نجات ^{لب} کنند
 بقار از سمع محو نمائید در نزل سبحان رحمت منبسطه مشی
 کنید و در سایه سدره فضل ساکن شوید ای سلمان بپراخت
 بظاهر این ناس حکم فرموده ^{ماه} و جمیع نبیین و مرسلین ^{ماه} و
 بوده که مابین بوبه بظاهر حکم نمائید و جز این جایز نه مثلاً ^{حظه}

نما فی نفس حال مؤمن و موحد است و شمس تو حید را و تجلی نور^{ده}
 بشانند که مقرر و معترف است بجمع اسماء و صفات الهی و شهادت^{ضد عمل}
 داده لنفسه بنفسه و در این مقام کلا اوصاف در حق او جاری و صادق است
 بلکه احدی قادر بر وصف او علی ما هو علیه الا الله نبوده و کلا اوصاف
 مراجع میشود بان تجلی که از سلطان تجلی بر او اشراق فروده در^{این}
 مقام اگر نفسی از او اعراض نماید از حق اعراض نموده چه که در او
 دیده نمیشود مگر تجلیات الهی مادامیکه در این مقام باقی است
 اگر کلمه دون خیر درباره او گفته شود قائل کاذب بوده و حرام^{صل}
 بود و بعد از اعراض ان تجلی که موصوف بوده و جمیع این اوصاف
 راجع باو بمقر خود بوکثت دیگران نفس نفس سابق نیست تا
 آن اوصاف در او باقی ماند و اگر بنظر حدید ملاحظه شود
 ان لباس قبل نبوده و نخواهد بود چه که مؤمن در چنین ایما^ن
 بالله واقف است او لباسش اگر خلقه باشد عند الله از هر حیث
 محسوب و بعد از اعراض از قطران نار و جیم در این صورت آکو
 کیسه وصف چنین نصیرا نماید کاذب بوده و عند الله از اهل
 نار مذکور ای سلطان دلایل این بیان مراد در شیاء بنفسه گفته

با تجلی
تادم
شهادت

ان لباس اهرام که
پوشیده

و دیگر گذاشته ام معدنک یسار عجیب است که فاسقان
ملفت شده اند و در ظهور اینگونه ناموس لرزیده اند ملا^{خنده}

در سراج کن ناوقتیکه سر روشن و منبر و مشعل است اگر نشسته
انکار نوزان نماید البته کاذب است و لکن بعد از آنکه نسبی
بوزیر او را منطقی نماید اگر بگوید مضی است کاذب بود
و خواهد بود مع آنکه مشکاة و شمع در حین ضیاء و دوران

یکی برده و خواهد بود ای سلمان البوم کالاشیاء را احزابا
مشاهده فاجعه که خلل بیاید که خلل شده اند و در صقع و حد

باین بگو الله قائمند و اگر جمیع باین شمس عز باقی که از افق ندر
ایمی اشراق فرموده توجه نمایند در جمیع تجلی شمس بهیشت

مرسم و منطبع در این صورت جمیع اوصاف و صفات شمس
بر آن مرابا صادق چه که دایره نمیشود در آن مرابا مکن شمس

وضیاء آن و بر عارف بعین مبرهن است که این اوصاف
مرابا بنفسه بنفسه نبوده بلکه اوصاف کل رابع است بان^{تجلی}

که از شرق عنایت شمس در آن مرابا ظاهر و مشرق شده و با
دامیکه این تجلی باقی اوصاف باقی و بعد از آن تجلی صورت

صوره آریاء وصف واصفین آن مرآیاء و الکتب صرف و افانک ^{مخفی}
 بوده و خواهد بود و لان الاسماء و الصفات بطرف حول النبی
 اللہ اشرف من الشمس لاحول المرآیاء لانفسهن بانفسهن
 سلمان عزت کُل و برهت و عنلت و اشهار ان بنسبها الی الله
 بوده مثلاً ملاخند نما در پیو تنبکه بن ملل مختلفه مرتفع شده
 و جمیع آن بیوت و اطائفند و از اماکن بجا بدیه بزبارت ان
 بیوت میروند و این واضح است که احترام این بیوت
 بعلت این بوده که جمال قدم جل جلاله بخود نسبت داده
 اند که کل عارفند که جمال قدم محتاج بدیتی نبوده و نخواهد
 بود و نسبت کل اماکن بذات مقدسش علی حد سوء
 بوده بلکه این بیوت و امثال اینها سبب فوز و قلاح عباد
 خود قرار فرموده تا جمیع ناس را از بدایع فضل خود محروم
 نفرماید ^{لین} فتولی اتبع امر الله و عمل بما امر من الله و کان من
 الفائزین و این بیوت و اطائفین آن عند الله مغررند
 مادامیکه این نسبت منقطع نشده و بعد از انقطاع نسبت
 اگر نفس طائف شود طائف نفس خود بوده و انرا اهل ناد

حَدَّثَهُمْ وَأَسْمَانَهُمْ وَيَذَكِّرُونَ اللَّهَ بِهَذَا الذِّكْرِ الْاَعْظَمِ وَيُضَرِّفُونَ^{لِلَّهِ}

بِكُلِّ جَوَارِحِهِمْ وَأَرْكَانِهِمْ وَيَكُونُونَ كَالْاَعْلَامِ بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضِ^{صِنِينَ}

أَنْ اَسْكُنُوا يَا قَوْمِ فَبِظَلِّ اَللَّهِ ثُمَّ اسْتَقَرُّوا عَلٰى مَقَاعِدِكُمْ بِسَكِينَةٍ^{اَللَّهِ}

وَوَقَارِ عَظَمِهِمْ وَتَمَسَّكَوا بِجِبِلِّ الْعِبَادَةِ لِلَّهِ الَّذِي اَنْهَى السَّانِ الْاِ

يَعَادِلُهُ مَا خَلَقَ بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضَيْنِ وَبِمَا يَظْهَرُ اَمْرًا لِلَّهِ بَيْنَ عِبَادِهِ

وَبِرَبِّتِهِ وَمَنْ تَمَسَّكَ بِهَا فِي تِلْكَ الْاَيَّامِ لِنَصْرِ اَللَّهِ حَتَّى النَّصْرُ مِنْ^{تَخْلَفُ}

عَمِّيَا فَمَا اسْتَكَبَرَ عَلَى اَللَّهِ وَلَنْ يَسْتَكْبِرَ الْاَكْلُ مَعْدًا تَمَّ اِنْشَاءُ^{اَللَّهِ}

بِجَمِيعِ دَرَجَاتِ جِبَالِ قَدَمِ سَاكِنٍ وَمَسْتَوِجٍ بِاَسْنَدِهِ وَبِشَطْرِ اَرْبَابِهِ^{اَللَّهِ}

وَاِنَّ هَذَا الْفَضْلَ الْعَظِيمَ وَابْتِدَاءَ مَعْنَى شِعْرِ سِئَالِ عَمُودِي اَلْكَرِيمِ^{حِبِّ}

قَلَمِ اَمْرًا قَبَالَ اَيْتِكَ بِرُوعَانِي شِعْرِ حُرُوكَتِ نَمَائِدِ نَدَا شَدِّ حِدِّ كَهْ

الْيَوْمِ مَجُورِ مَعَانِي بَكْتَرِي نَيْبِهَا وَاصْلَهَا ظَاهِرٌ شَدِّ دِكْرِ اَحْتِيَاجِ

وَكَلِمَاتِ قَبْلِ بِنُودِهِ وَنَدْبَتِ بَلَكَةِ كَلِّ ذِي عِلْمٍ وَعِرْفَانِ اِنْ قَبْلِ^{رَحْمَتِ}

وَبِاِحْتِيَاجِ اِنْ جُورِهِ مَتَّوَجِهٍ بَدِيعِ بِنُودِهِ وَخَوَاهِدِ بِنُودِهِ

لَكِنْ نَظَرٌ خَوَافِشُ تَوْخِضِي ذِكْرٍ يَنْشُدُ وَاَنْتَ اَنْتَ قَدَمِ عَلِيٍّ اَبَا اَرَادِ

اَللَّهِ جَارِ مَبْهُرٍ دَرَسِ اَلْكَرِيمِ بِهَيْوَتِكَ بِهَيْوَتِكَ اَسِيرِ رِيَاكِ ۞ شَدِّ

مُوسَى بِمُوسَى دَرَجَاتِكَ شَدِّ اَيِّ سَلْمَانِ عِرْفَانِ اَدْرَامِ مِثَالِ

این مقالات بیانات بسیار است بعضی حق را بجز و خلق را
 امواج فرض کرده اند و اختلاف امواج را میگویند از صو
 است و صور حادث و بعد از خلق صور جمیع بجز راجع یعنی حقیقت

بجهد و در صور هم بعضی بیانات دیگر نموده اند که ذکر آن در

این مقام جایزند و همچنین حق را مداد و سایر اشیا را بمنزله

حروفات ذکر نموده اند و گفته اند همان حقیقت مداد است

که بصورت مختلفه حروفات ظاهر شده و این صور در حقیقت

مداد واحد و اول مقام وحدت و ثانیاً مقام کثرت گفته

اند و همچنین حق را واحد و اشیا را اعداد و حق را آب و

اشیا بمنزله نعل ذکر نموده اند چنانچه گفته اند و ما خلق

فی المثال الا کلمة و انت لها الماء الذی هو نابع و لکن

بذوب الثلج برقع حکم و بوضع حکم الماء و الامر واقع و

در مقام دیگر گفته اند و البحر یجری علی ما کان فی قدم ان

الحوادث امواج و اشباح باری جمیع اشیا را مظاهر تجلی

ذات حق میدانند و تجلی را هم سه قسم ذکر نموده اند ذات

و صفاتی و فعلی و قیام اشیا و اجتناب قیام ظهور دانسته اند

و اگر این مطالب بتمامها ذکر شود سامعین را بشانی کسالت
 اخذ نماید که از عرفان جوهر علم محروم مانند همچنین با عیان
 ثابته در ذات قائل شده اند چنانچه یکی از حکمای عارف گفته
 حقائق الاشياء كان ذاته تعالى بنحو الاشرف ثم افاضها حده
 شیه را فاذا شیه نداشتند اند و میگویند بحال است چنانچه این
 عرب در این طلب شرحی مبسوط نوشتند و حکمای عارفین
 متأخرین مثل صدر شهبازی و فیض و امثالها در مضامین بسیار
 بمثل این عرب مشغولند و الله فطوبی لمن همشی علی کتیب الاحمر فی
 ساطی هذا البحر الذی یهوج من مواجیه تحت العصور والاشیاء
 عما توهموه القوم فیا حبیبنا من غیر نفسه عن کل الاشارة والذکر
 لآت و سبیح فی هذا البحر و غیر آن و وصل بحیث ان المعانی فینا
 حکمه التي خلقت فيه فنعیما للفانزین و هم نفسیکه معتقدین
 عرفان بوده و در آن مسلك سالک شده موسی و فرعون
 هر دو از مظاهر حق دانسته منتهی ان است اول
 مظهر اسم هاد و عزیز و امثال ان دانسته و ثانیا مظهر
 اسم مذل و امثال آن و لذا حکم جدال ما بین این دو محقق و

مضاد

بعد از خلع تعینات بشریه هر دو را واحد دانسته اند چنانچه
 در اصل جمیع اشیاء را واحد میدانند و بحال قبل ذکر بشد این
 مطالب قوم که بعضی از آن مجمل بیان شد و لکن این سلسله
 قلم خزن بنفر مایه الیوم مثبت و تحقق این بیانات و صطل
 آن در بک درجه و اف چه که شمس حقیقت بنفهاست
 و انراق سما، الایزال الایح است و هر نفسی بدک این بیانات
 مشغول شود البتة از فرقان جمال خزن محروم ماند ربع
 تحقیق او همام زمان غیبت است و الیوم ربع مکاشفه و
 لقاء قل ان امرتوا با قوم فی تلك الايام فی راض الکاشفة
 والشهود ثم دعوا لاهام کذک امر که قلم الله المبین القوم
 ذکر جمیع علوم بر اعرفان معلوم بوده و بیان اوله مخصوص
 اثبات مدلول حال الحمد لله که شمس معلوم از افق سما، الیوم
 مشرق و قمر مدلول در سما، امر ظاهر و الایح قلب را از
 کل اشارات مقدس کن و شمس معانی را در سما، قد
 روحانی بچشم ظاهر مشاهده نما و تجلیات اسمائیه و
 صفائیه اشرا در مساواه ملاحظه کن تا جمیع علوم و

و منبع و معدن آن فانوشوی ای سلمان قم مجال ابد
که این ایام در هر چمن از سما و عرفان رب العالمین معارف
جدید بازل قطره لمن وصل الیه هذا المعین و انقطع عما عند

ای اهل جذب و شوق انصاف دهید در این بهانات که از
قول عرفه مختصر عرض شد کتب الاخصی حال باین ناس خود

معارف

اگر انسان اراده نماید جمیع را درک کند و عمر کفایت نماید
ای سلمان قال الله ظاهر فوق کل شیء و الملك یومئذ لله ثم

ذکر الناس بما عندهم بار قبله یقبل بکداسه موسی که از
اعظم است بعد از ثلاثین یوم که بقول عرفه و در عشره اول

افعال خود در افعال حق فانی نمود و در عشره ثانی صفات
خود را در صفات حق و در عشره ثالث ذات خود را در ذات

حق و گفتند چون بقیه هستی در او باقی بود لذت خطا
لن ترانی شنید و حال لسان الله ناطق و میفرماید بکتاب

وایلم یل

ارنی کو صد هزار بار بزیارت ذوالجلال فانوشوی است
فضل این ایام ای سلمان آنچه عرفه ذکر نموده اند جمیع درین

خلو برده و خواهد بود چه نفوس عالیه و افتده بجز در هر

درهما علم و عرفان طیران نمایند از ترقیب ممکن و ما خلقی فی
انفسهم بانفسهم تجا و نرینوا نند نمود کل العرفان من کل عارف
و کل الادکار من کل ذاکر و کل الاوصاف من کل واصف ^{بنفسه}
لکن ما خلق فی نفسه من تجلی ربه و هر نفسی فی الجملة تفکر نماید
خود تصدیق نماید باینکه از برای خلق تجا و نرا احد خود
ممکنه و کل امثله و عرفان از اول الا اول بخلق او که از ^{مشت}
امکاند بنفسه لنفسه لا من شیء خلق شده ^{یعنی} فبحان الله من
ان يعرف بعرفان احدا وان یجمع الیها امثال نفس لکن ^{بکلمه}
و بین خلفه من نسبته و لا من ربط و لا من جهة و اشاره و
دلاله و قد خلق الی کمالات بمشیة التي احاطت العالمین ^{حق}
لمیزول در علو ارتفاع سلطان وحدت خود مقدس از عرفان
ممکنات بوده و لا یرال بسوا امتناع ملیک رفت خود ^{منته}
از ادراک موجودات خواهد بود جمیع من فی الارض و
السماء بکلمه او خلق شده اند و از عدم بحسب بعضه ^{خود}
آمده اند چگونه بشود مخلوق که از کلمه خلق شده اند ^{بلا}
قدم ارتقاء نماید ای سلمان سبیل کل بذات قدم مسرود ^{بود}

بوده و طریقی که منقطع خواهد بود و محض فضل و عنایت
 مشرقه از افق احدی را بهین ناس ظاهر فرموده و عرفان
 انفس مقدسه را عرفان خود قلم فرموده ^{من عرفهم فقد}
 عرف الله و من سمع کلماتهم فقد سمع کلمات الله و من اقر
 بهم فقد اقر بالله و من اعرض عنهم فقد اعرض عن الله و من
 کفر بهم فقد کفر بالله و هم صراط الله بین السماء و الارض
 و میزان الله فی ملکوت الامر و الخلق و هم ظهور الله و حججه بین
 عباده و دلایله بین برتبه ای سلمان منقطع شوازل
 آنچه مابین عباد مشهود است و بجزاین انقطاع بسمله
 قدس ابھی طر شون الله لو تطهر الیهما و تصل الی القطب الغای
 فیها لن تری فی الوجود الا اطلع حضرت المحبوب و لکن بر
 المعرضین الا کبوم لم یکن احد منهم مذکور ذکر اینها
 ان دیکر باید بیان نماید و سمعی دیگر شاید نااستماع
 کند ای سلمان خوشتر آنکه اسلم جان و بدایع اذکار
 جانان را در سهما مشیت و حن و دیدار گذاریم و در معنی
 شعر شروع نمائیم بدان مقصود صاحب شتوی ^{موسیقی}

ذکر مثل بوده نه آنکه این دو در ذات یکی بوده اند فعوذ بالله
 عن ذلك چه که فرعون و امثال او ^{موسی خلق شده} اند و
 انتم تعرفون و همان اختلاف ظاهر که ما بین بوده دلیل بر این
 است که در کل عوالم با یکدیگر و این بیانی است خفی لایعرفه
 الاکل عارف بصیر و صاحب مشق جمیع عباد در ملکوت اسماء
 موسی فرض نموده چه که کل از تواب خلق شده و بتواب راجع
 خواهند شد و همچنین کل بحروف موسوم اند و در عالم ارواح
 که عالم بگونگی ^{است} ابد اجتنک و جدال نبوده و نسبت چه که اسباب
 جدال مشهورند و لکن بعد از دخول در اجساد و ظهور آن در
 این عالم اسباب نزاع بهمان میآید چه حق و چه باطل و این
 نزاع و جدال اگر لایثبات امر و الجلال واقع شود حق بوده و
 خواهد بود و من دون آن باطل و این نزاع و جدال و حُب
 و انفاق و نفاق و اقبال و اعراض جمیع طائف حول اسبابند
 مثلاً ملاحظه نماید سبب از مستیب ظاهر بشود و این
 سبب واحد بوده و لکن در هر نفسی باهی علیه منقلب ^{شود}
 و آثار آن ظاهر میگردد و لکن در هر مقام بظهور ظاهر مثلاً

مثلاً در اسم مغنی النبی ملاحظه نما که این اسم در ملکوت خود
 واحد بوده و لکن بعد از تجلی در مرآه وجود انشا در هر نفس
 باقتضا او اثر آن تجلی ظاهر میشود مثلاً در کرم کرم و در ^{بجلی}
 بجلی و در شقی شقاوت و در سعید سعادت ظاهر میشود
 چه که در حالت نفس نفوس آنچه در اوست مستور است و
 هم چنین سعادت و شقاوت در این مقام غیر مشهود و بعد از
 غنا در هر نفس آنچه در اوست ظاهر و مشهود میگردد مثلاً
 نفس آنچه را مالک شد در سبیل الله انفاق مینماید و ^{نفس}
 اسباب مخاریب بر تیب مینماید و با حق بمعارضه و
 مجادله قیام مینماید و نفس جمیع را حفظ مینماید ^{بشأن}
 خود و درن اوز مال او محو و مند حال ملاحظه کن از
 یک تجلی چه مقدار امور مختلفه متغایره ظاهر میشود
 و لکن قبل از تجلی جمیع این نفوس در اماکن خود محو و
 مستور و افشوده و بیک تجلی اسم مغنی این نفوس را
 چگونه محو و افشوده و آنچه در باطن مستور بود ظاهر ^{میشود}
 فرموده و اگر چشم بصیرت در این بیان ملاحظه نمائی

بر اساس مستوره مطلع شوی ملاحظه در همین زمان کن
 که اگر فتا و قدر تظاهر نبود ابداً بحجاریه بحال احدیه قیام
 نمینمود چه که در فندان استیبا عاجز بوده و خواهد بود
 و کفر در او مستور پس خوشحال نفوسیکه اسپر رنگ و
 خلقیها شده اند و بصبح الله فائز گشته اند یعنی رنگ حق
 در این ظهور بدیع درآمده اند و آن تقدیس از جمیع رنگها
 مختلفه دنیا است و جز منقطعی بر این رنگ عارف
 چنانچه البوم اهل بها که بر سفینه بقا را کبند در قلم
 کبریا سپری یکدیگر را می شناسند و درون این اصحاب
 احدی مطلع ند و اگر هم عارف شوند همان مقدار که
 از نفس ادراک مینماید ایسلمان بگویم بیاد که در
 شاطیج هر قدم وارد شوید تا از جمیع رنگها مقدس گردید
 و بمقام قدس الطهر و منظره ابرو وارد شوید ایسلمان جمیع
 عباد در رنگهای مختلفه دنیا از شاطیج قدس اینی منع
 نموده مثلا در نفس معروف که بحجاریه بر خواسته
 ملاحظه نما قسم بافتاب افق معانی که لیل و نهاراً

طائف حوالم بوده و در اسخار که در فرایش بودم تلفاز اس بوده
و ابات بر او القاء میشد و در تمام لیل و نهار بخدمت قائم و چون
امر مرتفع و ملاحظه نمود اسمش مشهور لون اسم و حُب

ریاست چنان اخذش نمود که از شالی قدس احدی مجرور

ماند فولد که تقصیر بیده که در ابداع شبید این نفسی در حُب

ریاست و جاه دیده نشد فولدی نظیر کثیف بنیاد نفس که

جمع اهل ابداع اراده نمایند که حسد و بغض نفس را الحصاص

کنند خود را عاجز مشاهده نمایند نسئل الله بان یظهر صدره

و یرجع الی نفس و یؤیده علی الاقربا یا الله المقدر العالی العظیم

ایستمان ملاحظه در امر الله که یک کلمه از لسان مظهر

احد ظاهر میشود و این کلمه در نفس خود واحد بوده و از

منبع واحد ظاهر شده و لکن بعد از اشراق شمس کلمه از آن

فم الله بر عیاد در هر نفس علی ماهی علیه ظاهر میشود مثلاً

در یکی اعراض و در یکی اقبال و همچنین حُب و بغض و امثال

ان و بعد از این حُب و مبغض بخارید و معارضه قیام بینه

و هر دو سرانگ اخذ نموده چه که قبل از ظهور کلمه با یکدیگر در

بلون
و معرض
شده

و متحد بوده اند و بعد از اشراق نكده مقبل بلون الله سرین

نفس و هوئی و اشراق همین كلمه الهیه در نفس مقبل بلون

اقبال ظاهر شده و در نفس معرض بلون اعراض مع انكده

اصل اشراق مقدس از الوان بوده در شمس ملائطه نما

كده بیک تجلی در هر آیه در جهات تجلی مینماید و لكن در نزاجاج
بلون او در او جلوه مینماید چنانچه مشهور است و جمیع دیده

ابدباری سبب جدال معرض و مقبل بوده و رنگ شده و لكن

مایه این دو رنگ فرقیست الاخصی این بصیغ الله ظاهر

شده ان بصیغ هوی و صیغ مقبل مجاهد صیغ رحمت بوده و

صیغ شیطان از رنگ سبب و عالت تطهیر نفوس است از

رنگ ماسو الله و این عالت الایس نفوس است بونگها

مختلفه نفس و هوئی از حیات باقیه عنایت فرماید و این

موت داندان منقطعین را بگوثر بقا هدایت فرماید

و این محییین را از نوم فنا چساند از ان راهیج رحمن سرود

از این سراج شیطان و مقصود صاحب مشو در این کتاب

ان نبوده که موسی و فرعون در یکدیگر حیر بوده اند نفوس

معرض منافق

فنعود بالله عن ذلك چنانچه بعضی از جهال چنین فهمیده اند
 فصل موسی بردین او کراهی است صادق چمد که جدال او ^{فرعون} _{لله}
 بوده و مقصود او آنکه فرعون را از الوان فائده نجات بخشد
 و بلون الله فائز نماید و خود در سبیل دوست شربت
 شهادت چشد و لکن جدال بر آنکه جان و سلطنت ^{خود}
 حفظ نماید مقصود موسی اشتعال سراج الله بین ماسوا
 و مقصود فرعون اخمادان آفتن بنفق هر وجه ^{سبیل}
 الله کن یحفظه خلف سبعین نقاب فما هو الا لایکا دون
 بفقرون بیانا من الله العالم حکیم بلکه مقصود صاحب ^{مشو}
 آنکه سبب جنک موسی و فرعون رنک شده و لکن رنک
 موسی رنکی بوده که اهل ملایه اعلی خود در افلاک آن رنک
 نموده اند و رنک فرعون رنکی بوده که اهل عجم سفلی
 از آن اجتران نموده خود صاحب ^{مشو} در مواضع ^{شهادت}
 ذکر فرعون نموده اگر ملاحظه کنند ادراک مینمایند
 که مقصود او این نبوده که مردم نسبت میدهند و چه
 مقدار اظهار اشتیاق نموده که با احبب آلهی ما نوسن

شود و خلعت دوستان حق فائز گردد این است این
 که دره قاضی ذکر مینمایند بے عنایات حق و خاصان حق
 که ملک باشد سیاهتر و ورق باری ایسلمان براحتی
 حق الفاء کن که در کلمات احد بدیده اعراض ملاحظه
 مینماید بلکه بدیده شفقت و رحمت مشاهده کنید
 ان نفوسیکم الیوم در روح الله الراح نار به نوتند
 بر جمع نفوس حتم است که برتر من رد علی الله آنچه نادی
 باشد بنویسد که ذلک قدر من لدن مقدر قدر چه
 الیوم نصرت حق بذكر و بیان است ندبیت و امثال آن
 که ذلک ترکنا من قبل و حیثند ان انتم تصرفون فوالله
 یبطن حیثند فی کتبی بانه لا اله الا هو که اگر نفس در
 رد من رد علی الله کلمه حرقوم دارد مقامی باو عنایت شود
 که جمیع اهل ملائحه علی حضرت ان مقام بوند و جمیع افلاک
 ممکنات از ذکر ان مقام عاجز و الس کائنات از وصفش
 فاصح چه که هر نفس الیوم بر این امر اندس ارفع اضع مستقیم
 شود مقابل است با کل من فی السموات و الارض و کان الله

علی ذلک شهید و علمیم ان یا احبباء الله لا تستغروا علی فی ارض الله
 و اذا عقیتم بارتکم و سمعتم ما ورد علیه قوم علی انصرم ^{نظنوا}
 و لا تصمتوا اقل من ان و ان هذا خیر لکم عن کثیر ما کان و ما
 یكون لو انتم من العارین ابن است نصح قلم اعلی عباد ^{الله}
 باری ایلمان بدانکه هرگز استعد از عباد که فی الجمله شعور
 داشتند قائل بآن نشاء که مقبل و معرض و موحد و مشرک
 در یک مقام و درجه باشند و اینکه شنیده آید و یا
 در بعضی از کتب قبیل بدیده اید مقصود در ساحت قدس
 حق است و اینکه ذکر شد اسما، در ملکوت اسما، و ^{حد}
 ملکوت و امهوم مدان ملکوت و جبروت و لاهوت
 الیوم طائف عمرشند و از افاضه این مراتب و عوالم کرده
 این مقام مشهور است عوالم لاهوت و جبروت و ملکوت
 و فوق آن در هر واقع خود موجود و بر قدرند تفصیل
 مقامات حال جابزند در سما، مشیت معلق الی ان ^{نزل}
 بالفضل و انه علی کل شیء قدیر باری در ساحت حق کل اسما
 واحد بوده و خواهند بود و این قبیل از ظهور و صلیه ^{فضل}
 است مثلاً ملاحظه کن الیوم جمیع مظاهر اسما، در ^{ملکوت}

خود بینیدی الله مشهور و همچنین مطالع صفات و کلمات
 و ما بكون بمقتضا استوار هیکل قدم بر عرش عدل عنایتش سبب
 جمیع علی حد سوا بوده و لکن بعد از القای کلمه تفریق و تفصیل
 مابین عبای موجود و مشهور چنانچه هر نفسی که بکلمه بلی و موق
 شد بکلمه غیر فایز قسم مجنون جمال ذوالجلال که از بر او مقبل مقام
 مقدر شده که اگر اقلین ستم ابر از این مقام بر اهل ارض ظاهر
 شود جمیع آرزوی هلاک شوند از این است که در مقام ظاهر
 مقامات مؤمنین از خود مؤمنین مستور شد و هر نفسی که
 موق نشد بدگر بلی عند الله غیر مذکور فعوذ بالله تعالی من
 عذاب الله لا عدل له ایسلمان بر عباد کلمات و حق را القاء
 کن و بگو خود را از زیاده ارض حفظ نماید و بسختیها متخرف
 بعضی بان ناطقند گوش مدهید سمع را بترک اصفا کلمات مظهر
 دارید و قلب را برای عرفان جمال مژده کنید از کل آنچه خلق
 ایسلمان القاء کن که بسیار استوار که کجی جمال اختیار بر قلوب شما
 مروز نمود و شما را بدون خود مشغول یافت بمقتضای خود را
 ایسلمان بگو ای عباد بر اثر حق شی نمایند و در افعال مظهر
 تفکر کنید و در کلماتش تدبر که شاید بمعین گوش بهر والد

ذوالجلال فائز شوید اگر مقبل و معرض در یک مقام باشند و
 عوالم الهی منحصراً این عالم هرگز ظهور قبل خود را بدست
 اعدا نمیکند داشت و جان فدا نمیشود قسم بافتاب فجر امر
 که اگر ناس بر شوی از شوق و اشتیاق جمال مختار در هر
 آن هر یک صمدان را در هر او نمینند مطلع شوند جمیع از شوق
 جان در سبیل این ظهور غزریانی دهند بار شکر بطور
 داده اند و زبل بجعل نزع از نغمه بلبل ب نصیب و خفا
 از شعاع شمس در کربز ایسمان ابتلاهم بین ملل و دول دلیلی
 قوی و حق است حکم در مدت بیست سند شربت آبی بر آست
 نوشیدیم و شبی نیاسودم کاهی در غل و زنجیر و کاهی کفتار
 و اسیر و اگر ناظر بدینار و ماعلیها بودیم هرگز این بلیات گرفتار
 نمیشدیم طوبی از بر آنست که از آثار این مقام هر روق شود و از
 حرارت آن بچشد از خلد بصر جدید بخوانید و ذائقه سالم
 طلب کنند چه که نود بی بصر نقش بوسف و ذئب یکسان است
 و در ذائقه هر بیض خنظل و شکر در یک مقام ولیکن امیدوارم که
 از نقیحات مقدس این ایام نفوسی ظاهر شوند که عالم و مانیها

بطیسه نخزند و عری از کل ماسواہ بشرط اللہ ناظر شوند و جان
 دادن در سبیل رحمن را اسهل شیخ شمرند و از اراضی ^{صنایع} معمر
 ارض اطراف نغزند و در خال دوست مقرر کنند فیاطوبی لهولاء
 و بائسرا لهولاء و بائسرها لهولاء و یاغرا لهولاء ^{اعلی} نالله حوربات
 از شوق لغای ابن نفوس نبار آمدند و اهل ملامت با از اشیان
 نیاسانند ^{کذلک} اخنصل الله هو لاء لنفسه و جعلهم منقطعاً
 عن العالمین ایسلمان احزان و سرده قلم رحمن را از ذکر مقام
 احدی منع نموده ضربهای رسیده مقرر غیر تا که ان جمیع ما
 کان برحان نفس حاضر شوند الی آخره از آنچه مورد
 است مقیم کردند ابد اکیرا حرقی نسبت بجل داده اند
 و باطراف نوشند که شهرتیه ما را قطع کرده اند زذالت و
 پست فطرتی را ملاحظه کن برای جلب رخارف از نا
 و افزای بیحال قدم اینگونه مفتوبات باطراف نوشند
 و خرسناده اند با اینکه تو در اینجا بوده و دیده که ایداً
 این عهد شهرتیه این قوم را بچشم خود ندیده و آنچه
 هست در بیرون قسمت شده بهر نفسی داده میشود ^{معد}

معذک محض تصبیح امر الله و اخذ دنیا بر این قسم معول داشته اند
 که شنیده آید قسم بحال قدم که اول ضرب که بر این غلام وارد شد
 این بود که قبول شهرت از دولت نمود اگر این نفوس همراه نبودند
 البته قبول نمیکردم و تو مطلع شده که چه مقلد امور مهاجران
 صعب شده معذک ساکرم و در تصنیف آیهی راضی و صابین
 لن بصیبا الی ما کتب الله لنا علیه توکلنا فی کل الامور و این قسم
 با طراف شکایت شهرت مینمایند و تکدی میکنند عادت آنست
 مینمایند و از حق معترض دیگر در شان آن نفوس که مناصبت این
 کرده نموده اند ملاخط کن ای امام و این ایتیم فسوف باخذهم
 زبانیه الفهر من لذت عزیز مقدر نبوم و این صحبت لافتم من
 معین و الا ناصر کذاک نزل بالحق من جبروت الله المبین العزیز
 المحبوب والبناء علیک یا سلیمان و علی الدین ما باعوا کلمات الله

بنویسند هر دو

هوایمی لایق

بنام خدا یکنا عترت و حیده و تفریده قلم اعلی الازل بر اسم من
 خود ممتک و جار وانی از بنو صافات لایق ابات خود ممنوع و

نه ونهم فضیله از من احدی بر کل اشیا در کل چین در هر ^ب _{صوب}
 بوده و خواهد ^{تعالی} من هذا لنیم که اقرب من چین مجربان
 هجیات غفلت و خود را بمقر قدس و حدت و شهود کشاند
 و عبلان صحرای جهل و نادانان را اقرب من لمح البصر بمنظر اکبر
 که مقام عرفان منزل بیان است رساند سبیل هدایتش
 از هیچ سالکی مستور نشده و طرق عنایتش از هیچ ^{صد} _{تا}
 ممنوع نکند و لکن چگونه نام عنایت سبحان مجتبان ^{را}
 حرمان را اخذ نماید مع آنکه از نسیم قدس الهی در کمر برزند
 و با جمال غرض مدائنیه در خار به و ستن لحاظ الله در فوق
 رؤس ناظر و احد کبان ملنفتند و ملکوت الله ما بین
 بدی مشهود و نفس بآن شاعرند نسائم و سخن که از نمن
 غرض سبحان در سحر کاهان بر مجتبان سرور نهوده و کل را در
 غفلت از جمال منان بر بستر نسیان غافل بافتند و بمقر ^{دوس}
 اعظم که بین عرش بر بانیت راجع گشته هر کز فیض از من
 جودم منقطع نشد و فضل از سخن کرم مسدود نیامد و بد
 رحمت منبسط ام بسی مبوط و محیط و در تبصه اقتدارم

کل اشياء مقبرض واسیر ولكن ابن فضل لامتهایه وكرم الابدایه
 کسانرا اخذ نماید که در ظل تربیت بیده کشته در آیند و در ^{خفا}
 روحانی سبقت و حمد کشته مقربانند ملاحظه در حبه نماید
 که اگر بدست تربیت مظاهر اسماء در اراضی طیبه جیده
 مبارکه سرخ شود البته سببالات عنایت و انوار عرفان و حکمت
 الهی از اینفله لنفسه ظاهر و مشهود گردد و لکن اگر در ^{ضم}
 جزیره غیر مرضیه مطرح شود از او بوجود نیاید کذاک ^{تذکر}
 من لدن عزیز و قد بر چنانچه این مقامات بوهردی بصیرت ^{مستخرج}
 و مبرهن است و ضوح این سبب محتاج بدلیل ند چه که
 بیصر مشاهده گردد و بنظر ظاهر ملاحظه شود لذا که
 کل ممکنات خود را از بدایع فضل الهیه و تربیت سلطان
 احدی محروم و ممنوع نمایند باسی بوهبویب اریح ^{فضله}
 نبوده و نخواهد بود چه که خود را از شیای رحمت و
 مکرمات صله الهیه ممنوع نموده اند و محبتی کشند
 پس چه کند باید که خود را در ظل سدره و بانیه کشند
 تا از انوار فضل غیر متناهی مرزوق گردی قسم بافتاب

معانی که بهوم کل از او محتجب مانده اند که اگر هیچ ممکنات ^{بقیات}
 صادق در ظل این شجره ^{بین} آید بوجبه مستقیم ^{ند}
 هر آینه کل جمیع مبارک که بفعل و انشاء و حکم ما برید منخل
 و فائز آید و لا یعقلانک الا الذین انقلعوا عن کل من فی
 السموات و الارض و هم یؤمنون انفسهم الی انفس الله المکلفین
 القیوم حال ملاحظه نماید اگر نفس خود را از این نیا
 سحاب ربانی محروم نماید و بکلمات الایمن و الایمنه
 قناعت کند چگونه لایق این فضل عظمی و عطیة کبری گردد
 الا انفسه الخ لیس یستحق بذلك الاعباد مکرهون ا
 نفسی او عبد من نال الله الخی علام روحی با رحتی ایمی
 در فوق کل رؤس البوم ناظر و واقف که در انفس مبارک
 اند و من غیر اشاره از کف بیسنا پیش از خود بیاشا ^{ند}
 و لکن هنوز احد فائز یابن سلسبیل بمثال سلطان ال
 بزالتی شده ادمعدود و هم فی جنات الاعلی فوق
 الجنان علی سرها ^{لین} تمکین هم مستقرین نال الله
 بسبقهم المراباء و الامظاهر الاسماء و الاکل ما کان وما

و ما يكون ان اتهم من العارفين اى نصير ابن تيمية است
 که عرفان عارفان و ادراك مدركين فضلش را درك نمايد تا چه
 رسد بغافلان و محجبین و اگر بصیر را از حجابات اکبر مظهر ^{مظنه} ساز
 مشاهده نماید که او اول لا اول الاخر لا اخر شبده و مثل و ندر
 نظیر و مثال از برایش نه بدنی و لکن لسان الله بجه بیان
 ناخوش شود که محجبان ادراك او نمایند و الا برار بشریون من ^{حقیق}
 القدس علی السی الابهی ملکوت الاعلی و لکن در مقام
 نصیب بارگه نامد تو بمقر قدس و اورد و ناله و حدیث تو مسموع
 آمد در اول مکتوب ابن جبارت مذکور بود که چه دوسر
 بظاهر از بر تو: اما القلب و القواد لیدی بدانکه در ظاهر
 هم دور نبوده بلکه تو را بهیچکلی مبعوث نمودیم و امر بدین
 در رضوان قدس محبوب فرمودیم و تو توفیق نموده که
 فحای باب متقی را قائم شده و هنوز فائز بوسرود مدینه
 قدس صمدانی و مقر غر رحمانیه نشده حال ملاحظه کن
 که باب فصل مفتوح و تو ما مورد بدخول و لکن تو خود سرا
 بظنون و ارهام محجبت نموده از مقر قریب دور مانده تا الله
 الحق در کل چنین تو و امثال تو مشهورند که بعضی در عقبه

سؤال و اشند و برخی در عقبه حضرت متوقف و بعضی در عقبه
اسماء محبت پس بشوند ای مذکوره نکتی که در کتب حدیث از کل
جہات تو سوار و کل اشیا را ندا میفرماید که **یا لیل** قد ظهر منزل اللہ
فی منظر الاکبر و ظهر و الاظهر اذ اخذت الزلزات مظاهر الاسماء و کل
من فی الارض و السماء و الکونین کفروا ثم اقر قلبا یقوم **یا لیل** المقصد
المجرب قد کشف النور ثم اضطرب القمر لان بحر الاعظم تخرج فی ذاته
باسم الاعظم الاکبر یا قوم فاعرفوا قد تهلک الایام لان فیها صیر السبل
و النسم ثم هذا الکونین المقدس الاظهر اذ اولوا و اوجوهکم الی الی و انزلوا الی
کل معین کبریا این نداء خوش ربانی و نعمت قدس سبحانی که در کل
جانب بایده الحان ناطق و معنی است احدی در نفس خود مستمع
نشده اذ اذعت کل معین و صمت کل ذی اذن و بکت کل ذی لسان
و احجبت کل ذی قلب و جهل کل ذی علم و منع کل ذی عرفان **یا لیل**
ایده الله بفضلہ و انقطع عز العالمین ای نصیر در ظهور او را بکله
ثانی از اسم بر کل ممکنات تجلی فرمودم بپشانی که احدی را بحال
اعراض و اعتراض نبوده و جمیع عباد را برضوان قدس بنور
دعوت فرمودم و بکون قدس الایزال خواندم مشاهده شد
که چه مقدار ظلم و بغي از اصحاب ضلال ظاهر بپشانی که **یا لیل**

الا الله فانك بالآخرة جسد منیرم وادرسهوا او میخندند و برضا^ص
 غل و بعضاء مجروح ساختند تا آنکه روحم بر فنی علی راجع
 شد و تبصیر ابی ناظر واحد تفکر نموده که بچه جهه ابن ضریبا
 از عباد خود قبول فرمودم چه که اگر تفکر مینمودند در ظهور ثانی
 باسی از اسماء از جهالم محجب نمیدانند این است شان ابن
 عباد در رتبه و مقام ایشان دع ذکرهم و ما عیری من قلمهم
 و بیخ من فهم با اینکه در جمیع الواح بیان جمیع عباد مرا
 مأمور فرمودم که از ظهور بعدم غافل نمانند و بحیات اسماء
 و اشارات از ملک صفات محجب نگردند و حال تو
 ملاحظه کن که با حجاب کفایت نشد چه مقدار از
 احوال ظنون بر شجره عز مکنون من غیر تعطیل و تعویق
 انداخته اند و باینهم کفایت نموده تا آنکه اسمی از اسماء
 که بحرفی او را خلق فرمودم و بنقشه حیات بخشیدم بخار
 بر جهالم برخواست تا الله العلی بانکار و استکبار جهالم
 معارضه نمود که شبهی از بر آن متصورند و معذک نظر
 بانکه ناس را بے بصر و شعور فرض نموده و جمیع عقول را

معلق بود و قبول خود دیده فعل منکر خود را بحال اطهر
 نسبت داده که در مداین الله اشتهار دهد که شاید باین
 و سادس و جبل ناس را از علّت العطل محروم نماید مع آنکه
 اول امر از جمیع مستور بوده و احدی مطلع نه جز در نفس واحد
 منها الذی سئى با حمد استشهد فی سبیل ربّه و مرجع الامر
 القصور الآخر الذی سئى بالکلم کان موجودا حینذ بیان
 بدینا بار بیان را از این مقام منصرف نمودیم چه که حقیقت
 قلم تقدیر باین اذکار تحریر نماید حال تو سراج شو بمنظر اکبر
 در اقل من جهن و خود را باین بدی رب العالمین ملا^{حظه}
 کن و تفکر در این ظهور منیع مبذول دار و همچنین بطرف
 حدید در هیچ مرسلین ملاحظه کن و بشطر انصاف ناظر
 شو که این عباد چچه مؤمن شده اند که الیوم فوق انرا^{بصیر}
 ظاهر ملاحظه ننموده اند اگر بظهور آیات افاقیه و انفسیه
 بمظاهر حدید موقن گشتند تا الله قد ملئت الافاق
 من تجلیات هذا الاشران بشانیکه اهل ملل شهادت دهند
 تا چه رسد باهل سبیل هلاکت و این قدرت مشهور را

چون تو که محمود نفسی افکار و تقایید و اگر با آیات منزه ناظر آید
 مذاحطت الوجود من الغیب والشهود و بشانی از مقام ^{فصل}
 امر به و سخطاب فیض جدید هاطل که در یک ساعت معادل
 بیت نازل و اگر ملاحظه ضعف عباد و فساد من فی
 البلاد نمیشد البته اذن داده میشود که کل بین یک عمر
 اعظم حاضر شوند و نجات روح القدس اکرم را ببصیر ^{ظاهر}
 مشاهده نمایند عجیب است غافل یا بالغ که در این مدت که شش
 جمال ذوالجلال در وسط زوال مشرق و لایق بوده احد
 ببصر خود ناظر نشده و بنفس خود مستعز نکند و این
 غفلت نبوده مگر آنکه جمیع خود را بحیات غلیظ او هماره
 عرفان ملک علام منع نموده اند و با وهن البیوت از منته
 طیب حکم صمدانیه محروم مانده اند ای عباد از سراب و ^{هم}
 کدره بمنبع یقین رب العالمین بشنابید و در شالی کوش
 رحمة المصیرین مقرمانید و بگو بقوم قدس بشعور آید
 جمال علی اعلی راحه اخوی در هوای بفضاء معلق مسازید
 در دحو بر صلیب غل فرزند و پوسف ابهی را بیجیب ^{حصد}

زید مبتلا مکنید و رأس مظهر سپین را بسیف کین مقطع مسأ
 و دیار بدبار نکر د انید تا الله قدره علی کل ذلک و لکن الان
 هم لا یشهدون بارک در کلمات قدسم و اشارات انم و خطا
 عنایتم بدوستانم ناظر در حقیقت اولیة مخاطب در کل خطا
 دوستان حق بوده و خواهد بود پس ای دوستان تا آفاق
 محدود و از فراق یتر احذیر محزون و مکنه نیاید سخی^{نده}
 که بانوار تجلیات غرضه اش مستنیر گردید و از منبع نبض
 رحمانیه و معدن فضل سلطان احدیه محروم نشوید فیا
 روحا لمن یتوجه الی قلبه و یتظلم فی ظله و ینتقل الی فناء
 قدسه و یمهرب عن ذنوبه و یصل الی معین هدايته کذلک
 یا امرکه روح الاعظم ان انتم من السامعین در اینجهن
 روحا فقط اعلی بر مین عرش ابدی واقف و بدین کلمات
 منیع طیبه مبارک که لا یتحد و اضحد تکلم مبهره آید آی بند
 من مقصودی از ظهور و منظوری از طلوع جزئیات
 بر جمال محبوبم نبوده و نخواهد بود ججیات و همید و سیمای
 غلبه که در پهن ناس سنگ بود حکم و ایشانرا از سلطان

قدم منع میداشت جمیع را بعضا قدرتم وید قوتم خرق فرمود
چنانچه مشاهده نمود اید که در همین ظهور جهانم ناس بچراوها
ارغفا نم محجیب مانند و در بیان بلسان قدرت جمیع را
نصیحت فرمودم که در همین ظهور بیهی شیئی از آشیاء از خود
و چه از مرآه و چه از آنچه در کل آسمانها و زمین خلق شده است
عرفان نفس ظهور محجیب ننماید چه که بمنزل ذات قدم بنفس
خود معروف بوده و درون آن در ساحت قدسش معدوم
صرف و مفقود بچند کیف بصل الخلق للخالق و للمفود الی
سلطان الوجود الاقوال الذی نفسه بیده بل یصلن الی ما قدر لهم
من آثار ظهور اید و كذلك نزلنا الامر بكل الالواح ان انهم ینتظرون
با جمیع این وصایا محکم و نضایح متفنه بعد از ظهور جهانم
که انوارش جمیع ممکنات را احاطه فرموده و بسایق ظاهر و
لاش شده که چون ابداع شبهه آن ادراک ننموده معدوم
بعضی با عراض قیام نموده اید و برخی بمجارید برخواستند
اید و بعضی بلا و نعم تمک جستند و تثبیت نموده اید نفس
ما فعلتم فی انفسکم و ظننتم بظنونکم فرجالی کل من فی السماء

والارض الیوم بن یکرئب الارباب مثل کف تراب مشهور است
 فطوبی لمن عرج الی معارج القدس وصعد الی مواقع الانس و
 عن
 منظر الله الیه من التیوم حال انصاف دهیدا که از این جمال
 احذیه و شریعت جاریه و شمس مشرقه و سحاب مرتفعه و رحمت
 منبسطه و قدرت محیطه خود را محروم سازید بیکراهجهت تبحر
 نماید لافونفسه لکن لکم مقصود اصل الحجیم طهر وار مدعیون
 ثم افتواها بحجی ثم تجسوا فی اقطار السموات والارض هل تجدون
 کبر عما ظهرو لافون منظری لو انتم من الغار فین ولو ندرن فی الآفاق
 هل یرون قدرة ابداع من قدرة ربکم الرحمن لا ونفی المنان لو انتم
 من الشاعرن باری اعباد نظر کل راز کل جهات منصرف دانستم
 که شاید هر جن ظهور محجب نماید وار مقصود اصل غافل نسوید
 حال ملاحظه بشود که کل مثل امم قبل بلکه اشد و اعظم بحجبات و
 هشتمه
 و اشارات قلبه و دلالات فیه از مظهر جمال الحذیه دور مانده اید
 معذک محبون انکم محسنون و مهتدون لا ونفی البهائم لو انتم
 تفکرون و کاش بجهن مقدارها کفایت مینوید و دست
 کن بر سدره مبین مرتفع نمی شود بد اخرا ی غافلان نسبت شهادت
 چه بود و مقصود از اتفاق روحم چه اگر بگویند که احکام متناهی بود

بود این احکام فرج عرفان بوده و خواهد بود و نفوس که از اصل محجب
 مانده اش چگونه بفرج آن تشبیه نمایند و اگر بگویند مقصود حروف است و
 مرآه باشد، بوده اند کلی باراده خلق شده و خواهند شد با قوم خافوا
 عن الله و لا تأسوا نفسه بفرسکم و لا تسونہ بشونکم و لا تحالوا بحالکم
 و لا انارہ با نارکم و لا قولہ با قولکم و لا سلطانہ با نیکم و بینکم و لا
 کلامہ بکلماتکم و لا بیانه ببیاناتکم و لا مشیتہ بمشیتکم و لا سکونہ بسکونکم
 اتقوا الله بما ملأه البيان وكونوا من المنفین ان امنتکم بنفسه تالله
 هذا نفسه وان امنتکم باياتی تالله نزل من عنده ما لا نزل علی
 احد من قبل و اذا بشرهد بذلك داتی ثم کنوتی ثم قلبی و
 لسانی و عن ورائی بشهد علیه ما بظهر من عنده ان اتم من
 العارفين آی ملاء بیان خود را از نفس قدس حزن ممنوع
 نمائند و تشبیه با این وان جویند من شاء فلیسمع تعانک الکر
 و من امرض فانه لظهور سماع و علیه ای ملاء بیان آیاملاحظه
 ننوده اید که در هشتمین درسین در مقابل اعدای نفس خود ایام
 فرمودم بسا از لبالی که جمیع درستی سراجت خفته بودید و
 این جمال احدهم در مقابل مشرکین ظاهر و قائم و چه آیامها که
 خرقا لافسکم در حجابات سر محفوظ و مستور میداشتید و جمال

خود را

تمکین در میان مشرکین واضح و لایح و هر یک را و معدلک الکتابا^{مخبر}
 اعدا و ارد آرند نموده اکثری از شما بجا وید بر جبال احدیه قیام
 نموده اید نالده اذا بکی عنی و مجتوق قلبی و یضطرب کبیرتی و
 نفسی جلدی و بدت و عظمی و یزولزل ارکانی و لم ادر ما تریدون
 من بعد ان تفعلوا به و ترد و اعلمه بل انکنا عالما بكل ذلك و کل
 فی الراح غیر حفظ حال این است کلمات منزها حتی که لسان علی اعلی
 بآن ناطق شده پس خوشحالانکه کلمات الله را اصفا نماید و از
 کل من فی الارض و السماء و از آنچه در او خلق شده خود را مظهر نموده
 ببدین بقا که فتای قدس اعترافی است و ارد شوید فیهنیا
 للمؤمنین و الواردین و طوبی لمن ینظر کلمات الله ببصره و لا یلبث
 الا اعراض العالمین چه که هر نفسی را الیوم بمثل این عالم خلق^{شود}
 اہم چنانچه در عالم مدن مختلفه و قراء متعابره و همچنین از اشیا
 و اثمار و اوراق و اغصان و افنان و بحار و جبال و کل آنچه در
 او مشہود است همین قسم در انسان کل این اشیا مختلفه موجود
 است پس بیک نفس حکم عالم بر او اطلاق میشود و لکن در مؤمنین
 شئون ذات قدسید مشہود است مثلاً سما و ارض و سکن
 و اشجار و تو حید و افنان و اغصان و بحار و اوراق و اشیا

وازهار حُب جلال رحمن و بحور علمیه و انهار حکمتیه و نالک العز^{صیبه}
موجود و مؤمنین هم در قلم مشاهده میشود و از بعضی این عی^{بت}
الهیة منور چمن خود را بحیات نالافزار مشاهده این رحمت^{مینطه}

محروم دانسته اند و بعضی بعنایت و حن بصرشان مفتوح شده
و بلذات الله در آنچه در نفس ایشان و دیده گذاشته شده ^{عین} نظر
مینمایند انار قدرت الهیه و بدایع ظهورات صنع ربانیه را در ^{خود}
ببصر ظاهر و باطن مشاهده مینمایند و هر نفسیکه با این مقام ^{تأ}

سند بیوم یغیث الله کلام من سعته فانتوشده و ادسارک الیوم را
مژده و بیثانی خود سرادخل رتب مشاهده مینماید که جمیع اشیا را

از آنچه در آسمانها و زمین مخلوق شده در خود ملاحظه مینماید
بلکه خود را محیط بر کل مشاهده کند لو بنظر بصر الله و اگر نفسی

این نفوس بقیوت راسخ متین در امر الله قیام نماید هر ^{علیه} این
مینماید بر کل اهل این عالم و یشهد بذات ما حو^کک علیه ^{الله} لسان

بسلطان القوه و القدره و الغلبه بان نالله الخی لو یقوم احد علی
حَبّ البهاء فی ارض الانشاء و یخارِب مع کل من فی الارض و السماء
لبغلبه الله علیهم اظهار القدرته و ابراز لسلطنته و كذلك کان

قدرة ربك محيط على العالمين و چون در هر شیئی حکم کلینی مشاهده
 میشود این است که بر واحد حکم کل جاری شده و این است سر اینچه
 بظهور نفس من قبل الهام شده من اجی نفساً فنکاً فما اجی الناس
 جمیعاً چونکه بکف نفس جمیع آنچه در عالم است موجود الا ضمیر ما ید
 اگر نفسی نفسی را حیات دهد مثل آنست که جمیع ناس را حیات بخشد
 و اگر نفسی نفسی را قتل نماید مثل آنست که جمیع عالم را قتل نموده اذاً
 تفکر وافی ذلک با اولو الفکر و هم چنین در مشرکین هم بهمین
 ملاحظه نمائند و لکن در این نفوس ضد آنچه مذکور شد مشهور
 آید مثلاً سما، اعراض و ارض غل و اشجار بغضا و انسان حسد و
 اعضاء کبر و اوراق بنی و اوراق نخشا این چندین تفصیل دریم از
 برای شما بلسان مختار که شاید در مجر حکمتیه و معارف الهیه
 تعمین نمائند و بر فلك امی که بر بحر کبریا الهوم جاری است
 جسته از وارد بن او محسوب شوید پس خوشا حال شما اگر از
 محرومان نباشید بگویم بهترین از عالم که قسم بسلطان عتر
 اجلالم که این شمس شرقاً زانق عتراً حدیده با کام غل مستود
 نماید و بچجبات بغضا تجویب نکرد و در هر کل چنین در قطب زوال
 مشرق و مضع است و بنده آملیح خونین مینماید که ای مباد
 خود را از اشراق این شمس لایح ممنوع نسازید و از حرم خلایق

ربانی خود را محروم مزارید این است حرم الهی در مابین شما و این
 بیت رحمانی که مابین اهل عالم در هر یک انسان حاکم مینماید و
 مشی میفرماید و این است منای عالمین و مشعر غیر توحید
 و مقام قدس تفرید و حَلَّ اللهُ الْمُقَدَّرَ الْغَيْرَ الْقَرِيبَ که در مابین
 خلق ظاهر شده و مشهور گشته جمیع مقربین بر جا این یوم ^نجای
 دادند و شما ای محبتین خود را با این وان مشغول نموده از ^{منظر}
 سیجان دور مانده اید فوا حسرة علیکم یا ملام الواقفین ^ن قسم
 آنچه بر مظاهر حدیث وارد شده و بشود از احتیاج ناس بوده
 مثلا ملا خطه تا در ظهور اولم که باسم علی علیه السلام در مابین ^{انسان}
 و زمین ظاهر شد و کشف حجاب فرمود اول ^{من} علی عصر بر اعراس
 و اعتراض قیام نموده اند اگر چه اعراض امثال این نفوس ^{من}
 حسب ظاهر سبب اعراض خلق شد و لکن در باطن مخلوق شد و
 لکن در باطن خلق سبب اعراض این نفوس شده اند مشاهده
 کن که اگر ناس خود را معائن برسد و قبول علما و مشایخ نجف و
 دوزخی ساختند و مؤمن بالله میشدند مجال اعراض از بر ^{من}
 این علما نمیانند چون خود را بی مرید و تنها ملا خطه میفرمودند
 الله سبحانه قدس الهی میثباتند و لا ید بشیر بعد قدم ^{من}

میکنند و حال آنکه اهل بیان از تشبیه بر و ساختن و امتداد ^{بند} نما
 البتد بروم الله از خمر معانی و بانی و تبعه ^{اب و حجت و حمانی محمود}
 نگرند با نام علم حجابات غلیظه بر درید و اصنام تقلید ^ت ابق
 توحید بشکنند بفضا رضوان ^{فایز عن} وارد شوید نفس را از ایشان ما
 سومی الله مطهر نمایند و در هر بن امر کبری و مقصده عظمی ^{آین}
 کنند بحجابات نفس خود را محجب سازند چه که هر نفسی ^{را} کامل
 خلق مودم تا کمال صنم مشهور آید پس در این صورت هر نفسی ^{نفسه}
 قابل ادراک جمال سبحان بوده و خواهد بود چه اگر با این مقام
 نباشد تکلیف از او ساقط و در حضر حشر کبر ^{بند} الله اگر ^{بسیار} نفس
 شود که چرا اجمال مؤمن نشده و از نفسم اعراض نموده و او متمسک
 شود به جمیع اهل عالم و معروض دارد که چون احدی اقبال نمود و کلام
 معرض مشاهده نمودم لذا ابتدا با ایشان نموده از جمال آید در ^{در}
 مانده ام هرگز این هنر مسموح نیاید و مقبول نگردد چه که ایمان ^{همه}
 نفسی بدون او معائن نبوده و نخواهد بود این است از اسرار ^{تتبل}
 که در کتب ستماری بلسان جلیل قدرت نازل فرم و بقلم اقتدا ^{که}
 ثبت نمودم پس حال قدر ^{فکر} نماید تا بصر ظاهر و باطن ^{بلفظ}
 حکمتیه و جواهر آثار ملکوتیه که در این لوح منقیه آید ^{بخطاب} حکمت

محکم میبهد نازل فرمودم مشاهده نموده ادراک نمایند و خود را از
 مقر صوری و سلسله منتهی و ممکن غرض و مکردانند انار حق چون
 بین انار عبادار مشرق و لایح است و هیچ شائی ارشئون او بدرن
 او مشتبیه نگردد از مشرق علمش شمس علم و معانی مشرق و از رضوان
 مدادش نجات رحمن هر سل فیهنیا اللغارین با رگی برادران قسم
 بچمال رحمن که اگر نه این بود که مشاهده شده معدود محدود که ند
 علم نموده و تکمال سعی و اجتهاد در قطع سدره رب الایجاد ایستاده
 اند هرگز لسان بیان نمیکشودم و بحر فی تقوه نمیبودم و
 لکن چکنم که این معدود نابالغ بحبل ریاست تثبت نموده
 و بزخرف دنیا تمک جست ناس بر تکمال تدبیر و منتهی آذین و از
 شاطی قدم منع مینمایند و مقصودی نداشتند و نداشتند جز آنکه
 جمهر امثال اهل فرقان در ارض تربیت نمایند که مبادا او هنی
 بریاست وارد شود این است شان این عباد چون ملا حظت
 نموده اند که انوار شمس قدس قدیمه عالمیانرا احاطه فرموده
 و اعلام غرض که در کل بلاد منصوب شده و اشهار یافتند
 بخدا برخواستند و بنسبتهای کذب و مفتریات نالایق نسبت
 داده که شاید با این مفتریات مردم را از خضوع در مقر سلطنت

اسماء و صفات ممنوع سازند و بکمال و ساروس مشمولند عنقریب
 که یعنی اگر در مابین خلق مرتفع شود و حجابها و هم نفوس را احاطه
 نماید پس تو پناه بر بیتی در چنین بوم و این لوح را در بعضی از
 ایام ملاخط نما که شاید روایح و حوائی که از شطر این لوح ^{سینا}
 در هر دو راست اریاح کدره غلیظه را از تو منع نماید و تو را در صرا^ط
 حجب محبوب محقق دارد باری بهیچ رئیس تمک بحور ^{بهیچ}
 عمامه و عصا از فیوضات سخاوت الهی ممنوع مشو چه که فضل
 انسانی بلباس و اسماء بنوده و نخواهد بود اگر اهل عجاایم
 بطهورات شمس مشرق و مستضع کنند بذكر اسماء تمام ^{عند}
 ریک و الا ایداً مذکور بنوده و نخواهند بود پس بشو این
 ابداع انعمه اگر فضل انسان بعمامه میبود بایدان شتر بک
 معادل الف عمامه بر او حمل میشود از اعلم ناس محبوب شود
 و حال آنکه مشاهده میمانی که حیوان است و گیاه میطلبند
 زینهار بظواهر اسماء و هیاکلیک خود را بجاایم ظاهر تیر و البتة
 زهد بهر میآ و ایند از حق ممنوع مشو و غافل مباش از
 ملکوت اسماء در حول شجره امر طائف و بحر فی مخلوق
 و دیگر آنکه زهد یک محبوب حق بوده ان اقبال حق

واعراض از مساوی بوده و خواهد شد مثل این که از توغ غافل و
 او مشغول شده مسرورند و اسم انرا زهد گذارده اند ^{فلس}
 ما استغلو اید خوف ^{بعلون} يك نعمه از نعمات قبله خالصا
 لوجه الله بر تو و اهل ارض از مشرق کلکات اشراق ^{میتابیم} ^{الظاء}
 میتابیم که شاید مرا قدین بستر غفلت را بیدار نموده از ^ب
 اسیراج و وحانی که از افق صبح نورانیم مهیوب است اکاد ^{بید}
 و ان این است که نطق اولی روح منک الملک فذاه بجز حسن
 بخجی که از هلبا، بزرگ و مشایخ کبیر محبوب بوده ^{مردود} هر قوم
 اند که مضمون ان این است که بلسان فارسی ملیح مذکور
 میشود که ما مبعوث فرمودیم علی سر از مرقد او و او را بالواج
 مبین بسوی تو فرستادیم و اگر تو عارف با و میشد ^{ببین} و ساجد
 یکن او میکشته هر آینه بهتر بود از عبادت هفتاد سده که
 عبادت نموده و از خوف اول تو محمد رسول الله را مبعوث
 مفرمودیم و از خوف ثانی تو خوف ثالث را که امام حسن
 باشد و لکن تو از این شان محجوب ^{عاند} و عنایت فرمودیم
 بآنکه سر او را بود آنهمی حال ملاحظه بزرگی او را نمائید که

چه مقلد اعظم و بزرگ است و آن علی که فرستادند نزد شیخ
 مذکور ملا علی بسنجی بوده و دیگره لایحه قدرت و نظهر
 ظهور را فرماید که بجز فی از اسماعیل خود اگر نخواهد جمیع
 هیات کل احد بد و متاخر صمدیه را خلق فرماید و بعوث نماید
 هر ایند قادر و محیط است و حدیث تازه و رؤسای بیان
 اراده نموده اند که امر و صنایع در دست نمایند و این ادعا
 حلقه عنقه ناس را از منبع عترت و جانب محرم سازند و
 حال آنکه فقط اولی منظر قیام جمیع این ادکار را از بیان ^{نمود} حضور
 و جز ذکر مرآیاء چیزی مشاهده نشده و نخواهد شد و انام
 مخصوص و محدود نبوده بشانند که میفرماید الکی فانبعث
 فیکل سنه مرآئا و فیکل شهر مرآئا بل فی کل یوم و فیکل حین ^{ناظر}
 مرآئا لیکل عنک و این فضل در مرآیاء موجود مادمیکه
 مقابل شمس خفیه معرفت نشوند و بعد از آن حرف کل مفقود
 و غیر مذکور بالله الیوم مرآیاء محتجب مانده اند سهل است
 بلکه طور یون منصفی شده اند احسن الفصیح که بقیم ^{سما}
 مذکور و موسوم است و بیان فارسی که از لطیفه کلمات

الهی است ملاحظه نمایند تا جمیع اسرار مشهود آید و این بیانات
 از بزرگان مستضعفین ذکر میشود و الا آنانکه بر مقرر عرفان الهی^{الله}
 ساکنند و بر مکن تدیس لایبرف بما سواه جالس حقرا بنفس او و بما
 بظهور من غنده ادراک نمایند اگر چه کل من فی السموات و الارض از
 آیات محکم و کلمات متقنه مملو شود اعتنا ننمایند و تمسک
 بنویسند چه که تمسک بر کلمات و قوی جابز که منزلت^{الاستیعاب} میشود
 نباشد فتعالی من هذا الجمال الله احاطه نوره العالمین بآرکان
 قلب ندیمهای محزون شده که فادس بر اظهار لثالی مکتوبه شود
 و با باقبال به تکلم فرماید چه که مشاهده میشود امر الله ضائع^{شده}
 و زخمها آن عبد را نفسی که بقول او خلق شده بر باد نداد
 اگر چه فی الخفیة اینگونه امور سبب بلوغ ناس شود و لکن چون
 اکثری ضعیفند و غیر بالغ لذا محتجب مانند و لکن آن بزرگان
 لغنی عن مثل هؤلاء و اند لم یطع علی العالمین بآر و ارضی میشود که مثل
 اهل فرقان باشند و باسما، تمسک جویند و از منزلت^{الاستیعاب} ان
 محبوب مانند و کلماتی تلاوت نمایند و از مظهر و منزلت^{الاستیعاب}
 محروم کرد بد چه که الیوم اگر کل من فی السموات و الارض^{مرا با}
 لطیف شوند و بلورات رفیع منبعه متمتع گردند و عبادت^ت

اولین و آخرین قیام نمایند و اقل من چنین در این امر بدیع تفت
 نمایند عند الله لا شیئی کجس مشهود آیند و معدوم صرف
 مذکور کردند ایا مشاهده نموده اید که آنچه ملائکه فرقان
 مینمودند کذب صرف بوده و احدی برادر چنین ظهور از آن
 بافتنک بوده اند نفع بخشید مگر آنکه بقوت یقین بسیر
 رب العالمین وارد شد پس نشینو نغمه ربانی و بیان عمر
 صلا بر او بگو بسم الله المهدس الابهی و اذند الانع الانع
 الاقدس الاعلی و از قنای باب رضوان باصل مدینه وارد شو
 لشهد نفسک غنیاً بعتاً ربک و ناطقاً ببناء بارک و عماراً
 بنفس مولاک و تمجیداً انظر به عینک و تفریح به ذنابک و
 به کفوتنک و تكون من الماثرین انبت و صیت جمال فدا
 احباً خود را من شاء فلیؤمن و من شاء فلیکفر و الکتاب
 ذکر شده فائز شدی و یلقا جمال رحمن هفتگ کشتی با سب
 و صیحه زن میان عباد بنعمه احلام فانظروا الی السموات
 و الارض بان یاءملاهم البیان ناله اللی قد اشرق الشمس المشرقة
 عن افق الجنان و طلع عن غرف الرنوان هذا الغلمان و علی
 وجهه نضرة المنان و بیده خیر الجنان و یسعی الممکنات باسعی

باسمى الابهي هذا الروح المراء اذا فاسر هوايا ملاء الانشاء ^{من}
الاسماء لظهور عليكم لتالي المكون من هذا الكوب المحزون الذي ^{ظهر}
هيكل النوح واستقوامه اهل ملاء الاعلى في مواع العصور ^{اذ}
اخذت من جذبات الرهن ونجات السبحا ونطقوا على الفردوس ^{ويروا}
الانس بالله هذا الرهن مخوما بالله الحق هذا النحر التي قد فتى كانت
مكونة تحت سجيات العيب وعفوة تحت خباء الغرور ^{مستها}
انا مل الرهن في عرش الجان واظهرها بالفضل بهذا الاسم ^{الذي}
واسرق من وجهه بلذات الانوار في السر والاجهار وفتت بها ^{الغيب}
ثم عبون المرسلين ثم ما كان وما يكون وانتم يا ملاء الببان لا
عمرمو انفسكم عن منظر الرحمن كسرو الاصنام الهو باسمى الابهي
ثم اخبروا سيف الببان من مجد اللسان وغنوا بريرات الاملى
بين ملاء الانشاء لعل الناس يشعرون في انفسهم ^{عن}
خلف حجاب محدود فل انظنون في انفسكم بان هذا الغنى ينطق ^{عن}
الروح الاخرى بالى الابهي بل كان واقفا بالمنظر الاعلى وينطق ^{بنطق}
الروح الاعظم في صدره المتمد الاصفى بالله الحق عليه شدايد ^{الامر}
في جبروت الفتور وهرض قوى الروح في ملكوت الانسوين ^{بنطق}
بالحق في كل حين بما ينطق لسان الامر في صادق الاخفى بالله هذا

ليقولوا قد ظهر حجة باسم الروح ثم باسم العيب ثم باسم علي ثم بهذا
 الاسم المبارك المعالي المهتمين العبد الرب وان هذا الحد من الجن
 قد ظهر بالفضاء في جبهوت العدل وقام عليه المشركون بما عندنا
 من البقي والفتنة ثم قطعوا رأس سيدنا بنصفه البنصاء وارفوا على
 السنان بين الارض والسماء واذا انطلق الرأس على الرياح با
 ياد الاله الاشباح فاستجبوا عن جهالي ثم عن قدرتي وسلطنتي
 كبرياتي فاريدوا الابدان الى منظر ربكم المختار لكن تجدوني
 صامخاً بينكم بنجات قدس محبوب فانصفوا اذا في ذواتكم
 ان تبتلوا انفسكم تحرقوا عن حرم القصور وهذا البيت الاظهر
 للحرمان قد احرم انتم شيوخهون ثم تطوفون خافوا عن الله
 ثم انفوا البصائر كبر اعل شهود لحظات الله فوق رؤسكم
 ثم ملكو ثدا امام وجوهكم اعل انتم تسعرون في انفسكم ^{تكون}
 من الذينهم يفتشون ان بانصرا انا اجيبناك من قبل و
 فحبيبتك جبتك ان تكون مستقبلاً على حب مولاي وان سلنا
 اليك ما يكفي في الحجية شرق الارض وغيرها وتستبشر
 نفسك وتكون من الذينهم بديارات الروح هم يفرحون واذا
 وصل اليك هذا الروح قم عن مقعدك ثم ضعته على رأسك

ثم ول وجهك الى وجهي المشرق العزيز القوم ^{لقد} وقل ايوب لك
بما انزلت علي من سما و جودك ما يطهره العالمين ايوب لك ^{لقد}
على يد عطاياك وجبل مواهبك واسئلك بجمالك الاعلى في
هذا العوص ^{لقد} المبارك الابهي بان تنقطع عن كل ذكر دون
ذكرك وعن كل شأء دون شأنك ثم الهني ما يقومني على ^{لقد} سما
ومعنى عن التوجه الى العالمين ايوب انا الله تدفرت في
جنبك هب لي سلطان عبايتك ولا تدعني بنفسي اقل من ^{لقد} بين
ايوب لانظر دني عن باب عزمه ايتيك وفناء قدس ^{لقد} رجا
ثم انزل علي ما هو محبوب عندك لانك انت المقدر ^{لقد} على ما تشاء
وانك انت العزيز الكريم ايوب فارسل علي سائما الغضبان
سظ اسمك البجان ثم اصعدني الى قطب الرضوان ^{لقد} مقدر
الرحمن الرحيم ثم اغضبي ولايني ثم التي جعلت ^{لقد} بفضل من عندك
ورحمه من لذتك وانك انت ارحم الراحمين ايوب قدرا
- اختاره لنفسه ثم انزل علي من سما، فضلك من يد ابع جودك
وعنايتك ثم اخص من لذتك حوائجي وانك انت ^{لقد} مختص
وخبر حاكم وخير مقدمه وانك انت الفضال القديم ^{لقد} ثم
بعد ذلك فاشدد ظهرك على خدمه الله وامره ثم انصرا

بما أنت مستطعاً عليه ولا تجد في نفسك ولا تستر كلمات الله عن اعتراف العباد
فانشرها بين يديك الموقنين اياك ان لا تمسك اسم احد ولا رسم نفس بلع
امرته والاك الى من هناك ولا توتف فيها امرت به وكن على الامر بدائح اول
فانضح نفسك ثم اتضع نفس العباد وهذا ما قد يراه اعبادنا المخلصين ان
استقم على حب مولاك على شان ان يراك من شئ عي عن ضراطه وهذا
من نفعي عليك وعلى عبادنا المخلصين ثم اعلم بان حضور عندك من
عن حيب الله وارك لما وجدت منه روائح البغضاء عن جهال السبعين
ايمن بانه اهو الشيطان ولو يكون من اعلى الانسان اذا تجتبت عنك
استعد باسمي الفاضل الخبير الحكيم الحكيم كذلك اخبرناك من بناء النبي
لنطلع باهوا الم نور عن انظر الخلاب اجمعين ان يانضرب نجيب
مثل هؤلاء ثم فرغهم الى نلال عصمة ربك وكن في حفظ عظيم ثم اعلم
بان نفس الذي يخرج من هؤلاء انه بوثر كما بوثر الثعبان ان انت
العارفين كذلك الهناك وعامناك بما هو المستور هناك لنطلع
عبراد الله وتكون على بصيرة منير ملهم يدك عن الشئ الغير
والاشارات الى دونه كذلك يا حرك قلم القدم ان انت
قل يا ملاء البيان بالله الحي يا تبكم صواعق يوم الفهر ثم والازن البا

أيام الشداد ثم هبوب ارياح كره عقيم ويا قبلك هبكال انوارنا
 فبرود على الله المصنوع العزيز القدير وانا قد رها لكل مؤمن بان لو
 اطاع بذلك واستطاع في نفسه بأخذ فلم القدرة باسم رب العالمين
 القدير ثم يكتب بخود من ربه على الله وكذلك يخبرني ربك بخبر
 المشركين ناله الحق قد اخذنا توابا وعجناه بمياه الاسر وجعونا
 بشرنا ونزهاه ببعض الاسماء بين العالمين فلما ارعدنا ذكره و
 اشهرنا اسمدين من ملاء الاسماء اذ اقام على الارض وحارب
 مع نفسه المصنوع العزيز العليم وافق على قتل الذي ذكره من عباده
 خلق وخلق السموات والارض وانا لما وجدناه في تلك الحاله استرنا
 في نفسنا وخبرنا عن بين هؤلاء حسبنا في البيت وحده متكلا
 على الله المصنوع العزيز القدير كذلك فصلنا لك الارض لتطالع
 نوا المكنون وتكون على بصيرة منبر وانا طهر القصر عن مثل
 هؤلاء ثم قوسه بنظر الاكبر قمر العرش وطلع جمالها بالشمس
 ليحفظك عن سهام الاسارات ويحملك ناطقا بنا نصيب العالمين
 اذ اسم على ذكر الله وامره وذكر الذين امنوا بالله الذين خلقهم
 وسواهم ثم الوعيلهم ما القيناك في هذا الراج ليكون من

ثم من معك من اهلك الذين هم امنوا بالله وآياته من خالائهم ^{ذكري}
 ومن نزل وجبره كبيره والحمد لله المنعم العزير العزيز العظيم الله
 هذه الكلمة في آخر القول ليعفاه الله على المشركين ويرحمهم على المؤمنين
 ذكره في كرهه في مع مرسله عليه بساحت خرم رسول ^{شبه}
 ومال وجهه عن الاستطاعت طاهره ازاين في حق محروم كسند ^{كفر}
 ازاين محروم بوجه وبناشيد ناله من حبيب ايا ^{الخير}
 خزائن السموات والارض ان تكون تابعا عليه وكذلك قول الامير ^{من}
 جبروت غريبايع ان الاقرن في ذلك لان الخبر كله بيده فسوف
 يعذبك بفضله اذا شاء واراد وانما من امر الابد اذنه له
 الخلق والامر بحكم ما يشاء وانته هو العليم الحكيم وان حبات او
 الطهر من اشارات النفع بجهله الله من اذن الايجي وقسم ^{الاسل}
 ووزان الايجي وغير الايجي وشرف الايجي كذلت حرك
 لدان الله المنعم العزير العليم المشكور في انفسك وقصص في ذلك

وتكون من الصابرين الذين جعل

منزل الايجي في
 الله عز وجل
 عز وجل

هو الناطق في جبروت الاعلى

من تلك آيات الله قد نزلت بالحق وانها الكتاب مبين ومعلمها بوجهها

من لدنه ثم ذكرى للعالمين وبها قدرت مقادير الارض وفصل كل
 حكمهم وجعلها حجة باقية لمن في السموات والارضين ولا ينكروها الاكل
 غافل بعيد وانما الحشر الكبرياء التي بها يحيى اقدار الخلائق اجمعين
 انما الكون الرحمن ومن سقى منها من ينظما ابدان فطرتي للشاربين
 وبها فصل الله بين الحق والباطل والنور والظلمة في قرون الاوان
 وقد فصل بها الى اخر الكون لا آخر له وكذلك قسني الامر على الواج ^{عظيم}
 ان يا عبد ان استمع ما يوحى اليك عن جنتك عشرين شريك الحق العظيم
 بانه لا اله الا هو قد خلق الخلق لعرفان نفسه الرحمن الرحيم وارسل اليك
 كل دينه رسولاً من عنده ليشرهم بروضوان الله ويقرهم الى
 مقعد الايمان مقرر من رفيع ومن الناس من اهتدوا الله وكان
 بلقاءه وشرب من ابد التسميم سلسبيل الجنان وكان ^{انوار}
 ومنهم من قام على الاعراض وكفى بايات الله المقدر العزيز العليم
 وقضت القرون وانتهت الى سيد الايام يوم الذي ^{انشئت}
 شمس البيان عن افق الرحمن وطلع جمال البعاج باعظم ^{على عظيم}
 اذ اقام الكل على الاعراض ومنهم من قال ان هذه الايام ^{حال}
 اوقرت على الله العزيز القدير ومنهم من قال بهجته كما تكلم

بهدي

بذلك ادره من العلماء في حضري وكنا من الشاهدين ومنهم من قال
 ما نطق على الخطبة بل سرت كلمات الله وركبها بكلمات نفسه بما
 خرج من افواههم قد بكت عيون الظلم وهم كانوا على مقام
 لمن الضحيين وقال يا قوم نال الله قد جنتكم امر الله بركم ورب
 اباؤكم الاولين ويا قوم لا تنظروا الي ما عندكم فانظروا بما انزل
 عند الله وانذروا انكم من بين من العاويين ويا قوم تاروا
 البصر الي ما عندكم من حجة الله وبهائه وما انزل يومئذ
 ليطهر لكم الخي بايات واضع دبين ويا قوم لا تتبعوا خطوات الشيطان
 ان اتبعوا صلاته الرحمن وكونوا من المؤمنين ^{الله} هل بعد لهم
 ينفع استغثي لا فونيسة المقدر العليم الحكيم كلما زاد في الفصح
 زادوا في البغضاء لان قتلوه في الظلم الا عند الله على الظالمين
 ان من قبل الناس وقليل من عبادنا الشاكرين وروى
 في كل الاوج بل في كل طر جميل بان لا يعالفاوا حين الظهور
 مما خلق بين السما والارضين وقال يا قوم انني قد اظهرت نفسي
 لنفسه وما نزل البيان الا لاثبات امر الله ولا تدعوا
 يد كما اعتروا على ملائكة الشقان واذا دعا عنهم ذكره فاسعوا
 اليه وخذوا ما عنده لان ذرئكم يفتنكم لو تمسكوا بحبل
 واين والاخرين تلموا نضعت اسمهم معلومات وسدين مبتدأ
 قد شقت سماء القتل واتي جهال على بالين نوح الخيام الاسماء

ببعض أخرى إذا ما مواعيل النفاق بهذا النور المشرق عن شطر الافاق
 ونفقوا الميثاق وكشروا بهر وعاروا بنفسه وعبادوا ابايانه واكذبوا
 بهر خائفه وكانوا من المشركين الى ان قاموا على قتله كذا لك كان شيا
 هولاء الغافلين فلما شهدوا انفسهم حجارة عن ذلك قاموا على
 الكورياتون في كل حين بمكربده يدلفيت مع به اسر الله كل ذليل
 به ذلك يضيع انفسكم وان ربكم الرحمن لغني عن العالمين وان
 يزيد شيئا ولين يفضله اسر ان امنتم فلا انفسكم وان كنتم من
 الكافرين وكان ذليلهم مقدرسا عن ذليل المشركين ان يا عبد الرحمن
 بالله ما لله لو اسر يد ان اذكرة لك ما ورد على ان يتعلم النور
 ولا العقول وكان الله على ذلك شهيد وانك انت فاحفظ
 نفسك ولا تعذب هولاء وكن في امر ربك من المتفكرين ان
 ربك ينسه لا بد من الامن دون ان يكفبك بشي ويهد
 كل الاشياء ان انت من السامعين ان اخرج من خاضع الخاضع بان
 ربك العزيز الوهاب ثم خذ كما من البقاء باسم ربك العلي
 على بين الاشرق والسماء ثم اسرق منها ولا تكن من الضالين
 بالله حين الله يسئل الكاس الى شفقتك ليقولن اهل مدلا
 الاعلى بان شفقتك يا ايها الصديقين بالله واهل مدان
 البقاء بان مشيتك يا ايها الشاويب من كاس حبه وبياد
 لسان الكبرياء بان بصرتك يا ايها العبد بما فزت بالافان

بِأَلَاذِقِيهِمْ أَنْفَطَرُوا مِنْ كُلِّ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانُوا مِنَ
 كَذَلِكَ الْعُقْبَانَ وَالْهَيْبَانَ لِيُفِيضَكَ وَيُدَاحِ أَمْرُكَ الْوَاقِعَ
 الْعَزِيمَ وَالْبَهَاءَ عَلَيْكَ وَتَمَلُّكَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ

الهِلَالِي الْعَظِيمِ

مترجم از خبر تشریحی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْاَلْحَمْدُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْأَمَلِيِّ

شهادت الله انه لا اله الا هو وان هذا العبد قد ظهر عن الحق الابدي المذبح
 و هو حق و ينطق في كل شئ باقانا الله لا اله الا هو المصداق العزيز المير قد
 ارسلت الواسل من قبل الله لا قبلا لنا و بناه و سل الي الحق الذي
 احد من المكنات الالهية المصنوع العليم و قد نفا في كل اسم مطلق ان
 المصنوع و به نطهر صفاتنا العباديا و نطهر منه كيف يشاء على نور و قد
 انتم من العارفين و جعلنا كل شئ منزلة في لقبنا بان بهذا الشمس
 المقدس الطاهر المذبح كذالك احاطت و في كل المكنات و قد
 على العالمين و انك انت يادرك اول من اسحق اسمع ندائي و هذه
 السيرة التي امرت بها الحق و تامل في قلب البقاء على انه لا اله الا
 هو وان هذا الجمال بهما تد على من في السما و الارضين و اقد ذكر
 الوجه فذكرك لذا اتولنا اليك الايات و ارسلناها اليك فعلا
 من لنا عليك لكون من الشاكرين و به عنا حيا في قلبك و
 اشتياك الى الله ربك و رب ابانك الا و ان استقم على امر

امر ربك في تلك الأيام التي اضطربت كل النفوس وارت كل الآلام
 الامم عصاة الله بقدره من عنده وانما هو التقدير القدر يوم اعلم
 بان الذي خلفناه بنفقه من نعمات الدنيا لم يرت من قام غيرنا
 فلما هبت روح العز فخرج عن خائف التنازع وحاربت نفسه
 العلى العظم فلما حفظني الله عن مكروه اذا قام على ما اخرج
 تالله الى افروغ في حقي كما نانا بعرف كذبها كل من كان له
 دبرية ولو كان اقل من شبر ولو يدك كما يد باذبحه الاضخم
 يكون فيه الماء هل يقبل منه نفس الا فوضي التي لا يكون
 بعيد واذا قيل الشمس ليس لها من نور هل صدقه نفس
 فوضي التي ان انهم من الودين تالله التي انما صب اليه
 المقدس المتعالي العزيز العليم كذبه المهر بما اذكرناه ذلك لو
 كان الناس ينظرون ابصارهم ويكونون من المتبصرين وانك
 ان تظلم نفسك عن حل الحيات ثم وضع هؤلاء تحت قدرك
 التي سر فتوب كل عمل الله في كل الامور وكون من اللوكين انك
 لا تحزن في شئ فافرح بفرح الامم ولو ان عين الله حينئذ
 وقابحين ولسا نديظون بهذا الذكر الحكيم وانا لو تفصل

ما ورد عناينا النفس كل ما سمعت من اول الابداح الي حفيد
 كان الله على ذلك شهيد وعلیم ولكن اناسوا نفسهم ^{انهم} بظلمهم
 من يدكوه بالحق بهر الخلاق اجمعين قل يا قوم تالله ببعده ^{هـ}
 الکلمات المجهول الكلدان نبوت جمال القدم ولئن تبدل امر الله
 ولو يعاقب عن ويراه هؤلاء كل العالمين وانك انت يا عبد
 اسع نذاني ثم استقم على امری ولا تخف من احد لان ربك
 يهرسك عن جنودك يا طين واليه اعمليك وعلى الذ ^{بهم}

استقاموا على الامر سلطان ربك المصدق ^{بشركه}

بسم الله الرحمن الرحيم

نزل الى جواد بربر
 من انوار اراكان خف
 ۱۱ - عیبه

میقات هست گذشت روزیکه سلطان بقا از نجبات صفات ^{سما}
 بیرون خرامید سبحات علم را منشق نمود و غمام سکت سر در برد
 و بی کشف و حجاب لسان رب الامر یاب تکلم آمد بسمیه ^{شعور}
 معانی از فطرتهم مبارکش جبار و طاطم بیان از تفویضات کوش
 بیانش سارک پس الیوم سناکین فاک بهما بیاید از خجل ^{سوس}
 منقطع کردند و بیانات سانی و نجات قدس الهی و تعینا
 و ربنا عنهم هلالی در هر عنوان معانی ناطق شوند ببداح

نعمات عالم امکان را در جذب و وله و سر به ارزند پس جواد و جمال
 ذوالجواد و الجمال عجبات و هم را پاره کن و سبحات سمت را بده
 چون عاشق بسم بر بندند اسطبار بیرون مجرام ندر زندی
 ممنوع شوند از حرفی تجویب چه که در این سینه شاد که ذکر
 آن در اوج سداد شده فتنه کبری و بلیه عظمی التبتیح
 کساید بقسمیکه بر نسیع از ندامت منقطع شوند و عشاق
 از ندامت معشوق منزع گردند که شاید در این ایام و ازان
 و احسان آن عجز عنایت حق متمسک شود و بدلیل جهت
 او متمسک و با محبوب چنان ثابت و مستقیم شود که
 کبر هیچ همی اکل بعینیه و نفوس منعیه اراده نمایند که او را
 از سر الحق مستقیم منحرف سازند تا در نیا باشد و قدرت
 نیا بندای و نظر خود من قدم استقامت مستقیم کن که
 ارباب نفاق از شطرنج شفاق در هبوب است بقسمیکه
 محقریب مشاهده خواهی نمود که او را از مصفیه را از
 امریه منقطع نمایند و با تراب یکسان کنند پس ترا

ورقه سبر ونوم بر شجره اعظم ممك شو تا از روح القدس
 انجم اكرم از هبوب ارياح ا با حيه و مره نفحات سبر
 از شجره الهيه منقطع نشوي بلكه بشو و ولداني تقبيلك
 از مركبات تو نفحات حق ظاهر شود على شان قلب كل
 الوجوه الى وجه ربك وتعد كل الاذان الى الحانات
 بارئك. ويصفي كل الصدور لافطباع شمس خالفك
 وكذلك قدرنا لك من قدره التي اعطيناك على هيكلك
 الكلمات في هذا الكتاب ان تكون على امر ربك ان ^{سبح} _{مرات}
 والمستمين فاعلم بان لناك الى الله في هذا المنهج الذي
 البيضاء ينبغي بان يقدر قلبك في تلك الايام عن كل ما سمع من قبل
 لان الناس بعد ذلك نجابت عنهم شمويس العلم والحكمة اخذوا في ^{الله} _{وتكلموا}
 امر الله المعين القيوم وبعضهم ضلوا واهلكوا الناس واقروا على
 في كتاباته وكلمات الله بما امرهم هويهم ونسبوه الى الشمويس
 العصمة وما كاد وان يفتقروا وبعضهم اتبعوا اسلافهم الى
 ايدوهم فيكل ما امرهم انفسهم ووضعوا لهم احاديثا و ^{تسبوا}
 امده العدل ليقربوا اليهم كذلك كانوا في هواء انفسهم _{حاجين}

ومنهم الذين هم منافقوا عن الله بارئهم في أيامهم وسلوكوا سناجح العدل
 وما كانوا إلا بائعي الخالص وكل كان في كتاب الحفظ السلطان وما أثار
 الإيأ والبالى وهو مني الأمر وقصير الحكم ظهرت الاختلاف بين العلماء
 وبذلك اختلطوا القوال الصحيح بالكاذب كما أنهم تشهدون في أقوالهم
 ثم في أعمالهم لتخطرون ولما كان الأمر تبلى ما القيدك كيف تقرر
 ان تعرف الحق من الباطل بعد ذلك اختلفوا كل في امر الله بحيث
 يجادلونهم منهم على امر واحد وكل يكلمته كانوا ان يخلفون ^{فدين}
 لك والذين هم يتبعون الحق في تلك الأيام التي كل حجب ^{الله}
 أهدت النفس معدود بان تعاد سوا غروبكم وقلوبكم ^{تصل ما}
 تشهد ويرى في الارض لانكم بشيئنا معتم من قبل الامم اجوز
 لان الذين ينسبون تلك الكلمات والاحاديث اليهم ^{استنصر}
 وجوههم كالتصريح سماء العدم من ربيع ويقول الناس ^{اختلط}
 فيه وبما حدث في الكتاب من الله العزيز المحبوب واذا ذلك ان
 صعد والى الله واحببوا بما لهم عن ايمان الذين هم كثر واكثر
 وارثوا سراج الله الذي يوجد ويصنع خلف مصابيح البلور
 يهد الناس الى ساحلة القديس والفضل وبلغهم الخوارزمي
 ومعد ذلك ان يحتاج احد بشيئنا الاما شرح من شرح الترمذ من
 عزيز مشهور ولكن انك لما قمت على باب الله ما خيب عند احد

من الخلائق لدا التي عليك وشيئا من هذا الطاعم المتدبر المبرج
 المكفوف لتكون الحجاة بالغة من ابي الله عليك من المشا
 ولا درى لعل الناس عن سر اقد الغفلة يتبينك الله يؤمنون
 فاعلم بان انكلمات الله وسفراءه معاني بعد معاني
 تا وبلادت بعد تا وبلادت وسروريات واسرار او دلالات
 وحكم بالانهاية لهما ولين يعرف احد حرفا من معانيها الا
 من شاء وربك لا ان معانيهم ككوفهم ككوف معاني خزائن
 ولا يعلم اسرارها الا الله العزيز المقدر الهود وسيعلم تأييدها
 من عرج الى السموات العرش والقدس وقدست بصراء بل
 وبلغ الاضواء التي تسمى اذان المودعة في سرع بانها لا
 هو وانه لهما الذي كان ولم يكن معه من شئ اذا اطلقت ينك
 المعاني والسرقات المكفوفة في صلبك من قبل ان يقول من فيكون
 كذلك ناصبك الورقاء من نبات البقاء وتعلم بان نظامك
 عرج ال من في الارض والسماء ليجهدي نفسك وتوحي هذه
 الادي في وقصعد الى سمو الاعلى في مقعدك من بحروب فاعلم
 بان المقعد من الجسد يوم الذي فيه يجتمع الناس بين يدك الله
 فيه يقوم الله على امره بمظلم نفسه وهذا هو معلوم وفيه تعسر

تغره الورداء، وتدلج ديك العرش وترفع سموات العدل وحشره
 في كل البلائق اجتمعين وبكل ما عملوا في الجورة الباطل، ويجزون
 بكل ما كانوا ان يفعلون وهذا من يوم الجمع قد نزل حكمه في السماء
 كما انتم تعرفون والذالين يجد يجد ولن يخص يوم بل كل يوم قام
 قام فيه الله يسمي بالجمع لو انتم تعرفون ولما قام محمد في ذلك
 اليوم على الاخر لهذا سمي بهذا الاسم وصار مختصا به كما انتم
 اعدون وهذا من يوم الذي سمي بالثغابن والفارعة والحيا^{قه}
 والواهيده وغيرها من الاسماء لان فيها ظهر كل ذلك وكل ما
 انتم لا تعلمون ونسيتي بالقيام لان فيه قام الله بعباده و
 ظهر بكملة تفرطت عنها السموات ونزلت الارضين وبابنهما
 الا الذين هم صبروا وكانوا بآيات الله هم موقنون وقضى
 القيمة بقيام الله وما انكرها الا الخالعون اما سمعت من
 ايام الله كيف نزل على الذين هم امنوا من السماء القرعة ما نزل على كل
 وكل كانوا بها المشعرون وفي كل جمعه باخذهم عن آيات الله من
 شطروهم عن فواكه القرب والوصل في كل يوم يترقون بل
 كل ان افخروا بفضل من الله وفي كل حين نزلت عليهم آيات
 المقدر القبول بايديكم من سفرائه فنهينا لمن كان بايامه فيون^{القيمة}
 واستبق في الفضل وكان من الذين هم كانوا بايمان والرحم ان^{الذوق}

قصت كل ذلك ومضت القيمة وانا بنكي بصوت سرنا الضمير
 وانتم يا هـ عشر الحجب حينئذ فابكون فواخزناه بما طوت الهمة
 وغطت الجبال ورجعت وغنت الورق وسدت ابواب الفضل
 بعد انقائها واحجبت انوار الوجه ومضت مائدة السماء فيها
 اكتب ايده الذين كفروا وبذلك احترقت امة الذين هم في
 الاسماء ان يسكنون فان لكم يا ملاء الارض وبالذين اتبعواكم في
 انعامكم واجرامكم فانكم اعرضتم عن جمال الله بعد ان اظهر الحق
 واشرق عليكم بن افوق قدس محبوب ولا تستعزون بما فاتكم ^{منكم}
 انتم حينئذ لا تستعزون ولن يدينكم بها احد الا في حق السما
 وهذا ما كتب الله بايده القدرة على الواح قر محفوظ وهذه ^{من}
 سنة الله التي صنعت باعق ولا تبدل لها فطوبى لمن يعبد ^{معه}
 فواده في يوم الله يجتمع الكلمة في محضر الله المقدس المنعالي القد
 قل يا ملاء الارض فوه واعين منكم وتداركوا بما فاتكم ^{منكم}
 فارحموا على انفسكم ثم عن جمال الله لا يحبون فوالله ان ^{تفتقروا}
 شيئا في الملك الا هذا ان انتم اقل من ان في انفسكم تتفكرون
 قل يا قوم فوالله لو نلتقون بما كتبت ايديكم في من الذين ^{تسبوا}
 على معاخذكم ولن تكونوا في البيوت وتعدون على الرهاد ^{تسبون}

كعباء الذينهم على ابناءهم بيبكون بل اسد من ذلك بحيث ان يجرى
 حكمه ولا مقداره من القلم وبنظر عليهم حين الذي يخرج الروح عن ابدانهم
 والى الذباب هم يرجون ثم اعلم يا اخي بان لله فضل خفية حسنة
 مستورة وتوالمه مكنونه ما اطلع عليها احد الا الذينهم يجعلون
 في هو القرب يطهرون ولو بلاق احد من هذا العالم الى احد من عالم
 الاخرى الله كان فوهه ليتخبر ويقول سبحان الله الخالق البارئ المصور
 العزيز المتعال القوي ومن عوالمه عالم لم يرل بهيب فيه من نسائم
 الجود والفضل ولا ينقطع في ان ولو وصل اليه احد ليجرد كل الفضل
 في كل حين من الله العزيز المحبوب بحيث لا يفقد عند شئ من الفضل
 والرحمة والعناية والجود والكرم الذي كان من اول الله لا اوله الى
 آخره الا اخوله وينعم بكل دققة بكل نعمته وكذلك انتمنا ^{انتم} اعمل
 عليك وابلقناك الى شاطئ الذي يتخبر فيها العاذرون فهنيئا لمن
 اليه ويعرف قد ما اعطاه الله بفضله الذي ما سبقه السابقون
 يدركه الآخرون والحمد لله الذي بده منه كل المكنات والنعمة

بده منته فاما ما سواها من النعمتين والبركات بانوار الهدى من نور الحكيم

بسم الله الا هو وربنا السلام

ذكر رحمة ربك عبده بالحق ليغفر بذلك في ملاء العالمين ويشكر به

في كل حين بما نفعته عليه على اهل السما والارضين وهذا من كتاب يذكر
 فيه ما يهرب الناس الى ساحته قدس منين ويشهد بان لا اله الا هو ^{تخل}
 عباد له وكل اليه لرجعين ^{الذين} مثل الذين يسمعون نجات الله ثم يتبعوها
 كمثل نور يضيء من نور الله العزيز اهدى كذلك فاشهد من باور الذي ^{منه} يسئل
 النارجين الله يقابل الشمس وهذا ذكر من لنا الذين قال املاء الار
 لو قد سوا انفسكم وارواحكم لتجدوها الخطف من البور وهذا الخ ^{التي}
 وان تعالوها بالله بارئكم اللطيف فيد من كلمة الله المحسن القديم ^{تجد}
 فيهما نار القرب وبها يضيء ابدانكم واجسادكم وكان لكم وعليكم
 بحيث توقد في شجرات مشاعل الحب وبها تحترق حجابات الخ ^{لت}
 بينكم وبين انوار الوجود وكذلك فعلكم سبل القول لتكون من
 العارفين قل لو بقي في قلوبكم رائحة الفناء فيها يكون متعافيا *
 بالدينا ورخا فيها لن تجدوا رايح البقاء عن قبض قدس منين
 فاتبعوا باملاء الارض ما امركم الله ولا تتخافوا فيما حدد ^{في}
 الكتاب ثم تمكوا بعزيمة الله المقدر العزيز الحميد وان هذا
 لوح فيه تنطق الوراق بليغات البقاء وقلع عليكم ما هو ^{خير}
 لكم عن كل فائدة في ممالك الروح وفيه هدى وذكرى المؤمنين

وكذلك يختص الله بجمته من نيات وينزل عليكم منها العزائم
 عز بدع قُل يا اهل الارض قد اضاء مصباح النور في سراج
 القدس واستضاء منه اهل ملاه البقاء اتقوا الله ^{عنه} ولا تحسبوا
 والآنكوتن من المحجبين وقد صنعت قدرت الله ^{بالله} بآياته
 الضموس وتمكوا بمهايا ملاه البيان وهذه لخبركم عن كونه
 وما كن فيها من جواهر عز منبر وقد ارتفعت شمس الجبال ^{سط} في
 الزوال وانتم رقداء على فراش الغفلة ومنعم عن هذا الفضل
 ما ادركه عبود المعترين اتقوا الله ثم اسلكوا سبيل الرضا ^{الابن} انا
 الله المتدسر العزيز الحميد وان لن تعرفوا سبيله انا انعامكم
 بالحق بحرف مما اعطاني الله لتكون الحجة بالغه على كل من
 الملك اجبين فاعلموا بان الرضا مراتب الانبياء له وانا انعامكم
 مما يجري الله من قلبي وهذا يكفينا عن ملك الاولين والآخرين
 ومن يريد ان يسلك سبيل الرضا يتبع له بان يكون ^{انساناً}
 عن الله بارئاً فيها قدره له وما جرى من قام على الحق وبكل
 ما حذر من عنده على الواح قدس حفظه وبان يكون راضياً
 عن نفسه وهذا لم يكن لاحد الا بعد انقطاعه عن كل من ^{في}

التمسوا الأرض ان انتم من العارفين لان الانسان لو يربك في نفسه
 اقل من ذره من الغشا لن يرضى عن نفسه وهذا ما شهدناكم بما
 لتكونن من الراضين وبيان يرتقى الى مقام يكون الشهدوا
 عنده سواء لان كل ذلك يقدر من مقدر قدير ولوان ^{هذا}
 بعيد الله في ازل الأزمان ويكون نفسه بمايته من البقاء
 والضره لن يكتب اسم في الألواح باسم الراضين من قلم
 قدس منبر لان الذين يقرون في انفسهم بحب الله ثم
 ثم يجرعون من البلاغيا في ان يصدق عليهم حكم الرضا هذا
 ما نلني لتكونن في الحب من الراضين وكيف يمكن بان يد
 احد في قلبه محبة الله ثم يكره مما ينزل عليه من محبوبه الرضا
 الحكيم وبيان يكون راضيا عن احب الله في الأرض ^{بمفهوم}
 جناحه لله منين لانه لو يتكبر على الذين استوا كانه ^{سلكه}
 على الله ونعوذ بالله عن ذلك باه المخلصين ومن رضى
 عن الله ربه يرضى عن عباده الذين هم امنوا به وبآياته في يوم
 الله انصقت في كل من في السموات والأرض لان رضاه العبد
 عن باره لن يثبت الا برضاه احب الله الذين انقطعوا به
 وكانوا من المتوكلين فاستجب يوم ينفتح فيه الصور وتغن فيه

فيه الورق ويفتح ابواب الرضوان ويأتي الله بامر يدع اذا فاسر حوا
اليه يامله البيان ولا موقنوا اقل من ان وهذا من اصل الرضا
لا تخلفوا فيه يامله للمعربين حيث تجدون لسائيم الرضا
عن مشرق القدس وتأخذكم غلبات الشوق ونظايبكم الى القعد
غرامين اياكم يا معشر البيان لا تصبروا في انفسكم ولا تحببوا
عن جمال الله العزيز الجيد فوالله قبا ماكم بين يدي مرة واحدة
لحبر عن تلك السما والارضين ولكن انك انت يا ايها السالك
الى الله فاستشر في نفسك الا لك وصلت في طائفة الرضا كنت
الى ميادين القدس من السالكين وانا حينئذ تشهد لك بان
طيرت في هوا الرضا وتجنبت عن جنبك وتقربت بجنب الله
العزيز الكريم وهاجرت عن ذبارك وسافرت الى الله حتى وردت
في بقعة التي ترونها اهل سرادق الخلد في بكور واصيل فطوبى
لك ولئلا ذلك الذي تفهم الله بالورود في ساطع البقايم قلزم
الجماء وسموا نبات الله من وراء حجابات القدره وزاروا
بقعة التي بطوف في حواها سدرات السينات وتخلع فيها
النعال كل من دخل في قبض الوجود من الاوان والآخرين ثم اعلم

حُبِّكَ رَبِّكَ هَذَا رِثَاءَ اللَّهِ عَنْكَ وَعَنْ رِثَائِكَ بِهِ هَذَا مِنْ سِرِّهِ
 الَّتِي شَرَعَ عَنْ مِثْلِ حِكْمَةِ اللَّهِ وَلَنْ يَتَغَيَّرَ بِتَغْيِيرِ نَبِيِّهِ وَلَا يَتَّجِدُ بِسِرِّهِ
 بَلْ كُلُّ أُمَّةٍ مِنَ النَّاسِ مِثْلُ هَذَا مِنْ وَدْبَةِ اللَّهِ فِي قُلُوبِ
 الْمُخْلِصِينَ وَهَذَا مَا يَكْفِيكُمْ عَنِ ذُنُوبِ مَنْ وَرَدَ فِي هَذِهِ السِّيرَةِ
 الْجَارِيَةِ لَنْ يَبْرُكَ مِنْهُ مِنَ الْكُتَابِ وَالْأَرْضِ وَالْأَبْرَاضِ إِلَّا بِمَرْضَى اللَّهِ
 لَهُ وَكَذَلِكَ نَفْصَلُ لَكَ الْآيَاتِ بِالْحُجِيِّ لِلتَّكْرُنِ مِنَ الْمُؤْتَمِنِينَ وَ
 أَنْتَ إِذَا حَسِبْتَ رُوحَكَ بِسَجَاتِ الْوَرَقِ وَجَدَدْتَ هَيْكَلَ
 سِرِّكَ بِقَبْضِ الْبِتَاءِ فَارْجِعْ إِلَى بَيْتِ فِي أَرْضِكَ وَكُنْ بِبَشْرًا
 مِنْ لَدُنَّا عَلَى الَّذِينَ نَمُومُ كَانُوا بِفُجْرِ الرُّوحِ مِنَ الْمُسْتَبْشِرِينَ وَكَرَّمُوا
 آيَاتِ اللَّهِ وَكُنْ كُنَّا ثُمَّ الرَّبِيعِ عَلَى أَهْلِ دِيَارِكَ لِيَجِدَ بِهَمَاتِ
 انْفِصَامِهِمْ وَأَسْرُوحِهِمْ وَهَذَا مَا نَأْمُرُكَ بِالْحُجْرِ أَنْتَ مِنَ الْمُسْتَمْتِعِينَ
 وَلَنْ تَقْدِرَ عَلَى ذَلِكَ إِلَّا بِإِذْنِ تَقْبُلِ إِلَى اللَّهِ بِكَ لَمْ وَتَكُونُ مَصْرًا
 عَنْ كُلِّ بَانِي أَيْدِيهِ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ وَأَنْتَ إِذَا جَدَدْتَ فِي نَفْسِكَ
 لِقَدْرِهِ أَنْ يَجِدَ النَّاسَ وَهَذَا مَا تَعْظُكَ الْوَرَقِ بِالْحُجِيِّ لِلتَّكْرُنِ
 مِنَ الْمُحْسِنِينَ الَّذِينَ سَبَقَتْهُمُ الْهَدَايَةُ مِنَ اللَّهِ وَذَاتُوا حِلَاوَةَ
 وَشَرُّوا عَنْ عِبْرَتِ الَّتِي تَجَرَّتْ عَنْ جِهَةِ عَرْشِ عَظِيمٍ ثُمَّ ذَكَرْنَا

من لذنبا كل من آمن بالله وآياته في أرضك ثم الذين هاجروا إلى الله
 ودخلوا في جوار الله العزيز الكريم ومنهم حرف الكاف الذي سبق في
 الفضل ونذكره حينئذ في الكتاب بربوات المقدسين ومنهم
 حرف الفاء الذي هاجروا إلى الله في أيامه وكان من المنتهين و
 كذلك حرف الهاء الذي هاجروا ثم رجعوا من أذنبا وكان في
 الحب لمن المشغشين ومنهم حرف الراء الذي سمع نبيات
 ودخل فبذل الله العزيز العليم ومنهم الذين هاجروا ورجعوا و
 ما ذكرنا اسمائهم وكل بلغوا في الفضل مقاما ما لا يدركه كل
 الخلائق أجمعين فسوف يظهر الله عليهم ثمرات أعمالهم
 يظهرهم باجفحة اليقين في رضوان قدس كريم ومنهم الذين
 سافروا بقلوبهم وكتب اسمائهم من الظلم القدرة على الواح
 عرق نبيح وسيفتح الله على وجوههم ابواب الفردوس و
 يدخلون فيها بسلام ورحمة من أذنبا ويكونون في الجنة
 فوالله لو يظهر على أهل السما والأرض أقل من أن يحصى عددهم
 للذين سافروا وهاجروا إلى الله ليس من كل عبائهم و
 لكن سألني قدس بديع ولكن احتجبوا كل ما اكتسبوا أيديهم

في رضى الله وكانوا قوم سوء اخسرين قل يا ملة المؤمن
 فاصبروا بما حرك ولا تبغوا عما مستكم من البأساء والضراء فوف
 يوفى اجور الضابرين سبيح الدنيا واهلها وكثير يعبون ال
 مقرهم في النار الا مفرطهم من نعم الله الفاهر الغالب العزيم ال
 قل يا ملة الارض اما تمهدون تعيرات الملك وتبدلات
 الارض مجبب ما محصنة من ان الاوقد يتغير فيه اكثر الا
 نبأى شئى اطمانت فلو يكتم ونفوسكم فويل لكم وبما علمتم
 في الحياة الباطلة وانكم اقبلتم الى انفسكم واعرضتم عن الكذ
 خلقكم وبرزقكم وكان عليكم ارحم من كل رحم قل فوالله
 ما انتم الا كسافر فيظل شجرة ولا ابدان تزل ولا تطمنوا
 به وبما يفتى فاطمنوا بما لا باخذة الفناء ويكون باقياً ..
 بقاء الله الباقي الدائم العزيز هل وجدتم اصباحكم بمثل
 ليا ليكم او شبابكم بمثل شبابكم كل ذلك ذكرى لكم بالآل
 المسكين وما ندرت الاضداد فان بكل شئى آمان يدرككم
 بقاء انفسكم لتلا لتفتروا اليها لانك تن من المتسكين فتسلك
 بحيل الله ثم اعتصموا بحرمة البيان وهذا ما فذركم
 من اصبح غرقوم كذلك علمناكم جواهر العلم وفتاكم بلاء

بذابح المحكمه والفضيله حفظا لغير العرفان واشهدناكم سبيل الهدى
لعل تطمئن به قلوبكم وقلوب العارفين والحمد لله رب العالمين
والرحمة عليكم باملاء البياضين اذ احب ان انقطع عن كل
الاذكار وانادى ربى بنعمات التى تجذب منها الفئدة الموحدة
فبجاءتك اللهم يا ارحم الراحمين فاسمع منى ^{قلوبهم} _{بذابح}
وتكن بذنوبهم ليذكرتك في البصر كما يذكروك في السر
هذا عند قدرتك المحبطة لسهل يسير ثم ارفع يا محبوبي ^{اعلام}
نورك وانضارك على اهل مملكتك ليجمعوا في ظل عرشك
هؤلاء المنصرفين الذين تفرقوا في ديارك وتشتتوا في بلادك
ولن يجيدوا لانفسهم ما والا اليك ولا مهرا الايبك ولا
وليام الامتك فاجمعهم فيظل شجرة عرشك ثم اكرمهم
بفضلك وانك انت اكرم الاكبرين وانت تعلم يا محبوبي
كيف فعلوا اعاديك باحبابك بحيث اخذوا منهم ^{عظمتهم} كلما
يجودك وورثوا عليهم ما لا سمعت اذن احد من قبل و
ترك من ارض الاوقد سفك فيها ما نهم وجاتى من
حطب الاوقد احترقت باجسادهم وكرم من صغيرتي

يا الله عز وجل كبير وكبير من أم تضيح لآبائنا وكبير من ابن بكي لآبائه و
 انت احصيت كل ذلك وكنيت عليه شهيد وانك انت يا الله
 تشهد وتوتى كيف احاط الظالم ارضك وذي يارك بحيث
 يشهد من حدانا والعدل وكل اتبعوا الشياطين وكاد ان يصل
 الامر الى ما قام يرتفع عن الارض اسمك وانارك وكل اخذوا
 لانفسهم الهة من دونك تكون على ذلك لعلي خبير ^ط و
 كل اهل ارضك ظلمات الغفلة بحيث لو يذكر احد من عبادك
 على سبيلك ولن استثنى ^{هم} راج حبك وكل اخذوا الدنيا
 لانفسهم وليا الا الذين هم وجعوا اليك وكانوا من ^{حين} الراسخين
 وفي كل الايام يا الله اعاشهم مع العباد واسألهم في
 غفلة عنك بحيث يتوجهون بكل وجه دون وجهك
 المنير وبكل مدينة سوى مدائن عزه بوبيتك كانت
 ما خلفهم ومارتهم وكذلك وجدنا الامم بين ^ك هؤلاء المشركين
 ووصلت الذل الى ما قام لن قدير والحياتك ان يذكر
 ولو يردن ان يضروا كل ما انك يخفون في اماكنهم ويذكر
 استدمت قلوب العاشقين ولو تقبل يا الله هذه الامور

على نفسك فراصرة على اصفياك في ارضك كيف ^{تسمعون}
 من اعدائك ما لا ينبغي لثانك فبالبت كلهم يعون وما
 يشهدون ويصمون ولا يصحون ما لا ينبغي لخالك ^{المبني}
 وانك لو دبرهم على ناك الخالدة فوخرتك لبعدم اثار
 سلطنتك في ملكتك وتهدم اركان حكومتك في ارضك
 ويحبي اسمك ورسلك بين الخلق فباللهي ومحبي ^{الله}
 تمهلام بعد ناك الامور فانزل عليهم ما يقبلهم اليك ثم
 ارتفع هذا الصبي ^{٤٤} الذي قام عليك بتمام ثم الذي ^{تبعوا}
 في هواه لظهوره من تقديرك عن الال الكافرين و
 اني باللهي اعلم بانك اردت ذلك فبكل عامك ^{لكن}
 ما اجر عليه لظهوره بديانك وهذا الخي بين اذا فاق
 عليه باللهي من قسة اياك المشبهة واحكامك ^{هذه} النافذة
 التي لن يرد هذا البدء ولن يغيرها الهواء ثم اثبت با
 محبوبي هذا على الواح غر حنك وكتاب قدس حكيم
 الذي لن ياخذ الخو ولن يرجع اليه حكم الحك بل

ثبت فيه الامور من فلم حكم قدبر ثم قدر بعدك بالهي
 خبر لعبادك وبيدك الخسران وانك انت الحاكم الفاضل
 العالم المعطى الحكيم الذي بالهي تصبر على اعدائك فتك
 عزتك في العلم الى مقام الذكاء وعبادك في بلاغ قدر
 بل ابتوادونها بعد ايقاني بانك انت المقدر على كل شئ
 وانك انت اقدر الامم من وانت تعلم بان جرحي لم
 يكن على نفسي ولا على ذلة محبتك بل لما شاهد بان
 الكل اعرضوا عنك وعن جمالك واتخذوا ايانك سخراً
 لذا حترق كبدي ونضج سري وتكلى عيني وانك تعلم ما
 في نفسي وانك على كل شئ محبط اذا ما محبوبي فانغصم
 وعن جبري الى التي ارتكبت بين يديك لا في ذكرى الي
 خطيئة الاعداد لها شئ في الارض والسماء ثم اغفر لي
 واحببني وعشرتي واقرباني وانك انت ارحم الراحمين ثم
 اغفر لذي سرح اليك وورد عليك ثم عن ابواه ولا تأخذهم
 محبوبي بجرهم اعمهم وخطيئتهم وارحمهم وتجاوز عنهم
 انهم ارحم الراحمين واكرم الاكرمين

برای سؤال کا محمد علی سراج اصفهانی

هوالمحبوب

واصل

نامه انجناب بنیدک العرش حاضر و بمقرانه لا یعرف بما سواه
 و مانیه بلحاظ الله ملحوظ آمد سنوالمسئله بود از اینکه چگونه
 بشود که حروف علی بن بسیمین تبدیل شود و با اثبات بنفحی
 گردد و با اشاره جنبه از لطافت ممنوع شود و یا صراحت از اشراق
 انوار انساب معانی محروم ماند فتعمها سئلت و کنت
من السائلین بسیار سنوالمسئله مقبول فناده جدید که البرغم
 هر نفسی که از عرفان معضلات مسائل الهیه عاجز شود از
 شریعت علم ریاضیه و فرائد حکمت صمدانیه مسائل و امل کرد
 که شاید بر شیخی از ان مشروب شود و بر ریاضه سکون و ایقان
 مترجم گردد فَسئَلُ اللهَ بِانْ بَعْضِكَ الرَّفِيقَ السَّهْلَ
الَّذِي يَبْصُرُكَ وَيَقْطَعُ عَنِ بَسْمِ الْعَالَمِينَ وَيَسْمَعُ نَجْوَاءَ بَاذَانَكَ
وَيَلْمَعُ مِنْ اَذَانِ الْخَلَائِقِ اِحْمَدِيْنَ وَيَعْرِفُ نَفْسَ قَلْبِكَ وَ
تَقْطَعُ عَنِ اَفْئِدَةِ كُلِّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضِ بَيْنَ وَتَطْمَهِرُكَ عَنِ
الدُّنْيَا وَبَيْنَهَا بِحَيْثُ لَنْ تَمُرَّ عَلَيَّ شَيْءٌ اَوْ قَدْ تَسْمَعُ مِنْ بَابِكَ
 اله الامور ان طلعت الاعلى لههانه في الملازم الاكلى و

بین الارض و السماء و کبریا مثل فی ملکوت الامر و الخلق و کذا
 یظهر کثرت ان انت السامعین چه که الیوم برهنه نصیحتی ^{عند الله} من بد
 فرض شده که بچشم و گوش و نواد خود در هر امره الا غلط
 و تفکر کند تا از بدایع رحمت حق و فیوضات حضرت سبحان
 با شرافات شمس مغانی مستنیر و فائز شود و علقه که جمیع
 ناس را از لقاء الله محروم نموده و بما سوا مشغول داشته
 این است که بوهیم صرف کفایت نموده و یا چند از امثال
 شنباه فناصت کرده اند براهها مهلك تقلید مشبه
 نموده اند و از منافع تجرید محروم شده اند امر الله الازال
 چون صبح نورانی ظاهر و لامع بوده اینک بعضی از امراک
 محجوب مانده اند نظر بانست که گوش و قلب را بالاشی
 کلمات ناس آوده اند و الا اگر ناظر با صلح میزان معرفت
 باشند هرگز از سبیل هدایت محروم نگردانند حال خود انجناب
 نماید امر از د و قسم بیرون نند یا آنکه اهل بیان مقررند بقدرت
 الهیه با آنکه معترف نبینند باین نفوس کارند ایم چه که
 از ملک محسوبند که ید الله را مغلول دانسته اند چنانچه رب
 قبل

العز خیر داده بقوله تعالى يَدُلُّهُ مَغْلُوبَةً و اگر معتز معتز فند بسند^{بی}
 قدرت ربانی در این صورت اهتکاف باین گونه مسائل اغوی بوده و یا
 خواهد بود چه که عجز نشان خلز بوده و آن ذات قدم الازال بر عجز^{ست}
 قدرت و اقتدار است و اگر اراده فرماید بجزئی جمیع من علی الارض
 بموات امر متصاعدا فرماید و بحرف دیگر بادنی رتبه خلز بلع
 نماید و پس لاحد آن بقول لم وجم ومن قال هذا فقد كفر بالله واهم
 عن قدرته و حارب نفسه و زاع بسطانه و كان من المشركين
 فی الواح عر حنیظ و همچنین قادر است باینکه هر وقت اراده^{باید}
 مظهر نفس خود را در این عباد بر تبتد مبعوث و در چنین ظهور^{باید}
 از نفس ظهور او تعالی بجهت و دلیل خواست اگر بان جسته که الازال ما
 بین ناس بود اثبات فرماید دیگر توقف باطل است بلکه اگر کسی
 فی السموات و الارض اقل من جهن توقف نمایند از اهل نار محو^{ال}
 چه حجج ادعا و لایب نمایند عزیز میکند هر که و اراده فرماید و
 مینماید هر که را بخواهد الا لیس لهما فعل حال خود انجذاب با^{نشان}
 ملاطفه نماید اگر نفس جمیع شئون قدرت تبتد الهی ظاهر شود
 علاوه بر آن اثبات نماید بان جسته که الازال بان اثبات دین ناس
 شده و اسرار الهی بر تبتد او اثبات گشته و معدنك از چنین ظهور^{باید}

که نفس ظهور را الله بوده نفس اعراض نماید و باعراضهم کفایت نموده
 برقلش قیام نماید ایا بر چنین نفسی چه حکم جایز است مثل حکم
 عند الله بحکم ما یشاء و کما حکم بالحق و لکن الناس الا بشعورن ایا در
 هیچ عهدی و ملتی چنین امری جایز بوده الا تو نفس الرحمن الرحیم
 اگر بگویند این ظهور نباید ظاهر شود چنانچه مشرکین گفتند
 قدرت و اراده حق منوط و معلق با اراده خلق میشود ففعلی من ذلك
 علوا کبیرا چنانچه در ظهور سستی کل ناس از عالم و جاهل با این ^{سستیها}
 مخرج بر معنی بر اعلی و مقعد ایمان مستقر اند نفیس ما ظنوا فی الضمائم
 و كانوا من الموثهین فی امم الالواح مذکور ^{الله} باری نظر را ^{است} ماستو
 بردار و بحق ناظر شو و بما نظر من عند چه که درون اولاشی ^{بود}
 و خواهد بود و اگر الیوم کل من فی السماء و الارض حروفات بیاند ^{شوند}
 که بصد هز اسرتیه از حروفات فرقا نپیدا عظم و اکبرند و اقل من ان
 در این امر توقف نمایند از معضلات محسوسند و از احرف ^{منسب} تقی
 حق جل و عزه را با حد کتبت و ربط و مشابهت و مشاکلت ^{کمال} ند
 بنسبتم الی عرفانده مفسر و معتر بوده و خواهند بود بحال سبحان
 بر عرش رحمن مستو و بر توانا بر شمس فضلش بر کل اشیا ^{بالتو}
 اشراق و تجلی فرموده و جمیع من فی الملك با این ^{بدر} الفضل ^{صغیر}

واحد مانند ذره را بر ذره افتخار و زهادتی ندانند سابقا
 الخ عرفان الله و اما نه فطری لمن عرف نفسه وانقطع عما سواه آی
 بنو نداء الله سر و بمقصدی وارد شو که لازمال مقدس از اسماء بوده
 بوده و خواهند تا به هیچ اسمی از جهال مستحق و سلطانیکه باران
 قلبش ملکوت اسماء خلق شده محروم نکند فوالله لا اله الا الله
 آیه که مقصود از این بیان آن است که شاید انجبات عند
 خرق حجاب نموده و سر ادق قدس محبوب که مقدس از نظرون
 و ارهام عباد بوده در آیند والا انزلت علی من اقبال الخلق
 اعراضهم و مقدس علی العالمین اباد در چنین اشراق شمس لایق
 است نفسی سؤال نماید که چگونه میشود که نور از انجم استند
 شود و حال آنکه ملاحظه مینماید که نور از تاب روشنی از این
 معلوم نموده بلکه در انقسام نجوم طالب ظلمت لیلند و
 نهار معرض جد که قله و ضیاء نجوم در لیل مشهود است
 از تجلی نهر یوم معلوم و مفقود میگردد فسمیانه عن المثل
 و الامثال چه که لازمال نهر جالش مستضع بوده و احدی با
 او نبوده و کل با سواه در امکانه توابت عیشته امکانه خلق
 شده اند و با و راجع خواهند شد و انجیل و غیره مقعد
 امتناع و صغر ارتفاع خود لیون و لازمال مقدس از هر کار بوده و

و خواهد بود بسیار عجیب است که از تغییر و تبدل اسماء ناس ^{تعبیر}
 مینمایند و متعجب شده اند با آنکه تغییر و تبدیلی مظاهر اسماء
 و مطالع انرا بصیر ^{نظاره} مشاهده مینمایند و معدک بحجبات ^{همه}
 و کلمات شریک ^{بند} چنان محجوب مانده که از آنچه بصیر ملاحظه ^{میتواند}
 غافل شده اند ای سائل اسماء و صفات الهی را موهوم مد
 بدانند که جمیع اشیاء را آنچه مابین ارض و سما خلق شده
 مظاهر اسماء و مطالع صفات و حقیقتاتی شایسته بوده و
 خواهد بود غایبه این است که انسان نسبت بدون خود
 اعظم رتبه و اکبر مقاماً خلق شده و اگر در سما مابری
 من خلق الرحمن من تفاوت ارتقاء نمائی در خلق جهانی و
 مطالع صنع سبحانی تفاوت و فطور نبی فطوری من طار
 فیهذا الهی ^{مطارت} اجفاه المرین و حال ملا ^{حظه}
 نما در جمیع این مظاهر اسمیه الهیه از اشجار و اقیان
 و افضان و اثمار و هم چنین در اوسراد و انفار و کلمات
 ینبت علی وجد الارض که در اول بجه مقلد ارض طراوت
 و لطافت و نضارت ظاهر میشود و بعد از مدتی کل از
 خلق لطیف عاری شده بارض راجع شوند چه مقلد ارض ^{نمات}

جنه
 ثمرات که تغییر نماید بشانکه از راجحه او انسان اجتناب
 نماید باز شکل در علو و دنو و تغییر و تبدیله مکرر مظاهر
 بنفسه لنفسه قائم و باقیند قسم بافتاب صبح معالی که
 لسان الفی لبان و اندازة تکلم بنفر نماید چه اگر بی اثر
 ببلوغ نرسیده اند و الا با بی اثر علم بر وجه عباد مفتوح
 مبهرمود که کل من فی السموات و الارض با فاضله قلبی او از
 علم ماسوی خود را غنی مشاهده نموده و بر اعراض سکون
 مستقر میشدند و نظر بعدم استعداد ناس جوهر علم بر
 و اسرار حکمت صمد در سما مشیت الهی محفوظ و مستور ماند
 و تا حین حرفی از آن نازل نشد و بعد الامر بیده یفعل ما یشاء
 و لا یستعاشاء و هو العظیم الجبر و اگر از این عبد مشتق
 پرهای تحدید و تقلید را بفرکن و بد پرهای خود را بر این
 تدبیر توحید پر و اسرکن تا از شبهات و همید و اشارات پر
 خود را مقدس بابی و بانوار حقین خود را منور بطنی بکوش جان
 کلمات رخساری را اصفاء کن که شاید قلب از غبار کدره او
 که در این آیام کل من الملک را احاطه نموده مظهر شده

الکبر راجع شود و چون این مقام اقدس امع اطهر فائز سوسه ^{حفظه}
 مبنائی که مقصود مافی البیان که از سما، مشیت ظهور قبلم نار نشد
 این ظهور بوده و خواهد بود فوالذی حسین فی قبضه قدرته که
 اعظم از این امر در بیان نار نشد بصیر منیر حدید در او ^{حفظه}
 نمائند تا بر مقصود کلمات قدس ربانی مطلع شوید و در
 جمیع اوراق والواح و رقاع و صحف و زبر و کتب کل باس را
 وصبت فرموده و اجمع اخذ عهد نموده که مبادا در این
 ظهورم بیخه را آنچه خلق شده متمسک شوند و از نفس ظهور ^{بعد}
 محجوب مانند چه که در این نوم هیچ شیئی نفع نمی بخشد الا
 اذنه بوحید الکبر مینفر یاید و انتظر و امن بیکر که الله
 وجهه فانکم ما خلغتم للفائد وهو الذی علو کلتی باسره ^{ایات}
 ایات آیام ظهوره ان تحجیب بالواحد البانیه فان ذلک ^{جد}
 خلق عند و ایات ایات ان تحجیب بکلمات ما نزلت فی
 البیان فانها کلمات نفسه فی هیکل ظهوره من قبل حال
 در این کلمات سلطان اسما، وصفات تفکر نمائند با این آیات
 محکم و کلمات منسفه دیگر مجال اعراض بر آنست باقی میماند الا

لا قول الله انطق الروح في صدره مكرانك بالمره ارحم اعراض فما يد
 واحد بيان خلق اوليه اندود و تم خلقوا في ظلمهم و ا
 حين بوعد الكبر ميفر ما يد و سها يا انك من انت قد
 سئلت عن علو ذكره و ارتفاع اسم و ان من في البيان ^{تقر}
 تلك الكلمات و هم لا يلبثون بظهوره و لا يؤمنون ^{بالله}
 الذي خلقهم بظهور قلبه و هم راقدون چنانچه حال
 ملاحظه شود که کل تلاوت کتاب الله مینمایند و
 در لیل و نهار مینویسند و معذک بحرفی از کتابت
 مستعز شده اند بلکه مقصود از ترویج جو تحقیق ^{ست} برآ
 و اثبات ان نبوده و نخواهد بود کذاک يشهد بان ^{الله}
 الملك العزيز العليم و ميفر ما يد من اول ذلك الا
 قبل ان بكل تسعه كينونات الخلق له تظهره ان كلما ^ت
 من النطفه الى ما كونه لها ثم اصبر حتى يشهد خلق الاخر
 قل فتبارك الله احسن الخالقين و هم بين بعظيم ميفر
 هذا ما وعدناك قبل الله اجيبنا ان اصبر حتى ^{تصفي}

تسعه فاذا قل فنبارك الله احسن المبدئين وميفر ايد فلان
فرق الفاتم والقوم ثم في سنة النج كل خير تدرك حال
قدري در اين كلمات تفكر نمايند و همچنين در فرق فاتم و
تفكر لازم چه كه ابن عبد العزوان وارده قادر بر تفسير كتاب
الله ته فوالذي لا اله الا هو تفكر ببيع امر الله ابن عبد العزوان
ابن لوح مضطر نموده كه شايد مصباحي چند در شك
امكان ميسر شونند و بقره الله بر نصرتي مظلوم فرمايد
تام كردند اذ اكلت بيكي على صر و بما ورد على من الديقام
بقولي و از هم كه دشمنان مباحي منجر شده كه با آنكه ظلمون
آيات قدس رباني بمتابعت هاطل الزملاء شيت من غير
وسكون نازل ومن دونها آيات قهرتيه و ظهورات الهييه
كه عالم را حاضر نموده بشان بكمه الما قبل بدعن و معروف شد
اند معدلك يا بباد كه استبدلال تمام و امير را كه لايزال قد
از دليل عبوده بدليل ثابت نمايم كه لعل معدود بسماء شهود
معود نمايند ظلي فوق ابن در عالم الهي نه كه جمال قدم بدر

خود استدلال بر حقیقت خود نماید بعد از آنکه چون شمس در ^{قلب}
 زوال سماه الایزال الاچ است فسیعلم الذین ظلموا نفس الله ائی
 مرجع بر جعون و بلا یا مستومه و تصنایا مثبتة بشانی و از
 که خرق احد بر احصا ان فادرنه در کل جنب و راح بغضاً
 از شطر اعداء بر هیکل بقاء و سرد و لغذ جانشی مظاهر نفس الله
 فی ضحی من الیوم بیکون و بیوحون قالوا یا السقی علی یوسف الله
 المهین القیوم فقدر دعوه عبیدة فی الحب ثم فی انصافهم ^{بسخون}
 قل یا ملاء البیان القتلون نطفة الارطی و تقررون آیاته فی کل
 عینی و بکورت الله قدر فعلتم ما لا نعلمت امم القبل و بشهد ^{لک}
 عباده مکرمون ان انتم تنکرون القتلون الله باسباب ^{النفس}
 و الهو ثم علی قاعدکم بیکرمه تشغلون و بآیانه تسدلون
 کذلک فعل کل امة بالله حیث ظهره مظاهر نفسه ^{عصر} فیکل
 و انک فعلوا و کانوا ان یفعلون قل الیوم لن تحمک علی اسماء
 هو لا فم الله المهین العزیز القیوم ولن یرید الیهم طرف الله
 ولن یأخذهم نقیات قدس محبوب الیوم که عباده از این
 آیات قدس الهیة و ظہیرات عز صدائیه اعراض نمایند ^{بجه}

حجة و دلیل اثبات دین خود نمایند بگو ای اهل بیان ببصر حق ^{بمنظر}
 البر ناظر شوید چه که ببصر دوزخ دیده شود نکود این است که
 ظهور قبله میفرماید ایاکم فانظروا الیه بعینه من ینظر الیه بعین
 سواه لن یعرف ابداً و بعد از وصایا ^{لا یبصر} عباد خود در این امر
 میفرماید فی الفی انت تعلم بانئ ما قصرت فی تصحیح ذلک الخلق و تبدی
 لاقتبالهم لالی الله ربهم و ایمانهم بالله بارئهم الی آخر قوله و روحی فذله
 قسم بحال قدم که از این بیان که از قلم رحمن جاری شده قلب کل
 اشیا ^آ متعرق کند هر ذی بصیر که از این کلمات نوحه و چنین
 مظهر اسماء و صفات ادراک میفایند و لکن لا ینید الظالمین ^{الامر}
 و خساراً ای علی کوش جان بکشا و کلمات رحمن که در قیوم
 اسماء نازل شده اصغفاء نما که میفرماید یا قرة العین لا تجعل الله
 مبسوطة علی الامر لان الناس فی سکران من الشر و ان ذلک الکرة
 بعد هذا الدوره بالحق الاکبر هنالك فاطهره من الشر ^{سم} شر علی قدس
 الایره فی طور الاکبر لهو تن الطورین فی السیناء عند مطلع ^{شیخ}
 من ذلک النور للهمین ^{بن} المراء باذن الله الحکیم وهو الله قد کما
 علیک بلحق علی الحق ضعيفاً و حال کرة ظاهر و طورین ^{معدن}

طوری

معدوم و مفقود چنانچه مشاهده میشود و با آنکه مبغض باشد
 مثبت و لاشئ و معدوم میشوند معذک تعجب میباشد از
 اینکه غرض طوری محظوظ میشود چنانچه بعینه همین را سوال کرده
 و با صور علیین بسجین تبدیل کردد لاشئ امر الهی محدود نبوده
 و نخواهد بود کل مرآه موجودات اگر در چنین شمس سما قد
 مقابل شوند در کل انوار شمس ظاهر و لاشئ و مرئوس و مجرود
 انحراف از کل اخذ میشود فانظر وافی الشمس ثم فی المرآه لکن
 تجد الی ما یلقیک الريح نسبیلا ابن نبیل مرفوع در اثبات
 بما فی الله علی نواده الواحی نوشتند و در ابتدا با بن آید که
 سما مشیت ظهور قبله نازل شده استدلال نموده قوله
 قل اللهم انک انت الهان الالهین لتؤمن الالوهیه من تشاء
 ولتنزعن الالوهیه عن تشاء الی آخر و كذلك قل اللهم انک
 رباب السموا والارض لتؤمن الربوبیه من تشاء ولتنزعن
 الربوبیه عن تشاء الی آخر با آنکه سلطان وجود با بن صریح
 فرموده که عطا میفرماید الوهیت و ربوبیت را بهر نفسی که اراده
 فرماید و اخذ میفرماید از هر که میخواهد خداوند قادر و بیک مقام

الوهبت و ربوبیت که اعلی مقامات است اخذ فرماید بنیت

از هیکل قبض اسم خود سزایخ نماید با آنکه خلویو ایتم تبدیل فرماید

فبجان الله عما یوهون العباد فی قدرته فعالی عما یصفون

حال مشاهده نمائی که طهر قدرت و عظمت در چه هوا طیر ^{ان} ^{نید} ^{منما}

و در چه افکن توقف نموده اند آیا آید انما یظلمتک فی دیر ^{چه}

معنی نموده اند و از فعل با یسأل الایسأل عما شاء چه ادراک ^{کره}

اند ای عباد از او هن بیوت بر کن شد بد و تمسک شوید

و از ظلمات جهل و نادانی بفرجه منیر علم ربانی توجه نمائید و ^ش

اهل بیان در آید مبارک که ابن نبیل ذکر نموده تفکر نمائید که ^{بد}

از سبل و هم بصراط یقین در آید ای علی یک فذبح از این ^{بد}

عذب حیوان که در ظلمات کلمات سلطان اسماء و صفات

متور شده بیاشام تا از کدورات ایام و شبهات انام و اشار ^ت

غافلین و دلالات مغلین پاک و مقدس شوی و ابواب علوم

نامنهای ربانی بروجه قلبت مفتح شود تا آنکه موقن ^{را}

شوی باینکه سلطان قدم قادر است بر آنکه در ساعت ^{اشیا} ^{جمع}

فیلح اسماء ^{جمع} منفخر و معترض فرماید و در ساعت ^{جمع} ^{جمع}

جميع اخذ نمايد انى اشكو الى الله من هؤلاء العباد لانهم ينظرون
 الى بواعدهم الا بما عندك ويقاسون نفس الله باقتضائهم وكلما تالله
 فوالذي نفسى نفسد لو يتقطع اليوم كل من في السماء والارض ويقبان
 لبعضهم من بدائع علمه ما يغنيهم عن العالمين ودرهند شداد بعض
 عباد اينگونه مسائل سئوال نموده اند وعبدا حاضرا ليد العرش جوا
 محكمه شافيد كافيه نوشته دار سال داشتند حجب است كه شما نديدم
 ودر اين ارض هم بعضه از شبهات الفاء نموده اند كه شايد نفوس
 بيجبات كلمات قبله محجب دارند و لكن غافل از اينكه نفس
 بافضا قدس الهى طيران نموده و از حرمها علوم نامشاهى برآيد
 الفاظ فرموده شبهات و هميه ممنوع نشود و حرم نگردد قل
 من دره على حجر الاظم لمن بلنفت الى سراب يقعدون بشرب
 ماء لهمم اكره لاني نذره قلم اعلى بذكر كلمات اولي البغضاء
 بيا ليد و باحوكت نمايد و لكن نظر بتبليغ رسالات رباني
 مفترى نذره شايد جاهلى بغير علم درآيد و با الكشاه وادى
 غفلت و نسيان بهين حرم خرامد و انده بشهد من يشاء الاصرار
 و انده على كفته قدبر و لكن اين ذكر و بيان برآي نفوسى است كه

فی الحقیقه طالب سبیل هدایت باشند و الا علی غل و بغضا، را سبیل
 طاهر نماید چنانچه الیوم اکبری اهل بیان جمیع ظهورات قدرتی و
 شئونات الصید و ابات منزلت را بچشم خود دیده اند و بکوش خود
 شنیده اند معذرت ببعینه قیام نموده اند که ذکر آن ممکن نه الا
 من فتح الله بصره و ابدیه علی امره و اخرجہ عن ظلمات الوهم و هذا
 للصرطه العزیز للجد و تمک با مومر جسته اند که بمنزل عند الله ^{ند}
 نبوده و یثانی عاقلند که بجز ساجد شده و از منظر اطهر آنور

معرض کنند و رب معبود شعر من نماید به خیر منه ان با علی
 انتم و معبود کم فی حد سواه فمن امن منکم فقد امن من فرج الاکبر ^{من}
 اعرض فقد خرج عن صراط الله و ان هذا هو الحق و ما بعد الحق الا
 الضلال ایاکم ایاکم ان باملایه البیان الا تکفر با الله و لا تحاربوا
 بظهر نفس و تجادلوا با الله کما انکم عن مشرق الامر سلطان مبین
 ایاکم منینما سید که امر الله با عرض معرضین ممنوع شود و یا
 انوار شمس عز باقی با حکام انفس ظلماتی مستور مانند الاخر الذکر
 نطقی صدری و بعضی بلقی و امر سلطی علی العالمین و بعضی
 او مشرکین از جمله شبهه است که در این ارض القاء نموده اند این ^{ست}

الکبریا

که آیا میشود ذهب نحاس شود طای و ربی و لکن عندنا عملیه
 نعلم ما نشاء بعلم من الذنا و من کان فی رب فلیس الله رب ربان
 بشهد و یکون من الموقنین و در هر سیدن نحاس بر سید^{هسته}
 همان دلیل است واضح بر خود ذهب بحالت اول لوهم شعر^ن
 جمیع فلزات بوزن و صورت و ماده بیکدیگر میسند و لکن عملیه
 عندنا فی کتاب مکنون میگوئیم علم معصیان باین مقام صعود
 نموده که ادراک نمایند ذهب نحاس میشود انقدر هم ادراک
 نموده که تراب میشود این رتبه که مشهور در تسع^ه بوده که
 کل از تراب ظاهر و تراب راجع و تراب در قدر و قیاس^{خس}
 از نحاس است چه که از اجسام محسوب و نحاس از اجساد
 و این بسی واضح و هویدا است و اگر ناس^ه این و بالغ^ه مشا
 میشوند هر آینه در این مقام ذکر بعضی از علوم مستوره^{الهند}
 میشود و لکن قضی ما قضی بر هر ذی بصیر^ه مشهود است
 که حقیقتی ذکر بر کلش^ه قادر بوده و خواهد بود البته
 بجوهر مجرد اراده ذهب را بنحاس تبدیل میفرماید و این
 عجز در موجودات مشهود و موجود و آنرا^ه المقدس

الغیر القادر الخلود نظراً مظهره مؤوده بمنظر کبر توجیه نماید از
 اشجار الایغی والایمن منقطع شد بد این است از دماغ اسرار الله
 ومن شاء فلیقبل ومن شاء فلیعرض فمن اقبل فلیقتله ومن اعرض
 فلیما وانه لیس من الملائکة عن الخلاق اجمعین ودر شیطان تفکر
 نمائید معلم ملکوت بوده در ملاء اعلی ودر هذا بن اسماء
 حسی معروف وبعده اعراض از اعلی رفیع اعلی بادی ازین
 سفلی مقرر کند کذاک یفعل ربک ما یشاء ان انت من الایمن
 از اینها گذشت بابت عقیق که کعبه موجودات و محل طواف
 اسماء و صفات بوده چرا از این فضل کبری محروم شد اذا
 تفکر و ایا اولی الالباب کلینی در تبصیر قدرت الهی اسرار
 ودر کلچین با آنچه اراده فرماید تا در و مقدر است و
 نقاد قدرت محیطه اش در هیچ از ان از مظاهر امکان
 واکوان سلب نشده و نخواهد شد اسرار مکنونه اش بر هر
 کوشی لایق استماع نه و خوربات معانی مقصوده علمیه
 هر چشمی قابل مشاهده نه چه مقدار ازها کل ظلمت
 بنظر
 تبصیر

عدل بین عباد معروف شده و چه مقدار حقا بن عبدلیر که در انوار
 ظلم اشتمار یا فندانند نظیر در اصنام نما که حال نصف من علی الارض
 بار عاکف شده اند و من دون الله معبود اخذ نموده اند زیرا
 مرض مبتلا نشده اند مگر آنکه بوهتم و تقلید انکفا کرده اند
 و از سلطان تو حید اعراض نموده اند بار الیوم مظاهر کل
 صفات در صقع واحد و موقوف واحد شهود اند الامن
 صدق الی الله کذلک بلغی علیک لعل نظهر بفسک و صدق
 کلمات العالمین و تسمع ما غرد الروح علی ائمان هذه السدرة
 احاطت کل من فی السموات والارضین قلیا ملاء البیان تا الله الخ لم یکن هذا
 من تافه و نفس بل نطق الله فی صدره و ما ظهر من سلطانی و جری من
 قلبی برهانی ثم حجتی ثم دللی ان انتم من المصنفین قال انتم بائی حجته
 اتمتم علی من قبل جین الذی ظهر بالجی و جاتکم بسلطان مبین
 و باقی برهان صدقتم آیاته و ادعتتم برهانند و خضعت عند
 ظهورت امره المهبمن المتعالی العزیز الذی وان تقولوا انا امنابنه
 و کتبنا بحجته نفسد عما سواه قال الله هذا نفسد قد دم من العیا
 و ظهر بسلطان اسمه المقدر المهبمن العلی العظیم ان تقولوا انا امنابنه

بما نزل عليه من آيات الله العزيز الغالب القدير فذلك آياته
 ملئت شرق الأرض وغربها إذا فاستمعوا لما يوحي عن شمل
 القدس يبيع من أرياحها ما سمع اذن الخبيث في مخرج التلذ
 ثم اذن الروح في سموات الامر ثم اذن الكليم على طور العزير
 الله الناطق العزيز الحكيم ومن دونها قد ظهر هذا العلم بسلطانه
 التي علمت على المكناات وشهد بذلك السن الكائنات ان انهم
 من السامعين ثم قل لرساء البيان اين كنتم حين الله اضطر
 نبي انفس العباد ونزلت فيه الاقدام ونفس الرعب قلوب
 وقام على كل العباد من مذاهب مستقى وما استنصرت من احد
 الا الله الذي بعثني وارسلني على العباد تارة هم كانوا مستورا
 خلف قناع النساء فلما ظهر الامر بسلطانه الطمئنة اذ انفسهم
 وخرجوا عن الحجاب فاول ما فعلوا عرضوا عن الذي به ثبت ايمانهم
 كذلك كان الامر وانك كنت من الشاهدين وانك ان تصدق
 بعد الله شهدت بعينك تصدق كل الاشياء وعون وانها
 لان الله الصادق الامين ان باجمال الكبرياء بين الارض والسماء
 غير الحق لاهل الانشاء ثم نحن انما ان البقاء على الحق من غير

لیکشف اسرار الامر فیما رقم من هذا الفلمه للحکم المذنبین چه که ناس^{جمع}
 بلغات عربیه مطلع ند و ادراک کلیات پاریسید اسمهل است^{نزد}
 اهل البان ای سائل آنچه از اسامی که در کتاب الهی از ذکر^{ابن}
 و سدره منتهی و شجره قصه و رتبه و ثمره و امثال آن مشاهده
 مینمائی موهوم بدان مقصود از جمع ابن اسامی عند الله^{من}
 بالله بوده و خواهد بود و مؤمن ناد در ظل سدره الکبری ساکن
 از سدره طوبی و قلبین عند الله محوی و بعد از اعراض از
 سدره نادر و سبحین و درجه بن ایمان افنان و اغصان و اوراق
 و اثمار و جمیع از اثبات مشهود و بعد از اعراض جمیع از نفس

محبوب بشود و با نفستیکه در احویل از ایمانی سدره بقاست
 و در بکوس از ادنی شجره فنا و کذلک بالعکس لوانت من الغار^{این}
 مؤمن را درجه بن اقبال الاله جنتی مشاهده کن با کمال تزیین^{نیز}
 بیان که جمیع آنچه در جنت شنیده در او مشاهده نما از افنان^{علیه}
 و اثمار مغارف الهیه و انهار بیانیه و ادر حکمیه و فوق ذلك^{ال}
 ان بشاء الله در او موجود و همین نفس بعینه از اعراض^{نفس}
 ها و یه بشود مع آنچه متعلق با بوده که ذلك الله بتبدل النور
 بالظلمه و الظلمه بالنور ان انتم تقظفون ابا شنیده که ظهور^{قبلم}

در این زمین حکم جاری فرموده چنانچه منبرها باید بر هر شهر منبریکه ^{من}
 مستقر شود ان ارض جنت عند الله مذکور است اگر شرک بمطمان ^{من} ار
 مستقر شود از ارض مجیم محسوب چنانچه الیوم مقرر عرش ارضی واقع
 شده که ابتدا معرفت نبوده و لکن الیوم مبنیضین جمال رب العالمین
 خود را از علیین محروم ساختند اند و در قعر سجین مقرر کردند اند
 بزعم خود در اعلی مقعد جنت ساکنند چنانچه مال قبل هم
 بهمین اوهام مشغولند اذ ابشرهم قلم الامر بعذاب یوم عقام
 این قوم را اینگونه محفل من دون الله اخذ نمایند و با وساجد و
 خاکت شوند چنانچه شده اند کجا لایقند به هوا کس صمدان ^{ان} نظر
 نمایند و با بسماء عزّ الشی راجع شوند چنانچه مشاهده میشود الله
 طبعش کل نبوده ابد ایکل و ملتفتند که لک بضر بالله مثلا
 لعل الناس هم یُعرون ابانشیده که منبرها باید با شیخه اثبات
 که در ظهور بعد از شیخه نفع محسوب میشود بار الیوم هر نفسیکه
 از کل آنچه باین عباد مشهود و مذکور است منقطع نشود و
 جمیع راجون کف طین مشاهده نمایند ایداً فادرنه که باین هوا
 طهران نماید و با بقره سلطان عزّ تقدیس در آید لازل و من اقل
 از کبریت احمر بوده و خواهد بود و علاوه بر این شمس معانی

که از مشرق اصبع و خمائی اشراق نموده این بسی مبرهن و واضح است
 که شمره بنفسه لغفه موجودند بلکه با عادت الفیه از امکان ترا^{سه}
 صعود نموده با این ترتیب ظاهر شده که مقام ثمری باشد و این
 مقدره که او را با این مقام فائز نموده بهمان قدرت قادر است
 که او و صد هزار از امثال و اشباح را در اقل من آن از اعلی مفر^{بقا}
 بادی مقعد فنارج فرماید و هم چنین بالعکس و این است
 او بوده و خواهد بود چه که قدرت مجسطه و قضایا مجموعمه
 ان سلطان احدیه لال بر کائنات نازل بوده و اقل من آن از
 ظهورات قدرت خود ممنوع نبوده فیما بین الله عما یظنون
 المؤمنون لیا الثالی اسرار که در اصداف بحار اسم ربوا الستار
 بوده و خواهد بود که اظهار آن سبب اعشار اقدام غیر مستقیم^{شود}
 باری البروم فضلی ظاهر شده که اگر اراده فرماید از کفی از طریق^{کل}
 حروفات اولیه و اخیره را مبعوث فرماید قادر است معذک
 بسیار جیف است در این ایام که جمال رحمن بتمام فضل ظاهر^{شده}
 خود را بیچاره مشغول نماید بیع کل من فی السموات و الارض لاهلها
 ثم ادخل فی غیرات هذا البحر الذی لن یوجد فی العالمی اسم ربک العلی

المقصد العظیم این است بدایع ظهورات شمس امر حین که از افق
 اصبح
 ملک امکان اشراق فرموده فطر العالمین و من ذل ان از بی لقی
 در وقت
 عن العالمین ای بیانی فوسبکه الیوم در ایجر نار مستقرند و مستعبر
 نیستند
 بلکه خود را اهل حبت میدانند چنانچه اعم قبلیم با بن ظنون مسرودند
 قسم با نقاب عرق دس تجرید که این ظهور اعظم از آن است که بدلیل
 محتاج باشد و با برهان منوط گردد قرآن دلیله ظهوره و حجت
 نفعه و وجوده اثباته و برهانه قیامه بین السموات و الارض آیات
 التي فيها اضطربت كل من في ملكوت الامر و الخلق اجمعين وان لن
 تقدیران تعریفه بما فصلنا لكم فاعرفوه بما نزل من عنده و کلام
 قدر کم فضلا من عنده و انه لهُ الفضل القديم فلم اعلى منها
 ای علی بکبار بطور تمایس قدم کداس و تقاب فارغ و لسان
 ظاهر رب ارضی کو تا الازال از مکن قدس بیروال انظر ترائی
 بشکو و بقاء جمال بهمنال حضرت ذوالجلال فائز کردی یعنی
 لقاء منظر نفس او که بیک تجلی از تجلیات انوار فصلت
 استیجار الوجود من الغیب و الشهود بما نطقت سدره الطور
 چنین احاطه فرموده فضل سلطان بفعل ما نشاء و لکن الیاس
 هم فی وهم عظیم و حجاب غلیظ و غفلة مبین این است
 شان

شان این ناس که لازماً بقول حق افتخار مینمایند و از نفس او معجز
 مثل حجر اطراف میکنند و از آن کن بعد طی سببها ^{سببها} معجز
 و از جان و مال میکنند تا بزبارتش فخر شوند و لکن از ^{سلطان}
 مقدر بکد بقول او صد هزار امثال این حجر خلق بشود غافل ^{بلکه}
 معترضند چنانچه ملاحظه شد در سنده ستین و هم چنان
 در این آیام بصره نیز بصد هزار جنبات و هیئت و سبحات ^{نصبت}
 مستور مینمایند و بعد فریاد برآوردند که افتاب جهان تاب ^{تجدد}
 طالع شده اگر هم ادراک نمایند سؤال نموده که فلان ^{چگونه}
 بشود نورش محو گردد و یا از این شود دیگر غافلانرا ^{بوجود}
 شمس بخونوره چنانچه مشاهده بشود که در آیام انوار نجوم
 محو و لا یظہرند باری عنقریب بد قدرت محیطه ^{تقو} القیه
 چند خلق فرماید که ^{تجدد} اعجاب را خرق نمایند و بی ستر و ^ب حجاب
 ممکن رب الارباب درآیند و در سبب محبوب از هر ^{آلی}
 محمود شوند و از هیچ تا ^{تجدد} خروج ننمایند غیر معبود مفقود
 ماسوا که معبود را معدوم مشاهده نمایند و در کل اوان اهل
 امکان را بسلاسل بیان برضوان قدس ^{بنا} حزن کشند قسم

بافتاب مغانی که انوار این نفوس اهل ملاء اعلیٰ مستنیر باد
 چنانچه شمس اهل ارض را انوار باغ ما عندک خدایا بر
 بد الله وان هذا یغنیک عن العالمین ومن دونه لا یمن الا
 بغنی بوده و خواهد بود تمسک بعروة الوثقی ودع ما امرک
 به التمسک بالله الخ ان هذا الخیر الحکم الذی ظهر بین الارض و السماء
 فمن تمسک به فقد نجی ومن اعرض فقد هلك باری التوم
 هر نفسی حق منبع را بدون او تعالی بخواهد غارف شود و
 با ادراک نماید مثل آنست که از امکان طلب اراده سبیل نماید
 و هذا لم یکن ایداد لبله آیانه و سلطانة اثباته ای علی
 بلسان بدیع پارسی کلمات ربانی را اصغاه نما و اگر تو نشنوی
 البتة قدرت بحیطة الهیة انفسه بدعا خلقت فریاد که بشنود
 ندای ادر او بر نصرا مرش قیام نمایند پس هذا علی الله تعالی
 و اگر که شمال خلق بهمین یقین مراجع شد و از کوشش حال سخن
 که در رضوان معانی جاری شده مهزوق کشتی بکرای
 اهل بیان بکلام دین متدینید و بر کلام صراط قائم

اگر بگوئید بنقطه بیان سروح ماسواه فداد بگوئید چختر و دلیل آن
 سلطان سبیل هوقن شده ابد و معترف کشد اید اگر بگوئید
 اورا بنفسه شناختد ایم بگو کذب صراخ چه که الی جهن بنفسه
 عارف نشد ابد تا چدرسد بنفسه الله الغائم علی کاشیه و اکبر هم
 این قول از این نفوس مخرج آید چو بنفسه الله الظاهر که چون
 مشرق است مدغم نشد ابد اگر بگوئید آیات متراویح
 شده ایم چو این آیات که بمشابه غیثها طل نسما غیب
 کل جهن نازل است کافر شده ابد ^{الکتاب} قُلْ اَتَوْسْتُونَ بَعْضَ
 و تکفرون ببعض فویل لکم یا معشر الظالمین و من دون
 دو مقام ظهورات قدرت و شئونات الوهید که عالم
 نموده بشانکه برای نفس مجال اعراض نمانده الا بان بگون
 معرضاً عن الله ^{بکلمه} و انبیاائه و اصفیائه و او دانه قریب ^{بدست}
 میشود که این عبداللهی بر بستر راحت ناسوده و در ^{حان}
 در ارتفاع امر الله بنفسه کوشیده قسم سلطان الاعرف که در
 اول ابداع تا حال چنین قدرتی ظاهر نشد که نفسی و حده
 اعلام قدرت بر اعنان عظمت مرتفع نماید و مع ذلك ^{نکن} این ^{میسرا}

برجال مبین رب العالمین وارد آورده اند آنچه را که الان
 روح الامین و هیاکل علیین نوحه و ندبه مینمایند و اگر
 میگویند این آیات بدیع از فطرت الهیه نازل شده چنانچه
 مشرکین قبل در احیان ظیورات شمرس حقیقت این سخن
 گفتند اند بگو الواح منزله از صحاب عجز رب العالمین ^{سنة} در
 ستن نازل شده موجود و این آیات بدیع که از سما ^{قدس}
 ابعی نازل شده حاضر و مشهود هر دو و برانند عده از اهل
 قلوب صافیه و ابصار حدیده و انفس زکیده و اذان و آیه
 تلاوت مینمایم تا نجات الله و رواج قدس از حق
 کلمات بدیع است تمام شود تا الله الحق بر آنچه ^{تلك} کلمه من
 الکلمات لذهب رائحه الله المهيمن القیوم و کنی کائنات
 بزکام مبتلی گشته اند و هم لا یجدون ابدا الا من شاء
 ربك العزيز المحبوب اگر چه اعراض معرضین و افترا
 مغترین بمقامی رسیده که قلم و بیان هر دو از ذکر باز
 مانده و معذک انما نطعم العباد من مائدة العلیین ^{الطیبه}
 الابدیه القدمیه الا الهیه لوجه الله و ما نرید منهم اجرا

ولا شكراً فالذي نطق في صدره ^{بجواب} كهيهج بك ازل قبل
 اهل بيان مشاهده نمیشوند چه که در جمیع کتب قبل ذکر
 ظهورات احدیه بتلویح ذکر شده مثلاً در توره در بعضی از
 مواضع ذکر شد که اگر نفعی بیاید و دعوی نبوت کند کاذب ^{است}
 چه که الکی جز اله موسی نبوده و رسولی غیر از من و بعوث ^{نهد}
 شد در احکام الهی غیر از تو که التوره بنمونه خواهد آمد و در
 يك موضع بتلویح اشاره بظهور بعد فرموده و بشأنی بحب
 استار ذکر شده که اکثر انبیاء از عرفان عاجزند حال
 این صورت اکرامت او از مشا ^{الصدیه} برقی احدیه و مظاهر
 محجیب مانند فی الجمله عدت در دست دارند که بان ^{صفت}
 شوند که معضلات کلمات الفیر ادراک بنمودیم لهذا
 از منبع کوثر عرفان جمال جز بحجروم مانندیم و همچنین ^{در}
 انجیل روح القدس بنفاتی در علامت ظهور تعقی و تکلم
 فرموده که ادراک آن هر نفسی امکان ندارد الا المنقطعین ^{چه}
 برهوزرات خفیه و اشارات دقیقیه بیان شده ^{جنا}
 همان عبارات ارفقم عز باقیه در رسایل فارسیه ^{مسطور}
 کت فانتظر الیها لعل تجدون در این تصویرت این ظاهره

اگر متعذر شوند بآنکه عقول ما فاسد بود از عرفان این کلمات ^{مضمون}
 مفصله شاید که بعضی از عباد بپذیرند و هم چنین در فرقان که
 همه شما دیده اید که در علامت ظهور چه نشان و بیان از اسماء ^{سپهنا}
 نازل شده مثلاً از جمله یوم بآتی الله فی ظلل من الغمام و هم ^{چنین}
 یوم بآتی السماء بدخان مبین و هم چنین انقطار السماء و
 انشقاق ارض و اندکاک جبال و انفجار بحار و اقامه اموات
 از قبور و در مدین در هوسر و اشراق شمس من جهة المغرب
 و ارتفاع صیبه بئر البقیات و الارض و امثال این کلمات که در
 کتاب الله مذکور است و همچنین از ذکر خاتم النبیین که اصح
 کلمات قرآنی است با این عبارات صعبه مستصعبه و اشارات
 دقیق خفیه که عباد از شر بعد رب العباد و عرفان نفس از
 المعاد محروم مانند میتوان گفت که ادراک بیانات الهیه
 نموده اند و از غائی کلمات ربانیه نماند شده اند چه که فهم
 عباد نزدیک نبوده اگر چه این معاد ^{تحت} در چنین ظهور ^{تحت}
 مقبول بوده و خواهد بود چه که در هر ظهور نفس ظهور ^{تحت}
 بظهور من هتدی حجه بر کل من فی السموات و الارض بالغ میشود و بر هر
 نفسی لازم که مراتب قلب را از کل آنچه در دست ناس بوده ^{ظهور}

نماید و بعد از تطهیر و اقبال البته انوار شمس محلی بوقلبش قیام فرمایند
 و کسب الکی در حیان ظهور بالغ نباشد بکلیف از کل ساقط
 مگردد مثلا در اهل فرقان ملاحظه نما که هر نفسی که قلب را در
 اشارات کلماتیه مظهر نمود بفرقان نقطه بیان فائز نشد
 چه که ذکر ختمیت که در کتاب مذکور است از کلمات حکمه فرقان
 بوده یا اثبات این کلمه و تحقق معنی ظاهر آن در قلب هر کس را قرار
 ننماید باینکه نبی ار اول لا اول بوده ولی اخلا آخ خواهد آمد
 چنانچه در بیان مذکور است طهر و افلویکم تجا شهید تم لشمهد
 ما لا شهید احد من العالمین در چنین ظهور باید چشم ار کل برداشت
 و بطرف الله ناظر شد که من دون ذلك لن یفوز احد بالله العلی
 العظیم ای بنده گان هوی بشنود نعمات قدس بقار اوقیه
 اعرف الله بالله بشاید وارد و نش منقطع شوید این بیانات
 که در علامات ظهور فرموده اند و اما نقطه بیان روح من فی
 لیج الاسماء فذاه جمیع این بیانات مرتفع فرموده و حجاب را
 بالتمه خرق نموده و جمیع این کلمات معضله را بنفس ظهور و
 بنمایند من عند تمام نموده اند و معنی فرموده اند و بیانی

ذکر این ظهور احدید را فرموده که برای احد کمال توقف نما^{ند}
 تا حد رسد با عرض و جمیع بیان و ما تزل فیدر امنوط بعرفان^{نفس}
 غیر باقیه فرموده و مینفر مابند که میبادا در چنین ظهور بنیان از
 منزل ان حجب مابند و بکلمات ان تمک جسته از سلطان احدید
 محروم مابند و مخصوص مینفر مابند ای حروفات و میراشما
 بقول من حجت شده اید میبادا در چنین ظهور بوجاهل مختار
 استکبار نمائید و یا انکدر مستغاث اشراق حقیقت را با اسم
 من بظهور غمرا سمد و عده فرموده اند معذک مینفر مابند که اگر
 در ساعت دیگر ظاهر شود احدید را نپرسد که کدر ویم بگوید که ان
 سلطان امکان منزل مختار بوده و خواهد بود که اگر احدید غیر
 آنچه ذکر شده قائل شود حق جل ذکره را مختار ندانند بنا^{میانیم}
 بحق این چنین توهمات باطل و جمیع حدود و حجب و اشاره را
 این این مقام برداشته اند و ان جمال قدم ازلا و ابد امقد^{تین}
 او حدود و اشاره دون خود بوده و احدی بویکفیت ظهور
 اطلاع نداشته و ندارد و لن یحیط بعلم احد و انه بکلیه^{علم}
 و مینفر مابند من اول ما یطلع شمس البهائم الی ان یتریب خیر و کما^{رکب}

عن كل الليل ان انتم تدركون فاستلوا الله من شيء الا يومئذ ^{كل} اذ
 للقاء الله ثم رضانه يعملون ودر این مقام مینور ما بند و لقد قرب
 الزوال وانكم انتم ذلك اليوم لا تعرفون ومن يكن لقاء ذات
 لقاء لا يرضوا له ما لا يرضى نفس لنفس الى اخر قوله عز وجل
 اى سمع امكان صاحب سمعى مشهود نه توشنو کلمات بالغه
 را که تصدیقا من غیر تأویل اخبار فرموده در ان ایام که شمس ^{طالع}
 است نزدیک است در وسط زوال اشراق فرماید و لکن ^{سما}
 اى ملاء بیان ان یوم عارف با بجان سبحان فخواهد شد و
 تصیح با این اسم هم فرموده اند بقوله عز وجل من اول ما ^{شمس} تطلع
 اليها الى ان يغرب خبر نیکتاب الله الى اخر بیان جل و غیر که
 احد ^{شمس} بنمهد ننماید و بدون ما فیض الله تفسیر ننماید معذک
 کل بحجابات نفس و هو از ادراک شمس بها محجب مانده اند
 بما احرهم الشيطان متمسك و کاش با حجاب کفایت مینموند ^{ند}
 بلکه بعضی بتجریف این کلمات مظهر اسماء و صفات متغول شد
 اند و این ظلمی است که در ابداع فوق ان ظاهر شده فویل
 للظالمین من عذاب یوم عظیم و بعد از ظهور این شمس ^{عقرب}
 صدقانی بعضی از مرایا توهم نموده اند و مرتبه شمس ادما

نموده اند و لکن غافل از اینست که در بیان فارسی نعر فرموده اند که ^{کس}
 مَرَاتِ اَدْعَا شَمْسٍ نَمَائِدْ نَزْدَ شَمْسٍ ^{که} لاهراست که شب اوست که
 او میگوید و همچنین میفرمایند مرا یا بنصها شینت ند ^{ند}
 و در مقام دیگر میفرمایند قَلَّ ابَ شَمْسٍ اَنْتُمْ اِلَى شَمْسٍ الْمُتَقَدِّمَةِ
 نَظَرُونَ و آن قیامکم بهما و انتم تبصرون کلام کجینان بالماء
 فِي الْبَحْرِ تَنَظَّرُونَ وَ تَحْتَجِبُونَ عَنِ الْمَاءِ وَ تَسْتَلُونَ عَمَّا اَنْتُمْ بِرَقَامُونَ
 حال ملاحظه نماید که شمس مرا یا اولیة میفرماید که شمس
 حقیقتة ناظر باشد چه که وجود و ظهور شما بعینت آن ^{بود}
 و خواهد بود و میفرماید که شمس مرا یا مثل حیثان در آید
 که در بحر حرکت میکنند و لکن از بحر و ماء مستجبند چنانچه الیوم
 ملاحظه میشود که مَرَاتِ قوم در بحر آیات حرکت مینمایند چنانچه ^{بحر}
 آیات غرضمدانی که از ظهور قیام نازل شده اثبات خود دینها ^{بد}
 و حرکت و اظهار شان او از آیات الله بوده و معدک از
 جوهر آیات و منزل آن در این ایام بالمرة مستجب مانده ^{در}
 بحر حرکت مینماید و از سلطان بحر غافل و این بیان در ^{تیه}
 شمس مرا یا از ملکوت بقا نازل ناچه رسد بحر آب است که ^{تحت}

تحت ابن شمس واقعد وهم چنین میفرماید فان يوم
 اعلى الخلق مثل ادناه واقتر بكم من يؤمن به ولا انساب بديكم
 لا افتخار الا بايمانكم به ابن ابي است که اليوم مشاهده میشود که
 اعلا خلقی از ادنی باین یکد الله مذکور چقدر از مظاهر علیین
 که بسجین راجع شده اند و چه مقدار از مطالع الا که بمقر الا
 شده وهم چنین بجناب جاسد جواد میفرماید لا تسکون
 اليك ان يتراد جود عن كل المراء كل بالوانهم الی لبطرون
 ملاحظه نمایند که از سر آباء کلیها شکایت میفرمایند و لکن
 الجبال شکوا خضد عن الله اسهر بالمرات لانه بنظر الی باعند
 الی باعند باری اليوم اکثر جمع مراباد باسم الوهیت و ربوبیت
 و فوق آن بنفص الله و ظهور الله و باذات الله در بیان سوره
 باشند کفایه نماید مادام که باین ظهور قدس ربانی بطون
 ضیبت صمدانی موقن فتوند جمیع معدوم صرف و فقود محبت
 عند الله محویند چنانچه در ابتدای ابن الواح من قلم الله
 ثبت شده که فرموده ایاک ایامک يوم ظهوره ان تحجب بالواحد
 البانیة فان ذلك الواحد خلق عند ایاک ایاک ان تحجب

بکلمات ما تزلزلت فی البیان فانها کلمات نفسه فی هیکل ظهور
 من قبل تحذیر منفسه ابد که در چنین ظهور مبادا بواجب بیان از
 مظهر امر محجوب مانی و این واحد نفوسی بوده اند که بعد از نقطه
 بیان احد بر آن نفوس مقدم نبوده معدلت منفسه باید
 که باین نفوس استحق محجوب نمایند و از این بیان مفهوم میشود
 که در ظهور بعد از این حرورفات باید موجود باشند و
 منفسه باید که با آنچه در بیان نازل شده از حق محجوب نمایند حال
 انصاف دهد ای اهل بیان باین بیان اصح اتم الکریم
 میتواند الیوم معارضه نماید با نفس ظهور که فلان در بیان
 باسم الله مذکور است چگونه میشود الیوم ارفع نام خود
 سلب شود لا توالد الیک اید الروح بنقص چه که این اسای
 وادکار و توصیف بر فرض تسلیم کل کلمات است که در بیان
 است و از جمله و سایر اساطان الایزالی این است که با آنچه
 در بیان نازل شده از ظهور الله محجوب نشود و علاوه بر این
 قسم نبش عن صمدانی الیوم که از اذن قدس ربانی اشراق
 فرموده که ذکر اساطان قدم خلق بیانوا باسم ربوبیت و یا

و یا عبودیت هر دو در آن ساحت بکنان است و در سنگ
 جماد است و حروف ثلاثه آن سد اسم اعظم الهی را ذکر فرمود
 اند و معتقد نبودند عباد را که در ملاحظه آن با این اسماء
 ناظر باشند تا در مصنیع ابات صنایع مشاهده شود و معتقد
 که این مراتب بجز عنایت فرمود اگر اخذ نماید لایق است
 که اعتراض نماید تا الله لمن یعترض احد علی امر الله الا علی
 اثم اگر ناس از راجت اسماء مطلع میبودند هرگز سلطان
 بفعل باباء در هیچ امر اعتراض نمی نمودند این است که
 از ناس اسماء بعوث میشوند و در ملکوت اسماء معرفت
 کینونان ابد از سیمین نفس و هووی عروج نموده حکمت
 لا یعلمها الا الله رب شهرة الا اصلها و بعضی بکینونت
 شده من دون اسم چنانچه حکایت خضر السماع نمود
 که احدی در آن زمان علو مقام او مطلع ند الا الله چنانچه
 از موسی علو مقامه و ستم قدره مستور بوده و بعد از حضور
 در خدشش خطاب آنک لکن تطیع معی صبراً مخاطب شده و
 اگر چه در کتاب با اسم خضر مذکور شده و لکن با عرفة الا

وعندنا علمه في كتاب مبین ^{ویروح} وبعضه بکینونت وذات ونفس
 واسمه مبعوث میوند فاشهد وقل سبحان الله احسن المبدیین و
 الکررات بعث بتمام ذکر شود ملاحظه میشود که این مقصود
 با سماء درجه مقام ورتبه مذکورند و لکن امکان العلم الی ان
 ثناء الله وانه مبین کل امر فی کتاب مبین و دیگر آنکه کلا اشیا
 ممکن اسماء القیید و مخزن اسرار خفیه بوده و هستند و در
 کوری از هر شیئی ظاهر مبین با بدیخند و اراده فرماید و ^{میکند}
 انچه را بخواهد العجب کل العجب الیوم که جمال قدم و شمس اسم
 اعظم در طلب زوال مشرق و مستضعف شده و معدن است
 با سببی از اسماء از انوار جمال و عرفان طلعت بمینال ذوالجلال
 محروم کشد اند قل بالله الخی باراده من فله خلقت ^{سما}
 و ملوکها ان انتم من النار فیهن ولویا خذ الیوم کفنا من التراب
 و بیعت من اسم ما کان وما یکون لبقدر و انما هو اللطیف
 المکر المهندم العزیز القدر بالله اذ ابکی لنفسی و بما ورد ^{علی}
 عبون النیبین والمرسلین فی الرینق الاعلی و بنوح فی القنم
 و یضجین فی کینونا تمم و لکن الناس هم فی غفله و وهم غظیم

و ثانی اهل بیان متزل نموده اند که لسان رحمن بذكر امثال
 این کلمات مشغول شده و معدنك از او نمیپزیرند این است
 شان قوم الیوم هر نفسی که از ملکوت اسماء ارتقا و نبوید ابداً
 باین فیض اعظم فائز نشود این است که نطقه بیان مینصرت
 که نطقه ظهور بعد اقری از جمیع بیان بوده و خواهد بود
 اذا تفکروا فی ذلك یا اولوالالباب فوالذی لام بنفسه که
 عباد در همین کلمه تأمل نمایند خود را مستغنی از درون الله
 مشاهده نمایند و در اثبات این امر بدیع بحجاب و سؤال
 محتاج نخواهند بود والله بقول الحق ولكن الناس لا یعون
 و هم چنین مینمایند قوا هم عن ذکره فان مثل جبل ذکره کمثل
 الشمس لو بقابلته لی الا نهایه حراناً کلین ایستغکن من
 تجلی الشمس فی حدّهم وان لم یقابلهما من احد فی طلع الشمس
 و غریب و الحجاب للمرآة حال ملاحظه نمایند که از این بسیار
 قدس ربانی مستفاد میشود که ممکن است شمس طالع شود
 و غروب نماید و سر باد در حجاب باشند معدنك میتوان
 گفت بعد از اشراق شمس الشمس التي بطوف فی حواشها

نفوس لا يعلم عدتهن احد الا فضل الله العالم العلم که حرّات حرکت
 میشود از انوار شمس و تجلی آن ممنوع و محووم شود و حال آنکه
 مسلم است که وجود مرآه، بنفشه کلفه نبوده بلکه بوجود
 شمس قائم و منبها نند چنانچه البوم اگر تمام مرآه یا کمکنات نفس
 غرضهائی مقابل شوند در جمیع انوار شمس ظاهر و مشهود
 و بمجرد انحراف جمیع معدوم و مفقود بوده و خواهند بود
 مشاهده در حرّات ظاهره نمائند تا در مقابل شمس قائم است
 آثار تجلی در او ظاهر و بعد از انحراف آن آثار محو بوده و
 خواهد بود چنانچه مشهود است و هم چنین میفرماید
 او ست آن سلطان مقدر بکه اگر حرکت لسان قدس
 خلق میفرماید بقولی آنچه خواهد و اراده فرماید از نبی و اولی
 و صدیق حال الاتی است از مقدر بکه بقول او نبی و وحی الخلق
 میشوند اعراض نمائند و با سهی از اسماء و یا بذكری از ادکاء
 و یا بمتراتی از مرآه بک جوئید ان هذا الظلم عظیم بالله
 التي امر براس تک شده اند که احدی از تکایب ننموده چنانکه
 بعد از ظهور شمس در قطب زوال مجال توقف بر آنستند بلکه

بلی اگر نفس او عارف نباشند و از غرمان جمال قدم بنفسه
 خود را عاجز مشاهده نمایند حجت و دلیل طلب نمایند همان حجت
 و دلیل که ایمان کُل عباد باو محقق و ثابت بوده و اگر آن ^{محقق}
 جود و فضل خود ظاهر فرمود دیگر که فاداست که توفیق
 نماید مگر آنکه بالمره از حق اعراض نماید و در سیمین
 قهر و غاوبه نفی و محجیم اعراض مقرر باید چنانچه
 اکثر از نفس بگذرد الیوم خود را بر حرف ایمان و عرش
 ایقان متکی و مستو میدانند بالمره از حق اعراض نمود
 و در حجر کفر مستغرق و در کل جهان بعبادیت بدیع معدن
 و لکن من غیر شعور و آیکاش با اعراض کفایت می
 نمودند لافوا الذی انطقه بثناء نفسه که ابدا کفایت
 نخواهند چنانچه نفس التي ربنا فی هذا الایام
 و علمناه فی کل الاحیان کلمات الرحمن کما یعلمون اهل الهند
 ظهور هم قام علی و حارب بنفسه و اعرض عن جمالی و
 جادل بایات الله المبهمن التیموم و باین کفایت نموده

قطع سدره الوهیت ایستاده فلما دمره الله وظهر في قلبه اذا
 قام على المكور بشان لزيقدير ان يحصيه الا الله الملك العزيم
 ومفتو بلقي جعل نموده وانشار داده که قلم عابز است از ذکر
 وشقاوتیکه از اول دنیا الی حین ظاهر شده بنفص الله
 علی کل من فی السموات والارض نسبت داده مع ذلک در
 خود ساکن و مستیج است چه که از حقا ناس مطمئن است
 که کل در سبیل و هم سالکند و در بحر تقلید ساج فالذی
 بیده که اگر اقل من ان محیی ناس را با بصر مشاهده
 با این هر خوقات از کتاب نمی نمود و لکن غافل از اینکه
 از خلف استار الهی هبها کلی ظاهر شوند که بصر الهی
 از باطل و شمس را از ظل فرقی که دارند و بیهی بند از صر
 مستقیم ممنوع شوند و بیهی سگ از بناء عظام محروم
 فی البت من ذی بصر لینظر الی کلماتهم القی محلی عن اقتضای
 دواتهم لبعرفهم و یكون من العارفين قسم بسلطان
 که اگر نفس بکلمات معروضین ببصر حدید ملا حظ نما

عفت
 عفت

نموده اند

میباذارتند و در نفس خود صبح میزنند و دعوی مظلومیت
 که شاید غل الله در نفس ضعیف القاء نمایند این است شأن فریاد
 که ظاهر شده قل الیوم لوجهکم الله لا اسم الا الذی یكون بعض الایام
 عند الناس بانه هوزب لکم او بالعکس پس لاحد ان بقول لکم
 لانه جل و عز و جکم مایرید و لا یستل عما اراد و انه لاهو الصد
 القدر و در این ایام و سالی در سر دحق با ناما لشر که نوشته
 و ارسال داشته اند قسم با کتاب معانی که مثل اطفال بکلمات
 مزخرفه بی معنی تکلم نموده اند بل احقر و انتم تعرفون حال آن
 و رسایل این فقه را با آنچه از خدام این بیت ظاهر شده
 نمائید و خود انصاف دهید که شاید الیوم از فیض جبره ^{وینوار} _{جبار}
 که جمیع ممکنات را احاطه نموده محروم نمایند و حال حق بیانی
 نموده که از اطراف متنابعاً از مسائل فرقیته سوال مینمایند و
 باید جواب مرقوم دارد مثلاً نفسی حرآت را با قوت فرض کنید
 و بعد سوال نموده که با قوت قبل از بلوغ رتبه او این مقام
 بشود تغییر نماید و بعد از بلوغ چگونه تغییر مینماید بعضی ^ت

مرات قبل الزوال ووصول باب مقام مراتبت ممكن بود تبدل شود یا ^{تصحيح}
 نماید ولكن بعد از بلوغ بان مقام چگونه منزل مینماید چنانچه آری این
 مطالب بدیهه الیوم از سلطان احدید محروم مانده اند اولاً ^{بگو}
 آی سائل نسئل الله بان یوفقک ویؤیدک بیسان تعرف کل شیء
 فی مقامه ویقطع عن کل الاشارات ولو تشهد فی الملك الا
 تجلی انوار الی احاطت العالمین ویستوعب قلبک کل الادیان
 وتقوم علی ثناء ربک العزیز المختار ولان فی مثل ذلك الیوم ^{ببینی}
 لاحد ان یلنفت الی شیء عما خلق به حیوان الارض هل یبغی
 لنفس بعد اشراق النور فی مطب التزلل یشغل ذبک النجوم او
 یبتل عن السراج ولو کان سراجاً منیراً لافوج الی المشرق للقد
 الشریز المنیر دع کل الادیان عن ویرانک ثم تمسک بهذا الی ^{کتبه}
 اللہ ظهر بالحق وینظر فی کل شیء بان لا اله الا انا اللهم العزیز
 العلیهم اکرمه وفق با یخمد در این آیات منزله از بعد آء احدید
 نازل شده شد و بجواب مسئله خود ناظر باشی بشو ند آ
 امینی و الزافق عزرا علی و اولاً بدان که کل شیء بکل شیء تبدل ^{شده}
 و یثود و علم ذلك فی کتاب ربک الذی لا یضل ولا ینسی

ثانیاً اگر از تو سوال شود که حق با دراست بر تبدیل با قوت جواب
 خواهی گفت باری عجز از ازاله شان خلق بوده و حق منبع از قطب است
 قائم بحر فی قادر است که جمیع من فی الارض را قطع از یاقوت و جلبه
 حمزه فرماید و بحر فی کل البحر راجع نماید فعالی عما انتم فلتتم
 فی قدرته و ظنون و از این گذشته با قوت و در هزار یکداس
 بعد ملاحظه کن که چه بشود تا بر تبدیل کاشی^ه الی الله مو تن^س
 و هم چنین یاقوت قلب که در هزار نفس و هو می مبتلا شد
 البتة از لطافت و لون و صفا خود محروم ماند و الیوم بسی از
 قطعات با قوت که بحر راجع شده و خود شاعر نیستند و کذا
 بالعکس لو انتم من النار فین ای قوم ندای طهر بقار از ضوا^ن
 اعلی بشوید و رحمت اللطافت اصفی از اناطل قدس بهما
 بنوشید و از کل ماسوی الله غنی و بی نیاز شوید تا بحر^{علم}
 و حکمت و با از قلب و لسان جاری شود و از امثال^{ین}
 مثال فارغ و مقدس گردید و بنهار قلب را که در عیب^{جمال}

بنظر اکبر ناظرند واضح و لایح است و اگر مقصود در تبه انسان است

معلوم بوده که ذهب و باقوت در تبه مؤمن ایمان بالله

و عرفان بنفسه بوده و خواهد بود و این سی واضح است که

تبدیل بشود چنانچه بسا از عباد که در اول ظهور جمال خرمین با ما

فانز شده اند و بعد معرض و اگر از عالم وهم متصاعد شو

و قلب را از اشاره قولیه مقدس نمائی بر تبدیل گشته در حجاب

بگشایی مشاهده نمائی و من فتح له هذا البصر انه من اولی الایضا

لدى الله المقدر الخنار جوهر بیان طلعت سخن اندک امر

لازال مقدس از ذکر و وصف و تقدید بوده و خواهد بود

و هر نفسی با این حجاب اراده نماید ملک من فیج الالهائات

ادراک نماید ابداموتن نخواهد شد بقوت سلطان

حجابات اسما و دون ان و فوق ان احق نماید و مید

اعتراف منع اقدس اجمعی وارد شوید که الیوم جز طلق

و جو حبتش مردود بوده و خواهد بود وهم چنین از

عده آید منزله اثربت الساعه و انش الفهرستال فوده بگو

عقله الله
العبودیت
نور انوار
نور انوار
نور انوار
نور انوار

بگویند باینها الناظر الکلمات عده سربلدا رو و بخود آید ^{خطه} ملاحظه نما و اگر الیوم کل من فی السموات و الارض باین آیه مبارکه ناظر شوند و در معانی مستوران تفکر نمایند جمیع اکتساب نماید که امر و شمس باطن از افق ظاهر آید اشراق فرموده و سبغی است قاطع در سرد نفوس بکه غیر الله را ولی اخذ نموده اند و معنی این آیه باین ظاهر منبغ ظاهر نشده چه که در چنین ظاهر نطقه اولی ولی علی زعم ناس نبوده تا منسوخ شود اذ اقل فیتبارک الله اقدر القادرین حال در این آیه منزلت تفکر نماید و انصاف دهید و لا تا کو نو امن الذین هم یعرفون نعمه الله ثم ینکرونها و ای کاش این ناس باین ولی و حرّات که برای خود من درک ^{الله} اخذ نموده اند مطلع میشدند قسم بافتاب عزیمتانی که اصل امر که در باره حرّات شنیده اند با آن نمی نبوده و هر نفسی ادعا علم نماید کذب برترب البقا و آنچه نظر حکمت الله این عبید مذکور داشتند بین ناس اشهار یافته و مقصود از کلمات با نطقه اولی جل جلاله را احدک ادراک نموده و این عبید اصل از کل مسؤرد اشند حکمه لا یعلمها الا الله العلیم الحکیم فوالله

فعل موجوده الذي خلفه نفعه من عنده ما لا يقل الحد العالمين واكثر
 خلق لوجي از الواج بدعيه که از ستم ترا حدید در باب ايام نازل شده
 بصر الله ملاحظه نمایند از حق محبتی بمنمانند و ما سوال بشرا معاد
 مشاهده میکنند و موقن میشوند که مادونش غیر مذکور بود
 و خواهد بود تا چه رسد بمعرضین و بعضی اليوم عصمت بعضی
 مردرن الله قائل شده اند چنانچه اهل فرقان من غیر شعوس
 تکلم مینمودند و مقصود از عصمت را ابدا ادراک ننموده اند
 حکم عصمت اليوم تحقق بشود هر نفسیکه بعد از استماع کلام الله
 و ندانند بیکه بلی و موقن شد از اهل عصمت بوده و من درین
 از عصمت خارج چنانچه نطقه بیان روح ما سواه فداة
 مخاطباً للعظیم فان الامر قد رقت من حدودات انت تصفی
 عباد احین ما تجلی الله لهم بهم قد عرفوا الله بان تمام و ماصبروا
 و نید ما شکر احقی اجعلهم مثل ما جعلت من قبل من الانبیاء
 و الارصیاء و الشهداء و القربین و الصالحین و متحضرین بعد از

لا جعلند ولا ينقص من كلك الله قدر شئى ولا يزيد قدره شئى
 ولكن ترى ينبغى لذلك الدرجة لعصمة الكبرى ولما يكن ^{العصمة}
 بما تر ك عند الناس من احتياطاتهم فى دينهم لانهم حين
 سمعوا نداء الست بربكم ما قالوا بل قد خرجوا وانما العصمة
 للذين هم ما قال الله الست بربكم قالوا بل وان الله لم يقل الا سدا
 الا بمنهم نفسه فى كل ظهور انتهى وبعد از ان بيان كه
 اصح كل كلمات من قلم الله نازل شده ديكونه ميتواند
 براى خود عصمت ثابت نمايد الا بعد از تصديق ابن امير
 اعظم ائمة العجم كل ناس فى اى مرتبه كان از عصمت خارجند
 مگر آن نفوسى كه باين ظهور قدس محمدانى موقف شده اند
 ابدع اى عباد بشنويد نداء الله را و اذ ان فطرت را از استماع
 كلمات اهل فرقان طاهر نموده تا بيان لسان سخن را
 ادراك نمايد آخر تفكر نمائيد اين فقه در كلام قول
 صادق بوده اند هزار و دويست و شصت سند بختم
 ظهورات نازل بوده وهم چنين يكون قائما على هيكل سخن
 وهم چنين در علائم ظهور كه بغير روایات تمسك شده

بشانند که منکرین این اقوال را کافر میدانستند و بعد معلوم شد
 در ظهور نطقه بیان جل ذکره که جمیع محطی بوده و مظاهر احدیه
 لمزل طالع و الانزال شرق خواهند شد و همچنین در سایر اقوال
 این هیاکل اخلال ملاحظه کن که کل توهم بوده و خواهد بود
 و معبود هم هوام و معبود هم اوها مهم ان انتم تعرفون مع
 انکه جمیع اهل بیان مشاهده نموده اند که آنچه در دست این فیه
 بوده غیر حقیم معدک متصلاً بکلمات اهل فرقان استدلال
 میباشد و متکلمند چنانچه ناره این فیه بدکس و صایت قبل
 میخواهند ناس را از فرات قدس الهی و شریعت عز صمدانی ^{ممنوع}
 نمایند قسم بجال الله العلی الیهی که اگر هزار مظهر ظهور در
 ظهور نطقه بیان موجود بود و در هزار بر امر ملک مختار
 اقل من چنین اصطباره بنمود از اهل نار عبدالله محبوب ^{مشد}
 خرق کنند حیات و هم را و بسماء غیر الهی عروج نماید و ^{که}
 میخواهد حق بر جمیع معلوم گردد چند نفر از منصفین حاضر
 شود در این مدینه و آثار الله و کلماتش را ملاحظه نمایند
 و همچنین مدهیان نام در این ارض حاضرند در دست استفسار

نمایند تا آثار حق آنزد نش مبرهن گردد و بر جمیع تحقق شود که
 دونه فقر آید لدی بایه و عجماء عند حضرت و نقد آید
 ظهورات انوار و در بیان فارسی لسان الفی فرموده ^{تبارک} و تعالی
 منتهی جتد و جهد خود را نموده که در یوم ظهور حق از کلمات او
 او احتیاج نکود که کل بیان کلام ظهور قبل اوست و اوست عالم
 او آنچه نازا فرموده از کل خلق زیرا که روح کل در قبضه اوست ^{و در}
 نزد کل نسبت الاشیء که بر حق منبهم باشند و الا لایق ذکر است
 انشی این بیان جمال حق حال ملاحظه نمایند با اینکه کل امر منع
 فرموده از احتیاج بان جوهر وجود و ساینج معبود و صیح ^{فرموده}
 اند بکلمات بیان بمنزل آن در ظهور بعد احتیاج نمایند
 ذلك اليوم مشاهده میشود که کل با احتیاج برخواستند اند
 میگویند فلان را در بیان با اسماء حصنه موسوم نموده اند مع
 ذلك چگونه میشود از این مقام نازل نماید و هم چنین ^{صفتها}
 غرض که او را شناختن بآیات و احتیاط در عرفان نکوده که
 بقدر همان در بار خواهی بود انشی و نظر باین کلمات محکم

اليوم كل محتاطين در این امر منع افدین در نارند لا شك في
 وقوله غزذ كره اگر در میان خود و خدا توجه میکنند مثال او
 که در آینده شهادت با او را و محبت نکودید و بشناسید ^{کسوا}
 که از بر اعرفان او خلق شده اند انھی قوله تعالی در نود هشر ^{ظهور}
 ظهر شیخ حقیقت مؤمنین با او و کتاب او از قبل بظهور او از بعد
 محبت بتوند همیشه که نمباند الامون خالص و او آخر از
 کبریت احمد است انھی چنانچه اليوم کل محقق شده اند و اگر
 از بر به از سلطان احدید اعراض نموده اند و میگویند فلا ^ن
 در بیان باسم الله نامیده شده و همچنین با مثال این کلمات
 غزال ال محمد مانده و ملنفت شده آنچه و اعامل شده اند و
 بر فرض تسلیم غافلند از اینکه ^ک اسماء در آن ساحت افدین در
 صنع واحد عطا میفرماید کیف بشاء و اخذ میفرماید کیف
 یوید قوله تعالی چه کسی عالم بظهور نیست غیر الله هر ^{قت}
 شود باید کل تصدیق بنقطه حقیقت نمایند و شکر الهی ^{بها}
 آورند انھی مع ذلك بعضی معارضه در قریب ظهور نمود

نموده چنانچه ملا قبل بان معارضه مشغولند قلوبکم چه
 زود
 تبدیل نموده اید لغت الهی را رسیبیل و هم و خطا سالک شده
 بالکنه نوزاد ظهور چیزی نگذاشته که کل تقدم اول راجع شد
 بار که لبرل حق مختار بوده و لا يزال مختار خواهد بود هر چه نخواهد
 مینود و آنه لاهو المختار و ما سواه مقبوض فی قبضه قدرته
 المهيمن القوم قولك نفسی بیده لم یکن الیوم ظالم اعظم من ان
 الذکبظی و کئیة بالی الا الله الالهوار اذ ان یتبث لعباده بانه
 بکون مقدره بان بیدل اسماء من اسماء بعد الذی بکون
 ملکوت الاسماء خاضعة لسلطنته و جبروت الصفا مشفته
 من خشیته و لاهوت العماء منقاد تلخیصه و منجمه بارادته
 و بدعه باصره و یرجع الیه ایز است شأن این خلق نا قابل
 مقدره بکه کل اسماء خلق شده باراده او و اهل ملاء اهل
 طاعتند حول او یا بد استلال نماید باینکه قادر است از
 نفسی قبض اسمی از اسماء و ان تراغ فرماید مع انکه اطلاع بر
 اسم نداشته و ندانند و مر بین در قدرت سلطان ^{بفعل ما}

انشاء و این ظهور بر اربع اصنع اعلى بيد الله را معلول دانسته
 و لو بلسان اشرار نماند و بندگان شهید لهم ان الخنار
 ولو هم ينكرون قوله جل شانده اذ عند الخلق لم يكن كلامنا
 تاما اطلعوا بمرادك فيها و لذا اذا حجبوا يوم ظهورك انفع
 ابراست که البوم کل بکلمات بیان از منزل ان محجب باشد ان الله
 مع انکه بمراد الله مطاع نبوده و نخواهند بود چنانچه ان
 جمال قدم بر و ساء بیان مرقوم فرموده اند که مراد الله را
 کلمات او اخرف حتى که تلفاء و چه سؤال نماند چه که
 شما عارف بمراد الله نیستید و خوف حتى مذکور جناب افا
 سید حسین بوده و هو استشهد فی سبیل مولاه و فاشند
 نفس بقاء او با از معانی کلمات صمدانیه استفسار نماید
 مقصود از این بیان که لسان سخن فرمود اند که رؤساء بدانند
 که عارف بر معنی کلمات الهیه نبوده و نیستند و چون ظهور
 مبین قریب بود لذا سید مذکور بمقرر اعلى الرقاء جست تفکر

فذلك باوّل الافكار قوله جلّ شأنه وانّ كلمات ذكرت
 ذكرت لك في مقام الاستدلال شرح من طحطام الظاهر وان
 ارتت سر الفؤاد بحكم طلعت الباطن لاثرت بها الاشارة ولا
 بوايرها الحجابات اللانهاية ولا يحتاج بذكر لها لانها
 هو نفس الظهور وتمام البطون في بيان الله تعالى بصفتك
 انتهى جمالها كما منبرها يدا اشار ورايان شاحت غرا حذبه
 سبيلته اغراز الحضرة واخبار الصفات كبتونته وطلافة
 رتبته مع ذلك بعد ان انك بكل ظهورات الهدى وتمام
 شئوناته احد به شمس جمال خود را از افق قصا ظاهر ^{نمود}
 از كل جهات سهام كين بر جمال مبین رب العالمين انذ ^{خبر}
 واول من رها في هو الذي حفظه تحت جناحين فضلى
 ورتبناه تحت عنته وعلناه في اباي وهو اللّٰه تبارك
 لبيف الاعراض وسفك دمي وضيع حرمته الله في ^{نفسه}
 وانكر اباي بعد اللّٰه كان خاضعا لحرف منها وخلق ^{بشيء}
 عنها وجاهد حق الله في حقّي وخارب بنفس الله في ^{نفسه}

وافق على قتلى في الظاهر ولما امتنع الله بسلطانه وظهر خفيًا
 قلبه على الذين هم هاجروا في سبيل الله اقام على الافعال ^{فعله} مرجع
 وظلمك نفسه المظلوم اظلمنا ذام الذين هم اتبعوه تالله انظرت
 سموا الامر من فعله وشقت اراضي القدس من ظلمه وقتت
 ستر حجاب الملكوت من اقواله وبكت سكان مدن البقاء
 من اثمهم وهو فضحك في نفسه كاذم اوارك في الملك شيئًا
 تالله اذا بكى كاشته ولكن انه لا يكون من الشاهرين فوق ^{يعلم}
 حين الذي ياتيه ويدور عيناه من سطوت القهر ويقول
 هل لي من يرجع لاستغفرهما فعلت اذا اضرب على فم طاب
 الصاويه وكذلك قدر المستكبرين على الله الهين الغرير الفيد
 قوله غر شانه فبما نك اللهم يا الهى ان تقبل قدره ^{عن} وقوت
 البيان ومن فيه فاذا اكل في غفرانك ورضائك وان ^{تقبل}
 فاني انا الاخذ باذبال جودك والمستغف اليك بنفسك ^{انك}
 وشكى نبوده كذات قدم تكلم فيهما يد مكريلان منظر ^{نفس}
 خود مشاهده نمايد كدراين بيانات چه مقدار خست ^{ان}

الخجوب امکان ظاهر شده که جمیع بیان و مافیة بنعم سلطان
 بقادر ظهور اخروی منوط فرموده اند و حال جمیع ملک غیب
 شهود ملاد شوند و کل من فی الملك اقلام و جمیع من فی السموات
 و الارض راقم البتة از ذکرش عاجز شوند و ای کاش که ائمه
 اهل ایمانش بیشتر دند فلعله الله علی الظالمین و معدن
 بیان میخوانند و استکتاب مینمایند قُرْبُ نَالِ الْبَيَانِ
 وَ الْبَيَانِ يَلْعَنُ وَ رُبَّ عَامِلٍ فِيهِ الْعَمَلُ يَبْرُؤُ مَسْرُوبٍ ذَاكِرٍ
 وَ الذِّكْرُ يَفْرُغُ مِنْهُ اَعَاذَنَا اللهُ وَ اَيُّكُمْ يَأْمُلُ الْمَوْحِدِينَ
 مِنْ هَوْلٍ وَ شَرِّهِمْ وَ مَكْرِهِمْ وَ خُدْعِهِمْ وَ هُمْ جُنْدُكَ
 مِنْ جِبَاتِ مَلِكِ اسْمَاءِ وَ صِفَاتِ ذِكْرِ مَهَابِدِ فَاسْتَلْ
 اللَّهُمَّ بَعَثْنَاكَ عَنْ كَلِمَةٍ اَنْ تَقْبَلَ الْبَيَانَ وَ مَنْ قَبِهْ فَانْ قَدْ
 سَمِيَتْ كَلِمًا قَدْ ظَهَرَ نَتِي عَلَى ذَلِكَ الْاِسْمِ وَ جَعَلْتَ كُنْ ذَلِكَ
 كِتَابًا وَ رَقًا مِنْ اوراقِ الْخَدَائِقِ اليك وَ اَنْ تَقْبَلَ بِالْحُبُوبِ
 فَاَنْ ذَلِكَ مِنْ ظُهُورِ فَضْلِكَ وَ رَحْمَتِكَ وَ اَنْ تَرُدَّهْ يَا
 مَجْبُورِي فَاَنْ ذَلِكَ مِنْ ظُهُورِ عِدْلِكَ وَ قَنَاءِ رَبِّكَ بِتَبِيحِ
 مَعِ اَنْكَ جَمِيعِ بَيَانِ بِقَبُولِ اَنْ كُنْتُمْ سَبْحَانَ وَ طَلَعَتْ حُرُوبُ

ماده

منوط بوده حال بدیسترتین خانه مشغول و از جمالش محروم
 فوبال هولا، تم و بل الهولا، تالله ما هرتن هولا، علی شینی آواند
 بستعبذ بالله مند و پیره عند و بلیان ستره بقول یا ایها الناس
 الغافل بائی حجه امنت علی قبل نبیل و بائی برهان کفرت بحسن
 قبل علی لایؤمنون ما امنت من قبل باحد من رسول الله
 ولو امنت فی عهد ذلک الايمان ما کان ایمان حقیقاً بل
 کان شیجار لو کان علی التخص یا کفرت بالکذب بحق رساله کل
 رسول و بعث کل نبی و ایمان من فی السموات و الارضین من جمه
 ابن کلمات امنت صمدانی بیان ابداع پارسی خالصاً لوجه
 ذکر بشود که شاید نفوس از لایبش نفس و هو پاک شد
 بسما، غریبا که مقام عرفان نفس رحمن است عروج نماید
 ولد الامر هیکل من نشاء الی جمال المقدس الذی الیوم هرتنفسیکه
 از وجه معبود حقیقی اعراض نماید سر در غیب نماید بر هیچ شی
 مکرانکه بیان ستره بگوید ای مشرک بالله بکلام حجت و
 و برهان یجمال رحمن در ظهور قبل ایمان آورده و بکلام دلیل
 از فلیک سبیل در این ظهور کافر شده قم بافتاب خورشید

که لمیزل کافر و مشرک بوده و لکن اگر در عهد اظهار ایمان
 نموده از رکعت بنوده بلکه شیخی در نزد این طهور اخذ
 شد دام ایمان فی ایمان و مرجع الشیطان الی مقهوره ^{سفل}
 الحجبه و الکرهات علی التعمین بوده کافر نیست بنفسه که
 باو محقق شده رسالت کل رسل و بعثت کل انبیاء و ایمان ^{جمیع}
 آنچه در اسمانها و زمینهاست ای عباد الله قبله ^{طاهر}
 و نظر انصاف در امر الله ملاحظه نمایند که شاید از حرم
 ربانی محروم نشوند و از تعبید قدس صمدانی ممنوع نگردند
 ای ^{لکن} اگر چه تو سائل و جواب با اسم تو مرقوم میشود و
 بسیار مشکل بنظر میآید که الهوم مدفن بحق سو و از هر کل
 ما ذکر فی اللوح متذکر کردی چه که قلبت بحیات ^{غلیظه}
 محبت شده و بصرت بسجرات لانها ید مستور و لکن ^{الله} نظر
 و لحاظه ستر قبولی دیگر در این کلمات متوجه است و ^{تیب}
 بقدرتی ظاهر شوند که جمیع ماسوی را در ظل خود مشاهده
 نمایند و لکن نظر بسبقت و رخائی و احاطه فضل سبحانی با ^{سم}

تو ناز اشد لعل باخذك نجات ايام الله وبقطعك عن العالمين
 بپانجل احسانه ليلزل للضربين مثل الشمس وما در نها بالمرآة كل قرا
 على قدر ما تجلت لها بها من نفسها اليها فاذا ايسر له علمها كل بها
 فاثموت ولو برقع غيرها اية التي قد تجلت لها بها فيها فاذا لم يكن
 المرات من شتي بدل على الله كذلك اذا برقع الله ما برقع لن ^{حکمت}
 من بعده بايات افئدة الناس ولو ان كلمهم يقولون انا بالله ^{ربا ابد}
 موثنون ما شهد الله عليهم بما هم فيه ينظرون ^{اي مدهوشان}
 خمر وهام بشويدند آرت على اعلى را که در اين کلمات بالغه
 آيات حکمه منقذ مرتفع شده که شايد بر خود وانفس عبا
 هم برسدره امر به الهية احجار ظننه بغضيه وپنداريد
 اگر خود هم مهتد نشويد عباد را از شر بعد رب الاجداد
 اين ايام شداد محروم نازيد ميفرمايد کل حرانند و ^{کيند}
 از شمس باذاتره و مقام خود على قدر تجلی شمس در ان ^{مرآت}
 بنفس حرآت در اين وقت استدلال ميشود باينکه کل ^{بنفس} قائم
 و موجودند و اگر اخذ شود آيه تجلی شمس که در حرآت بنفس
 حرآت تجلی فرموده باقی نماند در حرآت شتي تا دلالت کند بر

بر تجلی و خالق و باین کلمات حکم غیر متشابهه بالذات اهل لیا
 شهم نموده اند که چگونه بشود حرآت از تجلی انوار شمس محروم
 ماند و در این ترتیب بیانی توقف نموده اند که ذکر آن ممکن نه
 بو نفسی که از یک تجلی از انوار اسم انورش صد هزار برابر آید
 مستصفا و متبهر بشوند و از یک تجلی اسم انورش کل مجدود
 نفس هر دو اعراض مینمایند و از جمالی اعراض و بعد از
 اشراق جمال در قطب زوال میگویند انوار و در لیا ^{جست}
 ای بخبران سر از نوم غفلت بردارید و انوارش که عالم
 احاطه نموده مشاهده کنید بعضی میگویند زود اشراق
 ای بصیران با قریب با بعد حال اشراق فرموده شما ^{خطه} ملا
 نماید این اشراق محقق است یا نه دیگر قریب و بعد از ^{ست} در
 شما و این غلام نبوده و نخواهد بود حکمت الهیه که از انظر
 مستور است اقتضا نموده با قوم فارضو ابارضی الله لکم
 و قضی علیکم فوالله لو کان الا حدیث ما اطهرت نفسی ابداً
 ای صاحبان بغضاً قسم بافتاب فلک بقا که اگر ^{ست}

این عبد بود هرگز خود را معروف ننمودم چه اسم زکرتنک
 دارد از ذکر این السن غیر ظاهر کاذبه و در هر چینی که سنان
 شده و صمت اختیار نمودم روح القدس از این ناطق شده
 و روح الاعظم قدام و جسمم و روح الامین فوق اسم
 و روح البهائم در صدمم ندانم بود و حال اکبر بجمع لطف
 استماع شود از جمیع اعضا، واحشاء و هرق و اطفاق
 ندانم الله را استماع نماید حتی از شعراتم مشتو و بانه
 لا اله الا هو وان هذا الجمال لبهائم من في السموات والارضين
 ولو كان هذا ذنبي تالله هذا ليس من عندك بل من الذي
 ارسلني وبعثني بالحق وجعلني سراجا للعالمين اي قوم تو^{ند}
 را محمد صدق از کذب ببی معلوم و واضح است پسند^{دل}
 بر نفس حق آنچه بر خود نمی پسندید آخر قدره تا^{مید} مامل
 مقصود این غلام در این آخر ایام در این سخن کبری^{چه}
 بوده و چه خواهد بود فناملوا با ملائمة الغافلین^{با تو}
 فاستحيوا عن الله ولا تشكروا في امره ولا تسئلوا الدليل^{عن}

عن الشمس واشراقها لان دلالتها هو ضيائها وانوارها وانك لا تكن
 مهرباً في ظهورها لانها اشرفت ولا ترد لها فاسئل الله بان يفتح
 بصرك لتدرك انوارها التي احاطت الكونين قال الله قلنا
 قلم القدس من رجعك المنك على جيبتي البيضاء حفظ ابني
 ان ياملء الارض والسماء ان هذا هو المحبوب الذي استشهدت
 عين الابداح مثله والاعين لا تضاع شبهه وان له هو الذي ضربت
 بجماله عين الله الملك الغضيب الجليل حديث قبل استكده ^{صفحه}
 تورته در دست بكي از اصحاب رسول الله بوده حضرت ^{فرمود}
 در دست دار عرض فرمود تورته فرمود بگذرانوا كذا كذا
 صاحب ان اطاعت مبنود مراحل ملاحظه كن كتاب النبي
 كما امر كل نبي وحرورات ومراباء وابواب واركان باو محقق
 وثابت شده اخذان وقرائت ان ممنوع شود جايز و لكن
 بتبدیل بكي از مراباء على نعمكم كد بوجود حروفاتي محقق شده
 ان حروفات بكتاب ثابت و محقق شده اند جايزند قولكم
 تقولون ما لا تشعرون و تحسبون انكم تهتدون كما يظنون ميل
 القبل و بذلك يفرحون فان الله لا ياصم لاحد من امر الله الا بان

ينقطع عن كل من في السماء والأرض ويتوجه إلى الله الهيم العبر
 نظرها مطهر ساخذة تاجيب اشياء واليوم در صقع واحد مشاهده
 كنبه وانوار شمس قدس را از افق قبض مجسم وبصر ظاهره
 باطن مشاهده نماید و انجبع ابن برهين كدشند از ميرزا
 اسد الله كه نطقه اولی بار خطاب فرموده ان با منظر الله
 الإحدیه حال انصاف دهد كیكه محل ظهور سلطان احد
 باشد بقول الله چگونه ابوالشروع منما مید و اگر بگویند این
 شان را خرات از او نقی نمود بر فرض جواز ان حال اگر
 نفس نقطه قبض قبوله از خراتی از خراباء ان تراغ فرماید چه
 اعتراض بر ان مجال قدم وارد و اگر بگویند انجا محقق شد
 كه این نقطه مشهوده و كلمه جامع در ادعا خود صادق
 باشد میگویم بهمان حجت و برهان كه ظهور قبلم كل
 من غنده و قول من لدن را منم داشتند ابد بهمان حجت و
 برهان ناظر شوید و بخوانید ان را بتم الا تكفر بالله الله
 خلقكم يا سران انتم من المنصفين وهم خیرین باسد الله
 مبفر باید ان با حرف الثالث المومنین من ظهور الله جل جلاله

و هم چنین در رساله جعفریه که مخصوص او از اسماء هوبند نازل شده
 در صدر رساله مکتوب و هذه صورته ما نزل الحضره الاسد
 والفرد الاحد المنشرق بالنور الصمد اسم الله الذي انزل الله
 المعتمد و بعد میفرماید جل ذکره ان با اسم الله الذي انزل
 علم مکتوب خشرون قد اودعنا واننا نك غرام من عند الله اذ
 عين فوادك لطيف تعرف قدره وتعرف بهائه و بعد میفرماید
 غره قدره ان با اسم الاجل لا تنظر الى ذلك الخلق الا بمثل انعاما
 بذهيب واحد كيف يشاء من ذوق اخير ذكر شده كلمات
 قدس صمد انبیه که در توصیف او نازل در کتاب موجود ^{فانظر}
 الیه و این بنده نظر بلختصار نموده احاطه وجود بصیرت ^{بکشا}
 و ملاحظه بوجه خود نما که همان و همان فعلی را که خود ^{تکلیف}
 و بان عامل حال انرا متعجب و متعجب مانده چنانچه دیان را ^{دینی}
 میگوئی و فرد الاحد که اعظم اسماء الهی بوده ابو الشریف ^{صده}
 و معدنک اعتراض بوساطان بفعل و ایشاء نموده که چاکونه ^{بیشو}
 حلوتر شود و یا اثرات حجر گردد با اینکه اسد الله انکار حق
 نمود و چنین سرود مدینه الله بین یدی العرش حاضر ^{بالفرد}

اهل بیان در آن آیام بان مقرب بوده اقرار نموده معذک و رد
 علیه ما ورد بلکه اکتفا با و وحده نموده بر جبهی حکم قتل جبار
 نموده کتاب مستبطن موجود ملاحظه نماید قسم با ذناب ^{معا}
 که در آن کتاب بر کل مظاهر احادیث فتوی قتل داده شده با
 اندک حکم قتل بالمره از بیان و اهل آن مرتفع شده بنص منربا
 د و افترا بران بیچاره زدند و حکم قتل جبار نموده اند من خبر
 اذن الله و سرب مقبول شعر من خبر من الف قاتله جنا ^{بشر}
 حال بر جمال احادیث ظلم با این واضحی و مبهمی وارد و قبلیش
 تمام نموده اند معذک با طرف نوشتند و چه ظالمها که جوهر
 عدل و منبع و معدن آن نسبت داده که شاید غل و بعضا ^{آدا}
 صد در بعضی از متوهمین الفاء نماید و لکن غافل از آنکه ^{و الله تحت}
 تحت ظلال اسم البصیر عباد یستقن الشعر بالشعر ^{ابصار} و منبع
 حجابات العالمین و همچنین بسید ابراهیم مبهرا بنید ذکره ^{آن}
 یا خلیلی فی الصحف ان با ذکر فی الکتب من بعد الصحف ان با ^{بسی}
 فی الدیان الی آخر ما نزل ابن بیان الهی که در ذکر و از قلم ^{صل}

وجود ابواب علی میگویم که جمیع خلق خود را از عرفانش عاجز و
 قاصر و شاهده نمایند و لکن چون اخبار موجود اسرار استوار به
 كذلك قدر من لدن مقدر قدیر قل یا ملاء البیان انتم خلقتم
 للفانی بعد استغنائی عنکم و وعدتم بنفوس و عرفانها بعد تقدیری
 عن عرفانکم و بسترتم جهالی بعد استعلائی عنکم و تخلوا عن ربهم
 و لا یزین معذک با و هن اسماء الیوم تثبت نموده از سلطان
 اسماء دوسر و غافل مانده اید اگر بکلمات ناظرید معاد را بیابان
 از اسماء مثبت رحمن نازل و بیانی ظاهر که احدی را مجال اعراض
 ند مکر مشرکین که مرضی قلبی آن نفوس را از عرفان و ادراک منع
 نموده از این گذشته کلمات نفوسیه که الیوم حوال امر الله طاعتند
 با کلمات من اتخذتموه من دون الله لافتنکم و لئلا یهتدوا ^{بید}
 تا بر عنایت امر مطلع شوید که لعل بر مجال قدم بجهت و هم ضرر
 وارد نیاورید قسم حتی که اهل هر ملتی از طاعت قبل که در احتیاج
 خود از ظاهر عزت باقیمه مجازین الا بقدر متعذر شوند شاید
 لکن از برای اهل بیان هیچ حجت و قدره باقی ند چنانکه سلطان ^{اخذ}
 ذکر ظهور بعد از با صرح بیان و اوضاع تبیان فرموده اند ^{بیکه}

قدیم
 کل بیان و ما تزل فیہ را بقبول الی منوط فرموده چنانچه از قبل از قلم
 تحریف یافت فطوبی للعارین و از جمله در ابطال حق و اثبات باطل
 معترض بالله یا بن کلمات تمک جست و چون لا یقربود که
 ان کلماتش بعینه ذکر شود لذا ما ترک علیها فلم الله و مضمون
 این است که از قلم عتر صاد رهشود محبوب شما صاحب بصر
 یاند اگر نفی شود حکم از منظر اکبر هذا ظلم علی الله و اگر آن سلطان
 قدم صاحب بصر و علم بوده چگونه بشود نفس را وصف فرماید
 با سماء حصن ذکر نماید از مقام خود تزل کند و از معترضین محبوب
 کردد اولاً انک فائل این قول حق جل ذکره و ایفعل یا یشاء ندا
 و قدرت محبط الهیه را انکار نموده و چنین قصه بعد بمباد
 بوده و خواهد بود بصر فطر بیان چنانچه از قبل مذکور شد
 قل اللهم انک انت الهان الالهین لتوتین الالوهیه من تشاء
 ولترغن الالوهیه عن تشاء الی انک علی کل شیء قدیر قل
 اللهم انک انت رباب السموات الارضین لتوتین الربوبیه من
 تشاء ولترغن الربوبیه عن تشاء لای اخر ما نزل حال میگویند

مبدائی چنانچه را که باین مخلوق امتناع و ستم ارتقا و دراصل کتاب
 ذکر فرمودند ابو الشهور نامید و بر قتلش امر نمودی ان بادی
 عین واحد شهادت عیوب الناس و غفلت عما فی نفسك
 اگر بگوئی از حق اعراض نمود لذا این حکم بر او جاری شد بر فرض ^{بسلامت}
 میگویند خوف ثالث من نظیره الله که ابی و اعلی از خلقی باین عند ^{الله}
 بوده بنص قلم امر اگر جان است معرض و کافر و مشرک شود پس
 چرا جان مبدائی که مرئی از امر با الایضه از حق اعراض نماید ^{بیشتر}
 الذی کفر فوالله احدک بر اصل این امر مطلع ند و لو بطاعون ^{بشر}
 و در توبع و حید اکبر و رقاء بقاء با بدیع نجات تغنی فرموده
 فبار و حان یسمع و یكون من فی اباب الله لمن المنفکرین بیان ^{تقر}
 بیان فوالله فان الحبه و بزه التمه لوانفت بانک یوم ظهوره
 لا تو من بد لا رفعت عنک حکم الايمان فبذلك الظهور لانک
 ما خلقت الا له و لو علمت ان احد من النصار کون من یجعلند
 قره سبنا و احکمت علیه بالايمان فبذلك الظهور و من دون
 ان اشهد علیه من شیئی انشی قسم بمقدهر که شکافت ^{بصه}
 قلوب را و خلق فرمود انسا ترا که اگر مؤمن بودم که تو در ظهوره

بعد ایمان نیاور که آن مشرق افتاب حقیقت هر آنقدر
 می نمودم از تو حکم ایمان در این ظهور چه که تو خلق نشد
 مگر از برای آن که انشمن سماه ابقان و هر گاه بدانم یکی
 از نصرت موقتین بشود بعرفان انحال رحمن و ایمان با و
 هر آنکه میگردانیدم او سراقه چشمها خود و حکم می نمود
 بر او در این ظهور با ایمان از درون اینکه ملووظ شود
 از او امر که حال ای اهل بصیر ملاحظه نما که امر الله چه
 مقدار لطف و اسرق بوده و رحمت منبسطه الهیه ^{تکون}
 کلی وجود را احاطه فرموده که در باره نفس از نصرت
 که الیوم کافر و مشرک است بچیز ایمان در ظهور
 اندر الهی او را با لطف و اسرق اعصاب مبارک خود
 نسبت داده و منوب ساختند اند معذک این هیچ
 ارض در چه رقیه وائف و ناظرند فمحقا لکم با
 ملأه الغافین فوالذی یجعل الیوم دلیله نفعه و
 سلطان ما بچیزی من قلب المیزر که اگر کل من الخلیان

اليوم معرض شوند و بکنفر از نصار موقن هر اینه اسماء کل
 لوح محفوظ بخو خواهد شد و اسم نصار ثابت بمحو الله ما
 و ثبت و عنده ام الكتاب و ابرجیع گذشته یا حکایت ^{بلغ}
 که در کتب الهی مطور است نشیده اند که با آنکه یکی از
 اوصیاء قبل بوده و جمیع اهل انظار عالم خدمش را ^{این}
 بشمرند و طاعتش را طاعت الله میدانستند و ^{شهادت}
 اسمش جمیع دیار را احاطه نموده بود و چون جمال کلم از
 افق غر تسلیم ظاهر شد بمعارضه انجبال حدیقه قیام نمود
 و هم چنین یهودی اسخریوطی که یکی از حروف الهی ^{عشر}
 انجبل بود حضرت روح را بید یهود تسلیم نمود و ^{بنها}
 از افغانان امتحان الهی اسوده نشوید در کل چین پناه
 بخداوند متعال برده که شاید الیوم از ضراط واضح ^{مخبر}
 نشوید و نلقه بد فطوری للثابتین چه که امتحان بر ^م
 کل بوده و خواهد بود واحد از کندش خارج ند الا
 من شاء ربك اگر سپهر عدلش مرور نماید صد هزار ^{شهر}
 نوزاد در ظلمت نفس و هو مشاهده نمائی و اگر ^{فضلتش}

هبوب نماید صد هزارها کل فانیه را بمقرع عرش با تیر ملا ^{کن} _{خطه}
 فوانه ای قوم مطلع نیستید و بجز در حرکت مینماید ایشان بود
 نصایح بدیعه الهیه را و در امر الله تجری نمائید و خود را بعد
 لایتنای معذب مسازید و از بحر اعظم موج بسراب بقبعه
 خود را مشغول نکنید و از شمس عزت باقی بطل فانی قانع مشوید
 بیان حق را از لسان رحمن بشنوید احد الیوم بربیان و ما ذکر ^{فید}
 مطلع ند و علمه عندنا و انتم من العارفين از سلطان اسماء که
 ملکوت اسماء بقول او خلق شده و بقبض اسم محبت نشوید چه
 جمیع اسماء بمنزله فمائص اند بلبسها علی من نیشا فضلا من ^{عنده}
 و نیز عها عن بشاء عدل من لدن و لا یستلحما بفعل و ان ^{لله}
 القدر و الیوم که اکثری از اهل بیان عبده اسماء ^{که} _{بیتد الله}
 بوده و خواهند بود چنانچه اگر بنفط اولی بنفسه لنفسه عارف
 شده بوده اند فولله اول من ان در این ظهور قدس صلا ^{تیک}
 عمر حسانی توقف نمی نمودند پس معلوم شد که عارف بنفس او
 جل و عمر نبوده اند بلکه بقبض اسمی او تعالی شانه عارف شده
 اند چنانچه آیای نگذشت و بنفسه لفضله ظاهر شده و او را

نشأ حداند و بر او وارد آورده اند آنچه را که قلم حیا میکند از ذکر
 و این عدم عرفان نشئه مگر بتبدیل قبض فرموده یعنی اسم اعظم
 ایمنی تبدیل شده احدی عارف نشئه الا الذین هم افطوا عن کل
 کل من فی الملک و صعدوا الی الله بکلام لان دخول امر غیر کریم اولاد
 اولیالی تحت ظلال عنایتی و بنزل علیهم سکنند من عندک هم علی سیر
 الاستغلا ایهم مستقرن اولیک حفظهم الله عن حرج الشبهات و هم
 و سایر القدس متکون و لی طرفی ناخرون علیهم فیکل حین بها
 ثم رحمتی و عنایتی ثم فضل و افضالی و کذلک اختصهم الله
 و جعلهم من المؤمنین ای عباد سع فرموده که شاید از این اربع فضل
 رب الارباب در ظل قبای آفتاب قدس عنایت وارد شوید
 و از حرارت نفس و کفو آسوده و محفوظ مانید این است نصیحت قلم
 امر و من سمع فلنفسه و من اعرض فلایا و اندک قدس عن العالمین
 و ای کاش که اهل بیان در بیان فارسی که از قلم سبغانی نانی نظر
 فرمودند که شاید در این نظیر قدس صمدانی خود را از سلسیل
 ربانی و تسنیم مکرمت سبغانی محروم نمینمودند و لباشی
 بر قلوب غیور طاهره وارد شده که کن بعضی آتی من ابی و اگر
 قلبی از کثر بی زوال سلطان اینوال از شهبه مطهر شود فی الحقیق

شبهه دیگر بیا ایند سبحان الله یا انکه بپایان مقصود معروفند که
 نبوت برسوال الله ختم شده و مسندستین اول ظهور الله است
 معذک ومع انکه حق حال بنفسه و لکنوننده مشهور و از افق
 انتی انا حق فی الافق الابهی ظاهر و طالع مجدد اذکر و صابیت
 و امثال ان صمانند و بقیه و هم مانوک من ملل الفرقان
 اراده نموده اند اراده شمس یقین را که در سما، قدس بنزوال
 ذوالجلال مشرق شده ستر نمایند بنکوست ذکر این فرموده
 این مقام ای ضیاء الخجسام الذین دل ایدرجان از قدیم ^{توجه}
 قصد این دارند این کل باره ها کارنسد پوشند و پوشند
 بگذارد این اقوال اینتیند را و باصل امر و محقق به الاسماء، ناظر
 شود ظهور و قیامه بهتر باشد اگر ناس ضعیف ملا حظت نمیشد
 هر ایند ذکر شیتت منصرف و دم حال تعلیس امر و ارتفاع ما
 اراد الله لکم را مشاهده نماید و قدر و مرتبه خود را ^{حفظ}
 کنید که حال بادله بستر بن عباد از اهل فرقان تمسک جنبه
 و مستدل شده اید فوا حمرنا علیکم با ملاء الغافلین بار
 ایام ظهور است و حق چون شمس فی وسط السماء ظاهر
 و زخرفی از دنیا در ساحت قدسش موجودند که محتاج ^{صف}

ست
صوی

بوصی باشد از اقامت نماید اگر میگویند در امرش محتاج بود
هذا یعنی منکم علی الله المبین القیوم چه که امر طائف اول

دو اهری

بوده و لن یفارق منه ابداً یا که ان تجعلوا لله وزیراً و نظیراً
ارضدا و نذا ارضیا او قریناً او مثلاً و در بیان ابن اسحاق
و ما حدیث تم به انفسکم جمیعاً و محو فرموده اند که ذکر مراد از
بیان من قبل الرحمن نازل شده و ان محدود نبوده و نخواهد
بود امید داریم که از سر شحات سماء تقدیس امطار قدس
بر قلوب غیر مگذرد مبدول شود که شاید آسائش ظاهر شده
بنظر بلیک اسماء و صفات توجه نمایند فوالله باقوم مقصود
از ذکر ابن براهین متفنه و ادله حکمه و کلمات غیر متشابه
اثبات نفس نبوده چه که هر نفسی که باقل قیام بصیر ^{معنو}

ناز شده البتة انوار شمس البقی را که در کلیه علی هدایت
انذالاً الاله الا انا العزیز الحکیم تجلی فرموده مشاهده ^{بد} مینماید
بلکه مقصود من باقی فی المستغانا الله اذا بسکی قلبی و انا علی تم
عینی و قلبی و کبدی و معدتی و دمی و غطی و جلدی و
بما برد علیه من هولاء الذین هم کفروا بالله و جازوا بنفسه
و جادلوا بایانه و انکروا فضله و افتوا علیه بعد الله ^{الظاهر بکل}

الآيات ^{التي} والعلامات فوالله فعلتم ما فعل احد من ملل القبل
 امرتكم ماشق عند هبكل الخطا . رداء الصبر وان انتم ^{تمشون}
 على الارض من كون الاذن له فان لكم يا ملاء المشركين تالله يا حوا
 ان في الكذب رواج وكذلك في الصدق لو انتم نظهرون قلوبكم
 واسماكم ولتنتشقوا الجن وانجد الله الهيم القوم ^{متبين} قلم
 است که چر ذکر نماید و حال امرها می رسیده که سناخ
 روحیه که محل خطاب اجمعی کلمات عالمین واقع شود
 خود را محزون مشاهده مینماید باید باستماع ادنی کلمات
 مشغول شود که چگونگی میشود ذنب را می اقامت شود
 بگوای فقیر بے بصر اولاً را می را نشاخذ و ثانیاً سألها
 ذیاب را می شما بوده چنانچه بعد از ظهور نور انبی از
 انق سماء معنوا ادراک نموده اید که متابعت تویی ^{بد}
 که صدقه هر مرتبه ذنب از آن نفوس عند الله سراج بود
 چرکه بقوی این ذیاب مظهر رب الارباب بتمام ظلم
 شهید شد لعن الله علیهم و علی ابناءهم و اکبر بکونی
 قبل از ظهور متابعت ان قوم مجزوی و عند الله مقبول

بوده و بعد از ظهور و توقف این قوم در امر الهی از راه مستوی
 شدند حالام در این ظهور قدس صمدانی همان حکم بشارت کن
 بشوید نصیح الهی را و قلب را از اشارات کلمات حجابات مظهر
 سازید بگوای بندگان هوی قدحی بسو خدا بر دارید و
 از ارض ظن بهو آیتین طبران نمائید آن با قدم ^{حسین} ^{دع} ^{حسین}
 با سرت ان تذکره لعباد الله ثم اذکر اخیک الذی خارب بنفسک
 و جادل بآیات الله لیکون ذکر للعالمین لعل ^{بفتح} بذک ابصار الله
 اراد الوصیه فی العثم و الاشرار و ما ذلت اذلامهم فی هذا اليوم
 الذی تیر الثفت الساق بالساق فوالذی نفسی بیده که بیت
 سند در تعلیم و تادیب و تربیتش و حفظش سعی بلیغ
 جهد منبع مبذول شد که ذکرش ممکن نه تا الله هجرت
 واقع و با این ارض وارد شدیم چند گذشت سید محمد
 اصفهانی از بیت الله و حصن حید خارج و بمقدد یکتا
 مستقر و اخوی فراد، لا اله الا هو در سدد قطع سد
 سربانی بر آمد لی ان اظهر الله خافیه نفسه و اشهر بکوه
 بین المهاجرین و ارفع الخبیج عن کل اناث و ذکر ^{صغیر} ^و
 کبر و این عبد بالمره از جمیع گذشتند خارج شده که شاید

حرارت حد بپسرد و نار بفضا ساکن شود و ابواب خروج
 دخول بر کل مسدود نمودم و اهل حرم جمیع از استماع این امر
 منکر در فرجه و ندبه مشغول فوالله ان بقدر احدان ^{بگرا}
 ما ورد علینا ولن یستطیع ان یرجع احد من المؤمنین ^{حین}
 خروج سد نفس بر آخذ مت معین شد و تصرف خصوص
 مذکور کلهم و یک نفس بر آخورد و هم چنین در ^{معدله}
 که از دولت علیه مهر سید این کل قسمت شده و بعد
 کل منفرد شده در ماکن متعدده ساکن و این بعد در
 بیت و حده جالس مغز الیاب و مرغی الحجاب و ابداء
 بنفسه از احباب و غیره معاشرت نموده بالمره باب
 لهما مسدود و جمال بقا مستور و بعد از مستر جمال ^{سید}
 محمد با اخوی پیوست و بغض الله سبب و عاقل اتحاد
 این دو شد و بخنده و مکر مشغول شدند چنانچه
 نفس را بدراهم فریب داده که بیلا درود و آنچه
 ارتکاب نموده اند بیده امر نسبت دهند و یک تفصیل
 بسیار و لکن اشتغال با این اذکار را چنانچه در ^{المبد}
 مشنیده ابد بقدر ضرورت اظهار میشود که مبادا آنان از

کلمات کذبیه فانیه از شرط امریه بافتند تا آنکه نفس ما مورث نام
 نام شده بود بعضی رفتند تفصیل مورث را مذکور نمود و چون
 مراسلاتیکه با او همراه نموده مشاهده نمودند جمیع را مختار
 دست داده چه که آنچه عاقل شده بحق مراجع نموده اند
 و همچنین رساله در هر دو الله نوشته که با طرف انتشار ^{دهند}
 فوالله لا اله الا هو بمنزله بیان بل ادنی تکلم نموده ^{لوا}
 تعنون و آنچه بر نعم خود در هر دو الله نوشته اند ^{شدت}
 این امر بدیع بوده لو کان الناس بیعیر الله فی کلها تم
 بنظرون دیگر چه مقداره مفتریات بملک ائمه
 صفات نسبت داده اند و آنچه درون خبر بوده باصل
 شجره ربوبیه راجع نموده اما اشکوا بنی و خونی ^{الله} الی الله
 اذ یکلم لسان الله و یقول هل ماء صافی بطهر جوی ^{من}
 هولا المعرضین و هل من سقی لسان یفتح بالبیان ^{و یبلغ}
 عن فتائی شر المشرکین و هل من ذی استقامه ^{من} یبصر
 فی هذه الايام الی احاطت ^{انقطاع} المنکرین و هل من ذی
 یبصر ^{لیبصر} بعینه و یقطع عن العالمین و هل من ذی

فی امری و ما ورد علی من جنود الشباطین و هل من ذی قلب
 سرتیق طاهر لبکی بیکانه و بما ورد علی من هو له المستکبر بن
 و هل من ذی علم یصل سیوف الرد و البغضاء عن وجه الله
 الملك العزیز الجلیل ان با فایم الاعلی قلنا لله الخ و استنصر
 من احد حین الله حارب معی کل الملل و کان الله ^{علیه} شهید
 و کما استنصر من احد و تا مر به العباد هذا لم یکن الابلو
 الخ ذروره الفضل و دون ذالک ان الله اغنی حمید یار
 رسایل متعدده در رد سلطان احدیه نوشتند انذاته
 ذلك اجمالهم و ضل سعبهم فی الدنیا و الآخرة و هم لا
 یفهمون و انجد سبب و علته اعراض ناس دانسته
 انذ بان شهید نسبت داده از جمله نسبت دنیا و ابن
 کل ذی شعور واضح بوده که ابن حمید در ما بین ^{مضرب}
 چون شمس واضح و لایق بود قسم بحال قدم که در هیچ ^{صیحی}
 نبود که لیل درک شود و بهم چنین هیچ لیلی کان مشاهده
 فخر نه چه که مشرکین بکمال جحد در قطع سدره رب العالمین

بوده تا آنکه شمس قدرت یابد الله فوق ایدیم از افاق ^{عظمت} حیب

اشراق فرود و مشرکین مغلوب و جمال آنه لعل الغالب علی کل شیء
بو مشرق قدرت و اقتدار مستور با غر تمام از غرق حرکت نمود

معلوم بوده که اراده آن بوده که وحده عازم اسلام قبول شوم
چون جمعی خزع و فرخ ^{لا یخضع} نمودند بعضی اذن خروج داده شد

و بعضی هم من غیر اذن حرکت نمودند تا آنکه وارد ارض مشهور شد
و ابدا بدلت علیه ^{مطلبه} اظهار نشد و هر نفسیکه ^{بین بدلت} ^{من}

شد ملاقات واقع و الا فلا یضایف جمع استماع نموده و در نفس

مدینه کبیره هم شنیده اند که اراده ^{نفس} الهی چه بود تا آنکه چند
متضعین حفظاً الانفسهم و نسائهم مضطرب شده خزع می
شدند

لذا ترخا الانفسهم حکم بدانازل حال کلام یک از این امور ^{متعلق}

بدنیا بوده باری قیاس بنفس نموده اند که آنک صفت ^{لهم}

السنمهم الکنیه بقولون ^{قله} ما لا یسعون والله الذی لا اله الا هو

حیا میکنند از آنچه حاصل شده اند ذکر نماید و اگر ^{بصیر}

بافت شود از رسائیل حضرات که از قلمر جهل و بغضنا ^{هم}

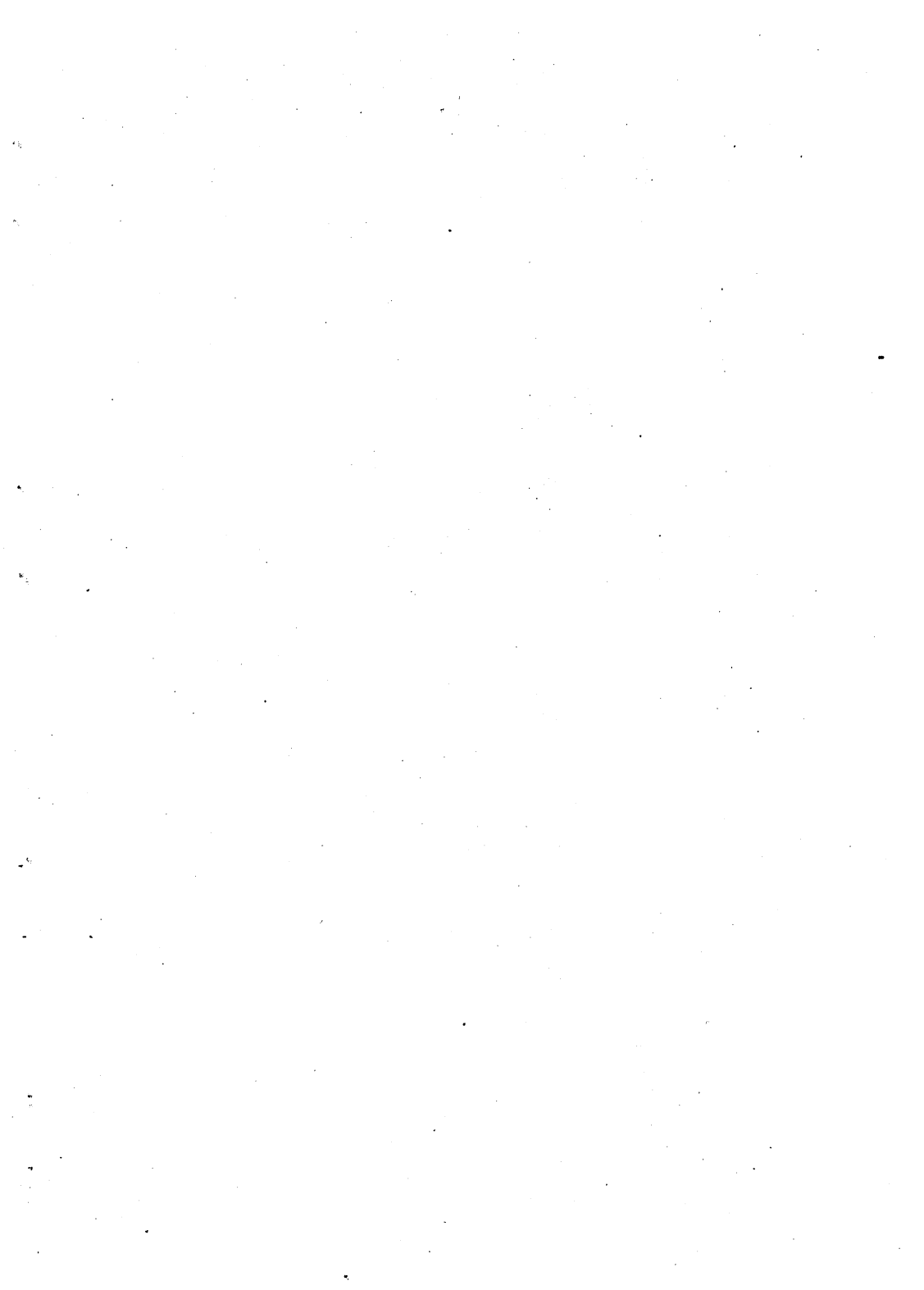
شده مقام و شان معروضین مشهود گردد و سنه ^{قبل} ^{شعر}

جناب امام محمد علی و جناب سلمان ^{سؤال} نموده اند ^{خو}

جواب نوشته بعد سبند ^{تجدید} استقامتی باین بد حاضر و مذکور ^{داشت}
 میرزا علی ملنقت ^{معه} شعر نشده از علت نیت این آئوب
 بلبلان داده شود این بنده سکوت نموده بعد با حاجی ^{میرزا}
 احمد نزد خود در بیت کلمه ذکر نموده اند اخوی بعد از کلمات ^{لا}
 بغنیه بالاخوه معتقد شد که شاید سائل اصل شعر اغلظ ^{شده}
 باشد بعد شعر را ملاحظه نمودند صبح نوشنه بود و نوشته
 نزد سلمان موجود است و جمیع ملاحظه نمودند ابتدا ^{نفسه}
 ندیدند که کل کلمات و همیست ^{تجسید} حال ملاحظه نمایند تا
 مقدار معروضین معلوم شود و مع ذلک ^{مصلحه} بمنبع و معدن و
 علم ربانیها و اراض می نمایند ^{فوالذی} قامت ^{تکون} القدر ^{علی}
 فتاء باید که کل انچه از قلم جاری نموده اند به این نحو بوده و
 خواهد بود و لکن عمت الابصار ^{و الیهم} و الیهم و الیهم و الیهم
 لا یلتفتون الا الذین جعل الله ابصارهم ^{مظهر} عن ^{الاجاب}
 هم ببصر الحدید فی کل شیء ^{تبد} ینظرون ^{ای} هیاد ^{ملاحظه} عما
 که ضربه قلم رسیده که قلم اعلی باین کلمات مشغول شده ^{چه}
 که ناس ضعیف و نابالغ مشاهده باشند که مباد از کلمات ^{حمله}

خط
بلا

جمله معرضین از رجال مبین عاقل شوند و الا اکثر الجمله مشغور و بصیر
 باشد ابدأ ذکر معروضین و ما ظهر منهم تحریر نیستند چنانکه البرم کل
 مکلفند که در نفس اماره و ما بظهور من عنده ناظر شوند و من بعد
 لئذ انک المقام بشهد بانده هو الظاهر والباطن المشرق المصطفی و
 السما بحکم ما یشاء و لا یستل فیها المراد و انه لهو المقصد المختار و ان
 جمله نسبت ظاهر باین مظلوم داده اند حال در همین قصر تعلق نما
 و انصاف دهد جمیع اهل بیان با این عبد صلاوات نموده و بی
 ظاهر بدیه هرگز بضر نفسی راضی شده لایق توبی العرش لیا
 بنصفون و قد کان قصر الرحمن فی ذم الثقیان عشرين من السنین
 و هذک ایداً اطهار کشفه و حالهم اکثر این مکاتب مجعوله
 دیده نیستند ایداً اطهار نمیزوت و بشهد بذاک کل من یحرفنی
 و کان علی بصیره منبر بیت سندا حقوی نزد این عبد بود
 و احد اراد مطلع ند و مع قدرت بر او و اطلاع باقی مشر و
 قلبه کمال شفقت در حقش معول شد و بشهد بذاک کلاً
 ان انتم تسمعون و لکن چون ناس را مقلد و بی بصیر بافتند
 باین گونه کلمات اراده نموده اند این قده و از نوح البرم منع
 و بر جمیع اهل بیان و خیره و احد و مبرهن که این عبد با احد

معاشرت در این ارض نهوده و هم چنین ورود در هدایت کبره
 الا من حضره بن بدینار ما حرك لسان الاصلی ما بعد رشم الی
 جبروت الامر معدلك نوشتند اند که نزد اهل سنته مارا
 رافضی نامیده اند فوالله الذی لا اله الا هو که خود این تعیین
 معروض نزد اعجام نسبت دون ایمان بسده و سخن داده اند
 و عند اهل سنته و جماعت بسنته رفض حال رافضی خالصا
 لله بیاید صدق و کذب را معلوم نماید و مهلت حق و باطل را
 بصدق و کذب همین قول فرار میندھم اذ ابتداء لسان القدر
 عن عرش الاعظم و يقول لعن الله اول ظالم فقطه اولی
 فی ظهوره الاخری و کفر باياته و خارب بنفسه و جادل ^{بسلطان}
 و اشرك بذاته و الحد کلما انه و اعرض عن جهالم و کان من ^{الاشک}
 فی الراح الله من قلم القدر من مکتوبا فوالله در هر وقتی اوراق
 که در ارض طلا و باعراق و مواضع دیگر حقی در ارض این
 طایفه مذکور میشد اشخود اشخاق با طرف مبرقند
 چنانچه اکثری شنیده و میدانند و این عبید و حد ما ^{باین}
 اعدا بوده تا آنکه از قدرت ربانی امر رتفع شد و جمیع از
 نفوس خود مطمئن شده از خلف ستر بیرون آمده اول

اول کار بیکه بان مشغول شدند قطع سدره امر نبوده و چون
 خائب و خاسر مشاهده نموده اند عماراد را بعد با طرف نوشته
 و امراده خود را باراده الله و مشیه نسبت داده با بنده ابن عبید حکم
 نقل را که ما بن این فتنه شمرت نام داشته هر تقع نمود و در اکثر
 الواح من قلم الله جاری شده البته بنظر بعضی رسیده از
 جمله سترال که مقصود از نصرتیکه در آیات بلاجه الکعبه نازلند
 چیست و ما نزل عن جهة العرش فی جواب این است که سواد آن
 بعین ذکر بشود و هو هذا مقصود از نصرتیکه در الواح
 من بعد ذکر شده معلوم احبب الله که حق جل ذکره مقدر است
 از دنیا و آنچه در اوست و مقصود از نصرت این نبوده که
 احدی بنفسه بخاربه و با ایجاد له نماید سلطان جلال ^{از حق} جمیع
 از بر و بحر بید ملوک گذاشتند و ایشانند مظالم قدرت
 الهی علی قدر مراتبهم و اگر در نال حق وارد شوند از حق محسوب
 و من دون ذلك ان تر بک لعلهم خیر و آنچه حق جل ذکره
 از بر او خود خراستد قلوب عباد اوست که کناش و ^{صفت} صحیح
 و خواشن حب الکعبه اند و لم نزل اراده سلطان الابرار

بوده که قلوب را از اشارات دنیا و باطنها و علمها ظاهر نماید تا قابل
 شوند از بزرگواری تجلیات ملک اسماء و صفات پس باید که
 در مدینه قلب بیکانه راه نیاید تا دست بمشغول نشاید
 یعنی تجلی جمالش نزد ذات رخص او چنانکه الازل مقدسین اخصو
 و نزول بوده و خواهد بود پس نصرت امر الله الیوم اعظم ارض
 با حد و بجا آمدن بنفیس و بخار بر مع شئی نبوده و نخواهد بود
 بلکه محبوب انت که ملایق قلوب بسف لسان و حکمت و
 بیان مفتوح شود نه بسف حدید پس نصرت که اراده نصرت
 الهی نماید باید اول بسف معانی و بیان مدینه قلب خود
 تصرف نماید و از جمیع ماسوی الله او را مطهر سازد بعد
 بمداین قلوب توجه کند این است نصرت امر الله که الیوم
 از مشرق اصبع ملک اسماء و صفات اشراق فرموده ^{الکلی}
 فاد محبوب نبوده و بنیت آنچه از قبل شده من خواهد
 الله بوده بارک الیوم باید احب الی بشارتی در پهن عباد
 ظاهر شوند که جمیع را بافعال خود برهنه و ذوالجلال
 هدایت نمایند قسم با ثنائت تقدیس که ابد الحق و احیاء

او که منسوب با او بند ناظر با عرض و اموال فانی و نبوده ^{نظر}
 بود چه اگر مقصود تصرف در ارض بود قاصر و مقدر بود ^{یکله}
 جمیع عالم را تصرف میفرمود و لکن سلطنت بسلاطین عبادت
 فرموده و حکمت را بمقتربین و عرفان بعارفین و حقیقت را ب
 عباد خود را مخصوص خود مقدر داشتند و بدون آن ناظر ^{بود}
 و نخواهد این هم نظر بعبادت کبری است که شاید تصرف ^{فانی}
 از شئونات توابع طاهر و مقدس شوند و بمقام بائید که
 رضوان قرآن حدیث است و اراد کرده اند و الا آن سلطان ^{فانی}
 بنفسه لنفسه مستغنی از کل بوده نه از قیام ممکنات ^{فانی}
 سراج و نه از ضلالتشان ضری باو واقع کل از امکان ^{فانی}
 و باو سراج خواهند شد و انجبال قلام متوجه ^{فانی}
 مقدر خود که مقدس از مکان و زمان و ذکر و اشاره و ^{دلالة}
 و وصف و علو و دنو بوده مستغنی و لا یحتاج ^{فانی}
 ذی فطن بصیر ^{فانی} مصدرک آنچه را خود شامل و فاعل ^{فانی}
 اند یعنی تعالی شان نسبت داده اند مع اندک بر کل ^{فانی}
 حق بفعل ما بآ ^{فانی} بوده و بر هر چه که فرماید ^{فانی}

نفس

ان بحرق علیہ معذک فوالله نفسی بیده که اگر افعی بصر
 بوده و شاهد بذات قلما الله ان انتم تهجدون و اسرجه
 در مکاتب خود ذکر نموده که این مجلد درین خوانده و این
 کلمات مترا از علما کنشانی حاصل شده چنانچه در احیان
 هر ظهور اینگونه کلمات فالایق مذکور شده چنانچه نسبت
 ظهور قبله همین نسبت راداده اند و من قبله محمد ^{صلی الله}
 انما بعد نبی لسان الله یلحدون الیه ایحیی و هذا لسان
 عربی مبین حال نفسی در کل بران و هراق نفس نماید تا
 صدق و کاتب معلوم شود و بل لحم و بما هم بتکلمون
 ای بفرمان منبع این علوم ذات قدم بوده و معاین ^{این}
 نفس الله الاعظم لو انتم من المشعین و اگر بسج فطرت
 استماع نمائید آنچه را در حین ظهور برنقطه جل و غیر علماء
 وجه العصر اعتراضاً علی الله بان تکلم می نمودند حالم
 انکلمات و استماع نمائید فوالله یا قوم انی الاکون مقیم
 فی امری و ماورد علی نیابت ما ولدت من اخی وان
 ولدت ما رصفت و ما صرت کیبوا و لکن ظهرا ظاهرین

نزالت جنود الروح و قضا الامر من لدن الله القهار يا قوم اسمعوا نوحى
ثم اخرجوا الاحجاب و لو يكون سرايا السماء و الارضين اياكم ان لا ينفعكم
شئى عن نعمات الايام بالله ان يجادلها كنان الابداع و الاخوان الا
ختر اع و كان الله على ذلك شهيدا و عليهم قسم بانفاب فاك بانى
كدا كرامر بايست ابن عبد بود يك ايد ما بين قوم تلاوت بنشد
كده ناس بالمره از فطرت اصلها الهيمه مخرف شده اند و لكن الله قضى
اراد و امضى ماشاء الاراد المشيه و الامر لقضائه و انه يتكلم بحكم
و كره نبود كه اهل ان مملكت مضطرب ملاحظه بنده را بنده ان
داده بنشد كه كل بين بك الله حاضر شوند لبشهر و اما لا شهد احد
من العالمين و اخر جمله نوشتند كه مقام شمسيت در نظر مرات
واقع بشود و اين ترتيبه فوق مقامات است و همچنين از اين مراتب
شمس مشرق سبحان الله چه مقدار ناس جاهل فرض نموده
مع انك بسى واضح و مشهور است كه خلق مرات و وجود ان
بجهت ان بوده كه حكايه از اشباح و امثال نمابد و بر هر چه
بصرى واضح است كه ظهور هر كوس امثال و اشباح هم در
او بنفسه تحقق نداشته و ندارد و اين قضيه بر او كره ظاهر

تاجه رسد بگذر بصر معذلک باین عبارات که فوالله الذی لا اله
 الا هو هیچ جاهله بان تکلمه نماید در هر ساله خود نوشتند و
 اراده نموده باین کلمات ناس را از موجود و محقق اسماء و صفات
 محروم نماید و این نسبت مگر آنکه عباد را در بخورد و هوی
 مستغرق دیده و کمان نموده که آنچه مذکور در امر مسلم است
 است و الا باین کلمات که کذب او ظاهر از سوس در وسط السماء
 است مشغول نمیشد و متمسک باین شده که نفضه بیان روح
 سواه فداء خود را در یک مقام خیرات الله نامیده و لذا ^{تبت} امر
 فوق رتبه شمس است فوالله انطقه بالحق و اشرفی عن
 القدس علی العالمین ^{مطالب} نفسی در این یکفرضه تفکر نماید بن جمیع
 این هیچ رعاع مطلع میشود اولاً اینکه ذات قدم بکل اسماء
 خود را موسوم فرموده اند و بکل صفات موصوف چیراز
 اعلی مراتب اسماء و چیراز ادنی مراتب چنانچه در ابتدا
 احسن القصص میفرماید الحمد لله الذی انزل الکتاب علی
 عبده لیکون للعالمین سراجاً وهاجاً حال میتواند کسی ^{قائل}

قائل شود که رتبه سراج فوق شمس بوده لا والله نمیگوید این ^{سنت}
 مگر نفسیکه برهوی تکلم نماید و نخواهد در قلوب صافیه منبره
 شبهه القاء نماید قیاس و اهم بفعلون باری بیست و نهم
 که در انصاحت قدس جمیع اسماء در صقع واحدند چه که ان
 کینونیت قدم در چنینیکه میفرماید انار تب الارباب و انا
 الارض و الزراب در ان منظر اکبر این هر دو در هر یک تید بود
 و خواهند بود و این بیان ارق و الطف و اصفی را قلوب ای ^{مکتبه}
 نخواهند نمود چنانچه انحال قدم میفرماید قوله عز ذکر قل
 نزلت حتی قلت انی انا ذر و دون ذر مثل انی انا قلت
 رب و مهیب کل ذی رب الاستغفرن الله عن کلمتها و انی
 الی الله ربی بن الراجحین انهی ابا لکان بواد جهل و ضلالت
 که کاس زقوم نوشیده اید و سلسبیل قدس مخموم ^{نسته} دا
 اید در باره و محترق شده اید و از اهل رفرف اعلی خود
 شمرده اید زهی حسرت که یک ان در حکمت بالغه رحمت
 تفکر نموده اید و در یک چنین در امر مالک یوم الدین ^{بصر}
 منبر توجیه نموده اید کلمات رحمت را که بکمال انبساط و

احاطه من دون حدود نازل شده بحجاب نفس خود چنان محجوب

که السن عالین از ذکرش عاجزند حال در این عصر ملاحظه نمایند که

ارتقا قدس الهی جاری شده میفرمایند تنزل فرودم تا بمغای که

میفرمایند هم ذره و دون ذره مثل آنکه فرودم من مرتب و مرتب

کل هر یوب بلکه استغفار میکنم از این هر دو ذکر حال ملاحظه

نمایند که جمال قدم خود را بکل اسماء نامیده اند معذک و متوان

گفت که ذره فوق شمس است و یا ثرات فوق رب الارباب

فانصفوا ان انتم من المنصفین فالذی جعلنی مظهر ذالذم کبیر

و عجز و بماند که اگر در این کلمات مبارکه الهی تفکر نمایند

ابواب علوم مالا نهایت بر وجه قلوب مفتوح شود بشانیکه

دیگر مضطرب نشود از اینکه فلان را با اسماء الله نامیده و با

بذات الله و ثرات الله چه که جمیع اسماء در اساحت مساو

و لا فرق بینهما و کل این اسماء طائف حول مظهر نفس قدم بود

و خواهد بود مثل اینکه در این چنین که جمال قدم شیخ را بکل

اسماء حسنه و صفات علیا موسوم فرماید اند بقدره و بس

لاحدان یعترض علیه لانه هو الخیار و ما سواه فی قبضته

لا اله الا هو العزيز المحنار و دیگر حسی یا الطیف نامیده اند ^{بند}
 که اگر سر کندان مر بار اجزای ^{بند} حُب اللّٰهی جذب ^{بند}
 و اگر سر نماید چون حُب نازل میشود بر عین ان مر آباء ^{بند} غیب
 که جابل میشود با این ان شرات و این عرفان امر پروردگار ^{تاکد}
 و علم بر اول جبل و غز ان الخلق مر آباء لطیف ان پستها حُب
 و از عیسه هاد و ن حُب نزل عینها غبار محولن بند و این
 امر بر دانتنی اذ انفک و ایاملاء العالمین و این بیانرا نقطه
 بیان جملت عظیمه عموما فرموده اند و اگر تخصیص خاطر
 بجناب آقا سید جواد خطاب میفرمایند قوله عز وجل که
 توئی ان شرات اولیه که لهنزل از حق حکایت نموده و لایزال
 حکایت خواهی نمود و هم چنین اورا علة اولیه فرموده اند
 فوالله که این مرتبه فوق کل اسماء است چهار ذات الله و
 کبنونه الله و ذکر الله و شرات جد که از قبل هر نفسی که این
 رتبه را در سر سؤال الله قابل شده حکم بکفرش نموده اند ^{بند}
 که علة اولیه خود حق را دانسته اند و هم چنین در بار
 او نازل قوله جل ذکره که انا جعلناک نبیا للعالمین حال ^{بند}
 این مراتب و وصف که فوق ان در بیان ذکر شده اگر العباد

جمع

بالله از حق اعراض نماید جمیع اقرب من ان از او مرتفع خواهد شد
 و اگر بصیر منیر ملاحظه نماید کل اشیاء و در بیان بکل اسماء
 حیثه نامیده اند و لکن لا یغفلها الا المخلصون و این کلمات ذکر
 میشود که هیچ ندانند که اوصاف منزله در بیان مخصوص ^{نفسه}
 دون نفس بوده بلکه در کمال نام مادامیکه در ظل حق مستقر
 باشند و بعد از خروج کل محروم و ممنوع و هم چنین در ^{تسه}
 جناب قدوس روح العالمین فداه مینمایند ذکره که بعد
 هشت واحد از خدای الله بر مقعد خود بوده و از شدت نار
 محبت او کسی قدرت بر قرب بهم نرسانده انشی تفکروا
 با اولو الافکار و در این بیان کلمات علیهم مستور است و این
 عبد مذکور نداشت خوف من تهرود الظلم و فیهون الجمل
 هم چنین در جمیع مقامات از ظلم خیر نازل که فرات بنفسه
 تحقیق نداشتند الا بتقابلهای بالشمس و شمس را منزل ^{الانوار}
 واحد فرموده اند و احدی را این اسم موسوم نفرمود جز ^{بذکر}
 هر ظهور معذک نوشتند مقام شمسیت تحت رتبه ^{سبت} مراتک
 و شمس از مرات مشرق میشوند فوالله باقوم ما انطق عن
 الهو که اگر در همین قول تفکر نماید بیقین شهادت ^{مید}

جازگ نشد مگر آنکه چون سمن بدیع ابداع اعلیٰ از افق فجر تهاط ^{لع}
 وینمخدا نئی انا حتی فی افق الابهی ما یبازیرض و سماء ناطق دیند
 لذا تعبیل نموده من جهت لا یسعر بان کلمات کلام کعبه که شای
 فوق شان الله از بر خود ثابت نماید و هذا له یکن ابداً الان
 ماد وند مخلوق با امره و میبعل با اراده و متبرک با ذند و ما بعد
 الاعبده و روحیه و خلفه و بر بته و عباده هل یکن فوق
 شان الله شان لیست احد لنفسه و اند قام بنفسه ل نفسه ^{علی}
 ه عام الذی الاله فوق و لا تحت و لا یمین و لا یسار و لا امام و لا اثنان
 و اند قد خلقت الیهات الامن جهه بمشیته و الاشیاء الامن مثال
 بارادته و اند الخالق کل شان و منزل کل امر و مستحق لذند بان ^{نقیض}
 بنفسه و اند لا یفخر با حده من الموجودات و اند کهو القدر من المنزه
 المتقد المطلق ای قوم بشوید ندایم و او بر جهالم و امر و نبای ^{ند}
 انچه و اکه در کل الواح ممنوع شده اید تا الله این است بد ^ت ^ت
 منبسط الهیبه که احاطه فرمود کل من فی السموات و الارض را
 این است لسان حقیقت و یانید که بر اعلیٰ سدره عشر احدیه
 تقه میفرماید و این است قلم قدم که در ایام و لبالی محرر است
 و معارف از او جازگ و ساری است و این است سخن لدی الحکم

بر رسول الله حجت ندارند که شاید باین خروجات عباد را از عرفان
 نفس الله فی يوم المعاد محروم نمایند چنانچه نموده اند و مبسوطا
 علی هذا الله علی المقربین با اینکه جمیع عالم را تا و بعد احاطه
 و جمیع اهل بیان بر این شاهد و گواهند و معادل فاتر فی
 البیان از این ظهور بدیع نازک از اهل بیان نفسی نمیکند از آنرا
 نودش موجود نباشد و من دون ذلك آنچه در این ارض
 موجود کتاب ارتحیر پرش عاجز مانده اند چنانچه اکثری ^{سوا}
 مع ذلك نوشته بخیر عبارت فیهی و چهار کلمه این دعویها
 نموده اند حال شما انصاف دهید قولیکه کذبش مثل شمس در
 وسط سماء مشرق و لایح و واضح است معذکس بجهورت
 جبارت تکلم نموده اگر چه قوله الله لا اله الا هو که این ^{باید}
 ابدا اراده نداشته که آنچه از سماء مشیت بدعا نازل بشود ^{بلا}
 انتشار یابد چه که انظر مطهره بسیار قلیل مشاهده میشود که
 قابل ملاحظه آنرا الله یا شنند لذل الازال مستور میداشته
 چه مقلد از آیات که در عراق نازل و جمیع در شطحوشند
 و حال معادل صد هزار بیت در این ارض موجود و هنوز ^{سوا}
 ننده ناچهره رسد بچند چه که این امور که معانی بنمودنمانی

بوده لکن از ابن عبیدار او مقدس بوده و خواهد بود و چند ^{تیب}
 بعضی خواسته که آنچه موجود است مجلدات نمود باطراف
 ارسال دارند و هنوز این داده نشده چه که هیچ یک از
 مظاهر الهیه بنفسه مباشر این امور نشده اند چنانچه نظر اول
 روح ماسواة فراه خود بنفسه اعتقاد با این امور نظر بوده و
 فرموده اند که بعد با حسن خط نظم شود و بعضی بایند
 غز ذکره فطوبی لمن بنظره نظم بها و الله و بشکر تبه فانه
 بنظره و لا یرد من عند الله فی البیان وهم چنین از قبل ^{رسول}
 که بعد از آنها ان ذات قدم قرآن جلا شد و من قبله البقیل
 و با آنکه آیات غز قدس شرق و غرب عالم را احاطه نموده
 باین کلمات تثبیت بسته اند و میباید و کلمه تعبیر نموده اند
 چنانچه احوال حج در سنه قبل متعده از قلم غز صدر یافت و مع
 معدلت ارسال شد مگر سوره که بسوره حج معروف است
 هرگز این عبید در اشعار اینگونه امور اوقات صرف نموده
 و نخواهد نمود شأن نزول شأن حق است و انتشار شأن
 خلق و آنه لنا شماره بید لنا اشارت من ملائکه المقربین لا یبد

از خلف حجاب سرادق عصمت ربانی عباد روحانی ظاهر
 شوند و انار الله راجع نمایند با حسن نظم منظم سازند
 و هذا صمیر الاربیب فیہ و دیگرانکه بعضی عبارت نوشته
 اند و نسبت بنقطه بیان روح سواه فلاح دادند
 هذا کذب صراح و جنبند بهره نقطه البیان منهم و من کلام
 و کان الله شهید بذلک ان اسم لا شهیدون و چه مقدار
 با سماء اختیار میکنند و الله الذی لا اله الا هو که شهد این
 در ابداع دیده شد شب و روز از آنات صرف نمود که کلمه
 در کتاب الله بیابند و بخود تفسیر نمایند و این عبد
 چنین تفسیر از آنکه یک صعب از خطوط و دوات و هیا
 که بنقطه اولی نود آنکه منسادم و پیغام نمودم که
 چون تو بسیار مایلی که بعد از اعراض از حق بانار ان
 افتخار نمائی لذا نود تو اس سال شد که این هیا کل سرا
 بجهت بعضی از اهل دیار مختلفه اسال دار و اظهار شده
 نمائی و یا آنکه هر نفسی نودت حاضر میشود انتشار
 چنانچه الیوم بهمان عمل شغولی و بلکه بعضی کلمات
 خود را با نکلمات منظم ساخته لعل نزلها اندام الغار

باری اعباد از ابن مراتب چشم بردارید و دل را مقدر بنمائید
 که الیوم فضلی ظاهر شده که در یک یوم و لیل اگر کاتب از ^{عبد}
 براید معادل بیان فارسی از سه آه قدس ربانی نازل شود
 که آنک نشان آیات علی السان عربی بدیع فاحضه این بد
 العرش انشهدوا بعونکم ولا تقاسوا کلمات الله بکلمات ^{تو}
 وتکون علی بصیرة منیر یا قوم فاشهدوا بما شهد الله ^{واللغو}
 الی دونه ولا تكونن من الیهین شهد الله انه لا اله الا هو ^{ان}
 فقطه الاوی عبده ویمانه که آنک نزل من قبل من قبل الله العلی
 العظیم واکرم معنی همین یک آیه تمامه فانو میشد بد ابد
 از صراط اعظم الی محبتی نمیکشید چنانچه الیوم اکثری از اهل
 بیان شهادت میدهند و چون با این اسم مبارک میسند
 اذا اسود وجوههم تضرب قلوبهم وتزل قدامهم ویکونن
 للموتهم تا الله الی هیچ علی نزد حق مقبول نمیکرد با ^{بن}
 اسم مبارک مطهر فطویب للذاکرین وللراستین و دیگر ^{نکه}
 در هر سال انبار نموده که جناب طاهره و عظیمه با و مدفن ^{شده}
 اند اگر چه ابن عبد افشار با این کوندا مو سرها مفقود ^{و محلا}
 بخت بنسرم و این نه از غرور و استکبار است چه که ابن ^{در}

خود شانی ندیده و نخواهد و لکن نظر باظهارشانی الله ذکر شد
 چنانکه کبریات حروفات باصلها و اسرها بقوی مبعوث بود
 و خواهد بود حق الیقین فدر اثبات ظهورش بغير نفسه
 و ماظهر من عنده استدلالها بد چنانکه کل دلیل با نسیب الیه
 محکم بوده و خواهد و کل سبیل بنسبته الیه مستقیم و لکن
 ناس ضعیف مشاهده میشوند و غیر بالغ لذا این عهد ذکر
 کما فیما از کلمات الهی که مخصوص این امر نازل شده خارج از
 احصاء این نفوس بوده و خواهد بود و اگر ناس بصیر الله
 باشند همین یک بیان نقطه بیان جل شانده جمع را کافی است
 که بفهماید اننی اناسی فی الاثم الا بی حیاتی الیوم از
 انی اجنی ظاهر و الاثم و مشرقتند و حیثند لیسع و یروی
 کل ما یقول و یوتکب به الخلاق اجمعین و من دون ذلك
 شهادتیکه در الواح ذکر فرموده اند و جمیع را بقرائت ان
 امر فرموده اند دلیل واضح لمن ناظر بعین الله و ید قوله تعالی
 شهد الله ان لا اله الا هو ان تقطع الارض علی عبده و یجاءدوا
 آیات دلیل است واضح و برهانی است قاطع و لکن لا یزید
 المتوهمین الاضارا چه که متوهمین جمیع آیات را بوجهی

تفسیر نموده اند و هم چنین منبر باید غیر ذکره و اذیانا عرض
 البهائم بالحق الاکبر قد کنت فوق اص باقوته السيد المهدی الطور
 مقصوداً و در این آیه مترکه مبارکه که اگر تفسیر رود بر علو
 ظهور سراج اقدس اصنع مطلع میشود و هم چنین منبر باید
 قولها غرضشانه لقد خلق الله في حرم ذلك الباب بحور من ماء
 الاکبر حجراً بالدهن الوجود و حیواناً بالثمرة المقصود و قد
 الله له سفناً من اوراق الرتبة المجرى و الايرکب فيها الاهل
 البهائم باذن الله العلی و هو الله قد کان غزيراً حکماً بحال
 سفن باقوتهم آراء بر حجر کبر با حجاز و سائر است اهلها
 منقطع از ماسوی الله شده در فلک احدی و سفینت غیر
 باقیه در ایند و سربکب شوید که در تقصیرک تمسک جت
 باین فلک عند الله از اهل الثبات و نجات و علیین و سائر
 مذکور و هر که تخلف نمود از اهل بار و هلاک و سببین و
 ها و بد تحویب زینهار دین را بدینا مدهید و پوسفت
 احدی را با آلاء دنیا و آخرت میادله ننمائید و تقصیرت
 مشهوره و فقود خواهید دید پس کمال جهد و اجتهاد نطلب
 رب الایجاد بشنا بید که ممکن امن جز ظلت نبوده و نحو

بود قوله عزكريم يا امة الاسلام فهو من نار الشيعه الخضراء
 الموقدة من هذا العين الصفراء قد قتلناه في هبكل اللرى لما قد
 قدر الله في الكتاب خطاهن ابوبه فحشينا ان برهقهها خلال
 النار في جمال البهاء طغيانا بلا علمنا حال السبي واضح است
 كعمل برابن جمال الظهور انور اجمعي طغيان نموده بشانيد
 علم الله احدكم حتى ان نروكاش بطغيان واستكبار اركان
 مبهورند بلده در كل حين در انهدام ببيت الله وحرمة
 مشغول بوده وخواهند بود ولن يسكن قلوبهم الا يشرب
 بعدا لثخلفناهم وحفظناهم لاعلاء امر ونصرة جمالي
 فلما اشتد ظمهم ووجدوا لاطيان من انضمهم قاموا على
 قتل بطغيان عظم فلما بلغت الى ذلك المقام ناد المنان
 خلف سرادق البقاء ان يا فلانة الاعلى لا تجلس امرك حذر
 بذكره ون ذكر قل الله قد نزل البيان كالحري المنيع
 ولولاك ما نزل خوف من البيان ولا صنائف عزكريم دع
 الموتى لان الذين هم امرايك اموات غير احياء الا يستحو
 ولا يعطون ولو بلقي عليهم كلمات الاوان والاخرين والذين
 احياهم الله بك اوليك في حبك قراكالكتب ولو يجابون

بختا بواشقی سواک لان ظهورک بنفسه جعله الله تجر علی العالمین
 فلما سمعت النداء کتبت مبارک من اصبع قدس منبر بارک
 آیات عز احدیه در این اسم و ظهور زیاده از آن است که اسماً
 توان نمود و معذک ابن هیچ سرعاً ابن اسم مبارک را بر زمین
 تفسیر نموده چه که حضرت اعلی روح ماسواه قلاہ اور از
 بهاء نامیده و انقدر شعور نداشتند که ادراک نمایند که
 مقصود حضرت ان بوده که اخبار فرماید از ظهور جمال مقدس
 در آن ارض ای ارض شمس علیہا الہما و سکن فیها هذا
 المشرق المنیر چنانچه این اسم مبارک را در کل مراتب استحقاق
 کلی اسماء ذکر فرموده اند و هم چنین در دعای قبل از خطبه
 نمائید که اودم اسماء این اسم مبارک ذکر شده بقوله اللهم انی
 استناک من بهانک باہما و هم چنین مشهور که با اسماء
 نامیده اند اول آن را با این اسم موسوم فرموده اند در
 شیء که ملاحظه نمائید که احسن آن را با این اسم ملوک نموده
 اند و معذک ملاحظه نمائید که بعضاً بچشم و تب سید
 که این اسم مبارک را بر زمین تفسیر نموده اند که ختم من
 تراجا خیر منہم و من ذواتهم و حقاً بقیم فاف لہم و بما

صُدُّوهُمْ مِنْ بَارِئِ الْحُدِّ وَالْبَغْضَاءِ وَهَيِّقُوا فِي كُلِّ جَانِبٍ
 لِأَسْعُرُونَ وَدَبَّكَرْ جَنَابِ قَدَّوْسٍ جَلَّ ثَنَاهُ الْوَالِئِ حَيْدَرِ
 بَدِشْتِ مَرْهُومِ فَرْمُودِهِ وَارْسَالِ دَاشْتِنْدِهِ وَابْدَاءِ ابْنِ عَبْدِ الطَّهِمَا
 نَمُودِهِ وَاسْرَجِهَاهِ دَرِ ابْنِ اسْرِدِجِ اَخْبَارِ فَرْمُودِهِ اَنْدَاسِ مَجَاهِدِ
 غَيْبِ تَلْوِجِ قَوْلِهِ جَلَّ ثَنَاهُ وَانْذَاطِمْ الرَّبِّ سَرَامِنْ اَمْرِ الْبَهَاءِ فِي
 اَرْضِ اَرَادَنِي فَقَدْ كَانَ ذَلِكَ الطَّلَعَةُ الْمُنْلَاةُ مِنْ تَقْلُطَةِ
 الْبَابِ لَوْ رِيَا فَاذَا فَا مَتِ السَّمَوَاتُ لِلْجَدِّيَّةِ بِالسَّلْطَنَةِ بِالسَّطْرَةِ
 فَذَلِكَ مِنْ اَمْرِ الْاَهْلِ الْعَمَاءِ قَدْ كَانَ طَلِيْعًا وَانِ الْوَرَا حِ مَبَارِكِ
 الْاَنِّ مَوْجُودِ اسْتِ وَدَرِ جَمِيعِ دَرِ ذِكْرِ ابْنِ اسْرِبَاصِ حِ كَلِمَاتِ شَاهِدِ
 وَكُوَاهِ فَوْرِيهِ الْعَرْشِ الْعَمَاءِ كَمَا حِيَا فَا نَعِ اسْتِ اَزْ ذِكْرِ ابْنِ كَلِمَاتِ
 حَيْدَرِ كَمَا ابْنِ حَيْدَرِ الْاَنْزَالِ اَرَادَهُ نَمُودَهُ كَمَا بَطَلَاتِ قَبْلِ شَأْنِي اَزْ
 بَرَايِ خُودِ نَابِتِ نَمَايِدِ الْاَنِّ شَأْنِي شَانَهُ وَانْتِ مَشْهُودِ فِي
 وَسَلَسْمَاءِ الْاِسْتَفْلَالِ وَمَانِي ذِي بَصَرِ الْاَوْتِدِ بَشْهُودِ
 وَلَا هِيَ اَلْبَيْتِ لَهُ مِنْ تَقْسِيْبِ قُلِّ نَالَهُ شَأْنِي شَانَهُ وَقَدَرِ قَدَرِ
 وَسَلْطَانِي سُلْطَانِهِ وَظَاهِرِهِ حَقِيْقَةِ وَمَاجِرِي مِنْ قَلْبِ نُوَاهِ
 كَمَا انْ ظَهْرِهِ حَقِيْقَةِ وَمَاجِرِي مِنْ قَلْبِي بَرَهَانِهِ وَكِنْ
 بِحَقْلِ عِبَادِ نَابِ الْخَوْفِ وَانْجِلَهُ نَقَطَهُ جَزْبَهُ جَنَابِ

طاهره علیها بیار الله لابی مدتها با ابن عمید بوده وانی ^{الف}
 ابن غلام بر املک دنیا و اخوت ه' له نمی نمود و ارادت ^{ان}
 تفارق نمی افل من ان و لکن قضی ما قضی وجه مقدار از ایا ^ت
 و اشعار که در این امر بدیع ذکر فرموده از جمله در وصف ^{طلعت}
 ابی قرنی گفته و یک فرد آن ابن است که بر اندازد بها
 از رخ نقاب ^{هم} صد هزارن چون ازل او پدید و
 چنین در دون ابن عمید هم بسیار وصف نموده و قوت ^{جمع}
 ابن نبیانات کتاب مکنون فقط اعلی روح ماسواه فدا ^{که}
 گل در این امر بدیع نازل شده و از انظار مستور گشته از خدا ^{هد}
 تا آن فائز شوید فوالله نفسی بیده که اگر مدعی جمال ^{الف}
 الیوم از این کوزد الاقل در کتاب خود مذکور نمیداشت
 و تمسک نمی جست که با بن ادله سبب اضلال خلق ^{شود}
 شود هرگز ابن عمید با بن ادله استدلال نمینماید ^ت
 ای عباد خدا اعلی اعلی برادر ظهور ^{جمع} او بشنوید
 این دلایل را از قلب محو نمائید چه که اگر بکلمات و اشار
 و صحف و کتب در این ظهور بدیع ربانی تمسک جوئید
 ابتدا جوهر عرفان طلعت رحمن و سلطان امکان فائز

نخواهد شد بلکه ناظر باشید بهمان حجتی که نفس نقطه
 اول جان غریبان اقبان فرموده و امر خود را ثابت نموده
 و هم چنین از قبل انجبال قدم محمد رسول الله و من قبله ابن
 مسیوم و من قبله کلهم فالذی نفسی بیده که یک حرف از
 آیات الله اعتراف است نزد این از کل من فی السموات و الارض و
 اینکه ذکر شده که در چنین ظهور ناظر بکلمات و اشارات
 دلالات و اسماء و صفات نشوید این حکم که خود نقطه
 اولی روح ماسواه نداده فرموده و مقصود آن جهال الهی ^{الله}
 مبادا در چنین ظهور اهل بیان بمثل اهل فرقان باحادیث
 و آیات تمسک جویند و عظمه و موجد و منزل ان اعتقاد
 نمایند بار اگر قدر در این ظهور ابداع امنع تفکر نمایند
 اسرار الایضه مطلع شوید و مشاهده نمایند که اول الایضه
 چنین چنین ظهور ظاهر نشده اگر چه نظر بعدم استعداد
 منع هم موجود لفضل بالجوهه عن العرض و الروح عن البدن
 قاله الخی الیوم اگر ذره از جوهر در صد هزار سنک مخلوط با
 و در الف سبعه لجهه مستور هر آنکه دست قدرت الهی
 او را ظاهر نماید و آن ذره جوهر را از او فصل نماید ای ^{قوم}

قوم نسبتاً الله در محبوب است و روح الله در اهل بیت و جده
 از اقی مشرق جبال رحمن طالع سر از نوم و هوی بر دارید و ^{هله}
 نمائید که چه ظاهر شده در ابداع زینهار گوش بخیز فانت قوم
 مد دهید چید که البوم اگر بهمع ظاهر یافت شود بمشود از
 این طایفه انچه از اهل فریقان بشنید و انچه از اهل توریه
 و انجیل استماع مینماید و من دون اقوال بلکه همان افعال
 بعینه بصیر ظاهر و باطن مشاهده مینماید چنانچه البوم
 کبکها بنفس حق بخارید نموده و استکبر علی من خلف در ^{بسر}
 کلانش مذکور داشته که اگر حق ظاهر شود چنان اهل
 بیان و چه غیر آن چه عید و چه حُر و چه سباه و چه سفید
 این عید و طبع است حریفی ندارم حال ملاحظه نمائید که
 این سخن را در وقتی میگوید که در همان چنین بخارید
 با جمال الله مشغول است و در کمال اعراض معرض حال
 شما تفکر کنید و ملاحظه نمائید که تحت حق چه بود
 و علامت ظهور حق چه این ظهور با این مشهود که انوارش
 عالم را احاطه نموده از آن معرض و بوقتش استاده و

ظهور

بعد باین کلمات مشغول شده لاجل توهم ناس مثل اول
 که علمای قرآن سبیه ها بردست و در کمال خضوع و خشوع
 معابد بعبادت مشغول و بیستانی اظهار زهد می نمودند که
 چون اسم حق مذکور میشد بر میخواستند و بکمال خضوع و
 تواضع می نمودند و در همان حین تواضع و خضوع بر قتلش
 فتوی میدادند و حکم دین ایمان در حقش جاری می نمود
 و بزبان متکلمه که چگونه میشود ما معرض از حق باشیم و حال
 آنکه شبها امل بوده ایم و سر زنها از حق سائلیم هر وقت ظاهر
 شود مطیعیم و منفاد حال معرض بالله فوالله الذی لا اله الا هو
 اهو اسی من طهر حق را بسکین بچی و فحشا و سبغ غل
 قطع مینماید و در این حین با کردن خاضع با تکلمه ناطق که هر وقت
 حق ظاهر شود من مطیعم فوالله با قوم شما و انا باالع ناس
 که باین گونه هذیانات تکلمه مینماید و اینقدر شما را متوا
 بانه که حقیقتکه بجمع ظهورات ظاهر شده فتوی بر قتلش
 داده و در کمال حین بجا ربه با جمالش مشغول و معذک
 باین اقوال تکلمه نموده حسرتا و الاسفا علیکم ایما عظیم
 اللہ کان اطهر من کل ظهور و اشغلم بالله فوالله لو کنتم

کتم مطالع علیہم لفرهم منه الف منازل ونسئل الله بان
 بنی و بیله مرض التی الکن علیها عور بر حین هؤلاء الفاسقین اریکنه
 فی دبار اخری وانه لکذا فضل علی العباد وانه لعلی کلین قدیو
 بکوا ای جاهل نفس محبوب ظاهر است و چون شمس لا مح
 تو جه فان او الیوم نانو شده بلکه اورا بجمع حج و براهین
 که الیوم عالم را خاطره نموده انزال ^{نفس} نشمري معذک
 بکلماتش تمسک جسته اراده نموده که بر راستی برای
 خود ثابت کنی ^{نفس} نال الله الخی اذ یکذک کل الاشیاء و لکن انتم
 لا تعرفون مثل شما عند الله مثل اهل فرقان است که قبول
 رسول الله بر راستی خود را ثابت نموده اند و بر اعراض
 عزت حکم جالس و بنفس او وارد آورده اند انچه را که
 هیچ بصیر در ابلاغ ندیده و ادراک ننموده آیت است ^{نفس}
 وهوی از سلطان معلوم چشم پوشیده و بهر نوم تمسک
 جسته همین ذلت تو را کافیت که انکار نموده آیات را که
 بان دینت ثابت شده و با واقفان و پنهانی و از بر خود ^{شان}
 ثابت میکنی و معذک شاعر بنیست اذ لم یکن لك شان عند
 الاکثان الذین هم اعرضوا بعد ما امنوا و انکروا بعد الذی

اعترفوا ان انت من العارفين بالله الحق عروحا الابن راسد عن
 فلك
 وانت ما استعرب بذلك وكنيت من العارفين وجلس حورا
 الغرقات على الرماد من ظلمك وانت تكون في نفسك من العارفين
 بالله الحق بنوح كنيته وببكي بلسانك ولكن انت غفلت وكنيت
 من العرضين وانت الذي ذكر المحبوب لتشبيه على الناس وتفضل
 محبوب الاوابن والاخرين لو فتح بصرك لشهدت بظلمك على
 المحبوب في الهوى وتوميد في كل حين برحى الحسد والبغضاء
 بسهام الغل والعدا ثم برحاض الاعراض وكان الله على ذلك
 لشهد اذا بنوح تحدى الاقن الاعلى وببكي الروح في المرقى الا
 بهي ثم عند سدره المنشي ثم يحون النبيين والمرسلين اي
 مت باده غرور اقل من حين بشعور اي در خود وافعال خود
 تفكرت ما كبرم بر ابن كروه نابالغ امر الله را مشتبه نمودي
 وجميع هم تور من دون الله ساجد شده اند چه نقبي
 لو حاصل الاقرب العالمين جو خسران دنيا و آخرت
 حاصلی نداشتند و نذارند و اگر اليوم بوسه بر باقوت جانی
 شوی عند الله براضن ها و بد ساکنی فوالله اگر لمسمع نظر
 استماع نمائی پیشتر که همان ارضیه که بر او جالسی بناه میبرد

مهید بخدا از تو و میگوید ای غافل بچرخت و دلیل حیرت آیت مینا
 و حق من الهی و به حق حق الیک انکار میکنم فانی علیک و علی الذ
 اتحدک لا افسهم دون الله حبيب حق موقن لشدة یکره
 بر قتلش قیام غودی آخر حبیبت در حفظ توسعی نمود معدا
 عالم بود بما فی قلبک و اگر این اراده منبر مود موجود بود
 معذک متنبه لشدة و با طرف عالم فعل خود را حق نسبت داد
 تا الله نسبت در این قلب مکرانوار تجلیات فریقا و بر نفس
 راضی نه ان باخی اسمع نداه هذا الذی وقع من ظلمک فی
 هذا البر الذی لن یکن لها من تعمر کان تمیصه حشر شوشا بندم
 صادق من خلک فی تعمر بنادی و یقول باخی لا تقفل ^{نظرا} تا
 کما فعل ابن ادم باخیه باخی اتق الله ولا تجادل با بانی و لا
 تخارب بنفسه ولا تقفل الله جعل صدره محلاً لیسف الاعداء
 لتلا برد علیک من من و کان یحفظک من کل الیاء و الایام
 و فی کل بکر و اصیل باخی تا الله الهی ما انطق عن الهوی ان
 هذا الاوحی بوحی علمه شد بد الروح عند صدره اللشی
 تا الله باخی ان هی من نلفاء نفس بل من کل العزیز الحکیم
 کما اقبلت الیک لتلا تحدث من فتنه یفانی بها العباد

حفظاً لاسم ربك تالله هيت نخوي رحي الشقاق وكلمها
 تقربت بك لعل يسكن بذلك نفسك قمت على النفاق
 وشهد بذلك ان كانك ان انت من المتكبرين تالله يا اخي
 كلما كنت صامتا عن بلايع ربي وروح القدس قامني على
 امره وروح الاعظم انطقه عن ربي وانطقه بالحق بين
 السما والارضين ان كان هذا ذنبي فليست انا اول من
 اذنب فقد ارتكب ذائب الذين هم كانوا من قبل ثم
 الذي سمي بعلي في ملكوت الاسماء ثم محمد في جبروت
 المصطفى ثم بابني في ملائكة الاعلى ثم بالكلمة في هذه السينا
 المقدس المبارك الغرير الربيع يا اخي فانظر في كتب النبيين
 والمرسلين ثم في من حج الله وبرهانه ودلائله واناره و
 ظهوره وابانه ثم انصف في انصك ولا تكن من الذين هم
 ظلموا انفس الله ثم استظلموا اليه دخل الشك والريب في قلوب
 المؤمنين تالله لما عرف اخوك بانك قمت عليه ولا
 تكن نارا لسد في صدرك خرج بنفسه واهله حله
 ودخل بيتا اخوي وعلق على وجهه باب الدخول والخروج
 وكان فيه لمن التاكين ومع ذلك انك يا اخي ما سكت

سكنت في نفسك وكنت ما كنت وارسلت ما ارسلت يا ^{الله}
ان الظلم يمتد لي بحري على ما ذكرت وبما افوتت على اخيك يا ^{الله}
بذلك ضيعت حرمتي وحوته الله بين العباد فوفى تشهد
وتوى وان تكون حينئذ من العاقبين اذا قدم عن سر قد نفسك
وهوبك وتصبر شارب الحمد وقلم اظفار البغضاء ثم تطيب
من طيب الوفاء ثم غسل بمياه القدس وضع وجهك على
التراب بخضوع وخشوع وانابة ورجوع محبوب و قل
ايرب انا الذي فرطت في جنب اخي في هذه الليالي والايام
وكنت غافلاً عن بدائع ذكرك الحكيم اذا يا الهي فارغ الحجاب
عن بصري لا عرف نفسك واقوم ببنائك وانقطع عما سواك
واقبل الى وجهك الكريم ثم اجعلني من عبادك الذين جعلت
لهم مقعد صدق عندك ثم ارزقني من تسبيح عنائتك و
كوثر افضالك ثم لطف بعبادك المخلصين الذين ما انفقوا
الدنيا والارباستهما ولا بما فيها وعلبها وانفقوا بانفسهم
واموالهم في سبيل بارئهم وكانوا من المنقذين ايرب
تدعني بنفسك ثم خذ يدك بيد قدرتك ثم اغدق من فضلت
النفس والهوى واليهما واستغفرا ثم اجعل تلك الناعمة التي

وسلاماً وروحاً ومجاناً ثم الدين من عبادك المنقطعين ارب
وقفتي بخدمتك وتبلغ آياتك ثم اجعل ناصر الاثر وكما
لديتك وناظراً بئناك واجعلنا بدايح افضالك واكرامك واننا
انت المقدر على ائتساء وانك انت العزيز الكريم اى به لا تختب
من تبتك بجبل عنايةك ولا تطرد من علق سبابه الرجاء على
جبل جودك وفضالك ارب لا تحب من منيع رضاك ثم ارضه
بالاقرار بما رضى وتزلزله من مقام فضلك وسحاب عزتك
وانت المعطى فبكل الاحوال وانك انت الغفور الرحيم ارب
لا تعرجك عن قبص الانصاف والاطمئنان عن برد الاشراف بنفسك
الرحمن الرحيم ارب فاجعل قدي ثابتاً على صراطك بحيث
لا انكر ما دعوتى به فبكل آياتك والواحد ونزهك وكنتك
واسفارك وصحائف قدسك المنيع ارب فاجعلنا ناظراً
الى شطر مواهبك وراجعاً الى حجر فقرناك فلا تعزى من جميل
شأنك وانك انت القادر على ائتساء وانك انت المقدر على
ما ترصد وابدي بان الا انكر ما حقوبه ايمانى وثبت ذكرى
ورفع اسمى وبعث كهنوتى وذوب حقيقته وكنت من

من المؤمنین ابرئیل الختم موقوف تلاء مدین و حکمک تثبت
 بذیل احسانک و فصلک ابرئیل فاجعل لی کلمه من هتدک لا کون
 بها فی العیش و الاشرار و فی کل عین کذلک تنطقک لسان المظلوم
 فی تعجب لعل یخمد الی سطر الاضاف من سبیل اذ انجاطب الله
 نسیم قدس الذی یهب عن سطر العرش و جعله رسول الامم عنده
 علی العالمین الاله لکن یجد فی تلك الايام من رسول لبرسان الی العباد
 بیضا سرت احمر و یجملهم من الذاکرین و المنبشیرین لانه وقع فی
 سبع الذی انقطعت ایاة المریدین و ارجل الفاصدین و من ذون
 السین وقع فی باؤ الحسد الذی ما اطلع بقعره الا نفسه ^{المر العلیم}
 الجبر کذلک قص الله من قصص الخی بلسان الصادق لکنکم
 العلیم الامین ای نسیم صبا چون فاصدک ملا خطه غیشود تو
 بر آنچه قدیم بها الرضوان بقابو حریدین از احبایم حرور نما
 و بیببات روح و آیات ظهور جمیع را اگاه کن که شاید بعضی
 از نفوس از جمیع من علی الارض و تعلو بان پاک شده مقدر
 بفرد و من اعظم و اجمع شوند و لکن ای نسیم بانفطاح تمام
 مهرو نما بشانیکه اکثر خضر عالمین بر تو وارد شود صابر باش
 و اگر نمت ان بر تو نازل کردد توجه نهائی چه اگر جهات حسد

و بعضی وارد و قبول و سکون و اضطراب جمیع من علی الارض ^{سین} مقصد
 نشوی قادر بر تسلیع منیع فانو بمجل تجلی اسرار ربانی تنگد کذاک
 بأمرک لسان ربک لنکون من العالمین بکوا ای احیاب و ای
 اولو الالباب آخر قدری فظهر اارتوجه بد نیا و شئونات ان
 مقدمات نماید و دیده بصیرت را در امور ذات ظاهر و شئون
 لامع که از شطر عرش ابعی ظاهر و هویدا است ملاحظه
 تفکر نماید که شاید در این آیام که سکر خفایت جمیع اهل
 وارض را احاطه نموده خود را میزند احدی را بدی آری کشانید
 و از بدایع رحمت بیرون آتش محروم نمائید که مباد نفوذ بالله
 از مقصود اولیه الشیهه محبوب کردید و از عرضین در کتاب
 رب الارباب محسوس بود من ذون انکه شاهر باشد ^{نفوذ}
 بالله عن ذلک، با اولی الالباب جمیع انبیاء و رسل ناسرا
 بسبب عرفان جمال رحمت دعوت نموده اند که این مقام
 اعظم مقامات بوده و خواهد بود قدر ملاحظه نموده
 در ارسال رسل الهی که بجهت این هیات کل احدی را از غیب
 بهره شده نمود اندند و جمیع بلا یاء و زلزله که شنیده آید
 قتل فرموده اند شکی نیست که مقصود بخود دعوت عباد ^{تعالی}

عرفان جمال سخن نبوده و نخواهد بود اگر بگویند مقصود او اسرار
 و نواهی برده شکی نیست که این مقصود اولیه نبوده و نخواهد
 چنانچه اگر کسی بعبادت اهل سموات و ارض قیام نماید و از
 عرفان الهی محروم باشد هرگز نفی بعالمین از بخشیده نخواهد
 بخشید و در جمیع کتب سماوی این مطلب مشهور و واضح است
 و اگر نفسی عارف بحق باشد و جمیع احوال الهیه را ترک نماید
 امید نجات هست چنانچه نزد الو البصر واضح و مبهرهن است
 پس مقصود اولیه از خلق ابداع و ظهور از خیرات و ارسال
 رسل و اتزان کتب و حمل رسل مشفقها لایحی و راجع بعله
 عرفان جمال سبحان بوده پس حال اگر نفسی جمیع اعمال مشغول
 شود و در تمام عمر بقیام و تهود و ذکر و فکر و دادن آن از
 اعمال مشغول گردد و از عرفان الله مانند ایدامری باور هیچ
 نخواهد شد و عرفان الله هم الازال عرفان مظهر نفس ان
 بوده در میان خلق او چنانچه در جمیع کتب خاصه در
 که در جمیع الواح آن این مطلب بلند اعلی و این لطیفه اشرف
 مذکور گشته و مبهرهن آله فطوری للغاریین و اگر بصیر الطاهر
 ملاحظه شود مشهور میگردد که جمیع هیات اهل حدی که جان

و مال و ننگ و نام را در سبیل محبوب انفاق نموده اند و در هر ^{تبه} ^{تبه}
 اولیه مقصود نداشتند اند خزانکه عباد را بشریحه عرفان گشاستند حال
 ملاحظه در انبیا نمایند که چه قدر بلا با لایحه حمل نموده اند
 که ناس حیبات و هم را حرق نمایند و از کوثر یقین مشرب
 کردند و چون حیبات غلبه شد و هید در انظار بسیار بزرگ بود
 لذا هر سولی که از جانب حق ظاهر شد جمیع بر اعراض بان
 نفعه ربانیه قیام نموده اند تا آنکه ارسال رسل منتهی به ابد سبیل
 در پسند سبیل شد ملاحظه نمایند که چه قدر ناس بر همتا
 انفس خود از ساحلی قدس یقین دور مانده اند بشانکه از
 خورشوی و از یقین جو ظن مبین در بابین نشان ^{چون} مذکورند و
 جمال علی ایام هجرت احباب فرمود جمیع بر اعراضش قیام ^{ده}
 اند تا آنکه معدودی قلیل باصل مقصود عارف شده جمیع
 حیبات و هید و سبجات ظنونیه را بنار سدره ربانیه تحرق
 نموده بعرقان جمال حق فائق گشتند تا الله التی اگر نفسی در ما
 اینجه بران جمال مبارک وارد شده از اعراض علمای و بلا ^{ای}
 لایحه تفکر نماید در تمام هم نیاله و ندید و بنوعه مشغول
 کرد تا آنکه اهل کین اینحال مبین برادر هوا معلق نموده اند

و بر صاص شرک و بغضان سدره غرضی بر قطع نمودند و آن
 جمال مبارک در چنینکه معلی ^{نور} بود در سرتی اسبان نا
 مبین باین کلمات محکم متین تکلم میفرمودند که ای اهل بیان
 قدر تفکر در این خلق فاشید که جمیع خود را عارف بحق میدانند
 و سالك سبیل نبین میباشند و در کل جهان با ذکار و کلمات
 رحمن مشغول شده اند بضمیمه که بوسی از آیام او اسیر ملک
 و ترک نموده اند و اگر هم از نفس ترک شده خود را نادان
 مشاهده نموده و معذک جوهر رحمن و سازج سبحان را
 که برفان او متسک بوده اند معلی داشته و شهید مینمایند
 و ابدا باو عارف نکشته و خود را جمیع فیوضات الهیه و
 عنایات غمزهانیه محروم داشته اند در تحریرند و خود را
 از اهل جنت میباشند و در بحر عذاب مستغرقند و خود را از
 احباب رب الاریاب میدانند و در منتهی بعد از حق خود را از
 اهل قرب فرض گرفتارند پس شما ای اهل بیان در کل چنین توکل
 بجمال رب العالمین نمائید و باریناه برید که میباید بر جمال
 ظهور احترام وارد آورید آنچه را که این گروه در این چنین و آن
 آورده اند ای اهل بیان فقه قرآن بحقی در دست نداشتند

مکرمین که فارق برین حق و باطل بوده در آن آیات و چون جمال ^{عظم} عزت
از افرق قدس سبحانیم طالع و مشرق شد بهمان حجت و دلیل ^{عظم} ال
نفس خود را ظاهر فرمودم که شاید از حجت قبل حجت بعد آگاه
شده خود را از حرم تصدیق جمال ^{عظم} بعین محروم نسازند و معدن
در کل آیات فرافرازا و اولوت مینمایند و از این آیات بدید
که چپش ما بین سما و ظاهر و لایح است ممنوع و محروم کشند
چنانچه در چنین ظهور آیات غیر الهیه جمع و مکرر نمودند که
آیات از کتب قبل سرفت شده بعضی لسان غافلان باین ^{عظم} آیات
نموده که این آیات از معدن نفس و هوی ظاهر گذشتند
ان انتم من الکاشفین تا آنکه امر بمقای رسید در جنبه ^{عظم} کتب
توسل میباشند جسم را بخرج نمودند در وقتیکه بعرفانم
افتخار مینمودند بر جمال معروفم و صاحب این انداختند
این است شان دنیا و اهل آن تا آنکه روح لطیفم از آیات
انفس مشرکه فارغ شده باقی بطرف عنایت و لحاظ مکر
بید چنان حجتیم ناظمم که کدام بر صابایم عمل مینمایند و با امر
مطیعند اذ اینطق لسان الطدم عن افرق الایح و هوی ^{عظم} ال

باملأه البيان هذا جمالی قد ظهر باباتی ثم ظهورانی لکم فتم
 به واعرضتم عندا ثبت بانکم ما امنتم بنفسه كما ثبت فی
 حین ظهوری بان ملأه الفرق ما آمنوا بمحمد مظهر کما ظهر فی ظهور
 محمد باملأه الخلیل ما آمنوا بابنی کما ظهر حین الذی جاء الروح بان
 امة التوریه ما آمنوا بالکلیم اذا فارجهوا ثم انظر والی ان
 بنهی الامر الی ظهور الاول وكذلك نلفی علیکم من اسرار ما کان
 لعل تكون فی انفسکم من الشاعرین وار شهادتم ابا حی ^{شده} لذلک
 که عنایت جید دارن نظر اقدس الهی و حکومت منبع از
 افق عزرا علی اشراق فرمود و سازج قدم بجمال اعظم الکریم
 از رهوان غیب ظاهر شد بهمان حقیقت که من حجت قرار
 دادم و بهمان برهان که عند الله قبول بوده بلکه صحیح
 شئونات احدیه و ظهورات غرر صدید و بطونات غیبی لا
 یدرک و دلالات غرر لا یعرف ظاهر شده معذلک شما
 ای ملأه بیان از کل جهات با سیاف غل و اشارات بر
 عرش اعظم جمع شده اید در کل جهات از سهام کین این
 جمال غرر منبع و اورد اورد اید قسم بجمال الکریم ^{حفظ} ملا نظر
 نماید و بطرف حقیقت بر وفق اعلی متوجه شوید ملا

مینماید که از جسم مجردم جاریست و از ارکانم اناراسیا
 کین آخرت فکر نموده اید که بچه سبب نفسم را اتفاق نمود
 و آنهم بسوف فحشاء خاص بغضا بر او وارد آمد و این بسوی
 واضح است که مقصود جز عرفان نفسم نبوده و چون مظهر ^{نفسم}
 بتمام ظهورات ظاهر شد اینگونه معمول داشته اید که مشهور
 شد حال اگر در موقف خسران شما سوال شود و از آنچه
 بان عامل شده اید استفسار رود در جواب رب الارباب چه
 خواهید گفت لا اله الا الله ابد اوقات تکلم نخواهید داشت چه که
 ابایی از قبیتم نگذشتند و جمیع محبت ظهور و امور وارده را
 بچشم خود مشاهده نموده اید و معذک از جمالیکه بقول
 او کل شئونات قبلیه و بعدیه محسوسه غافل شده ^{بجواب}
 نفس و هوئی از منظر محلی محجوب مانده اید ای قوم در مقام
 اوراق بیان کل را با این ظهور قدس صمدانی بشارت داد
 و فرمودم مباد که در چنین طلوع این زهر آهن اعظم ^{شسته}
 از آنچه خلق شده ما بین سموات و ارض مشغول شوید و از
 جمال قدم محبت مانید و هم چنین تصحیح فرمودم که ایاه

ایاکم ای قوم اگر در چنین ظهور بواحدا بیان محتجب شوید و
 این معلوم بوده که واحد بیان اول خلق بین عند الله
 محسوب و بر کل سبقت دادم و هم چند بنوعی صریح
 فرموده ام که ای قوم اگر در چنین ظهور محتجب شوید
 باینچه نازل شده در بیان و حال شما ای قوم بوضفیه
 در بیان نازل شده و نمیدانید که مقصود چیست و در
 باره کپت چه که ابتدا نفس امر مقصودم مطلع نبوده
 معذک از موجود وصف و منزل و مظهر و محقق آنکه
 بقولی از او اینگونه هیاکل خلق شده و میشوند معرض
 شده اید و کاش باین انکشاف نمیدید بلکه بر قتلش
 فتوی داده اید و الله در کل احیان مثل شعبان این
 جوهر حق را اذیت نموده اید مؤمن شده اید و بحق
 عارف نگشتید دیگر بر قتل و ضربش چرا ارضی شده اید
 قسم بجام که از کاس انصاف نفوس شده اید و از انصاف
 پشیده اید و بین عدل قدم نگذاشته اید و در کوی مقصود
 مرور نموده اید ضلالت و انفس هدایت شمرده اید و صراحت

شرك و اجوهه توحيد استه ايد و جميع شما بعين ظاهر دين
 تفسيره كه بديت سنده حفظ فرموده و الان موجود است و با آنكه
 بر او اطلاع بمافی سزا و در كنف غنچه رحمانيتش حفظ فرمود
 و معذلك بر قتلش تپام نمود و چون اراده و فعلش باین
 مهاجرین انتشار یافت لذا محض سزا محال شنید خود
 و الطایر شبهه در قلوب متوجهه بمفتریات مجعوله مشغول
 گشت و افعال و اعمال خود را با زوج قدام نسبت داده
 شاید عباد را از همین یقین بشمال و هدم گشاند و شما
 انچه را بصد پده اید و انكار نمود و اید انكار نمود و
 بمفتریات مجعوله از طلعات احدید محجوب اید قسم بحال
 غیر تقدیرم که انچه در باره این مجال مبین نوشته اند
 حجت است بر کل در کذب قائلین و اثبات این امر مبین
 چه که نسبتهای ذکر نمود ه اند که کذبش اظهر از شمس است
 در وسط سما آنچه که جمیع باین مجال اغراض علی معاشرت نمود
 اید و بقدر خود ادراک نمود معذلك باین کلمات
 از منزل آیات احدید معرض شده و سلمنا که صادقند

یا حق را بفعل یا نیاء ندانسته اید و بانه میگوید
 نشده اید و از جمیع این مراتب گذشته این جمیع که در این
 مع الله هجرت نموده اند و اکثری از امور را بصر و فواد خود
 ادراک نموده اند و شهادت میدهند که حق جل و بالا
 جمیع شئونات از کل باسوا همتا ز بوده و خواهد بود
 این نفوس را کاذب دانسته اید و گمانیکه اصلاً مطلع
 بر امر بوده و نخواهند بود در مناسج و هم وطن بنا کنند
 صادق دانسته و میدانند فاف لکم یا ملاء المتوجهین
 قسم بیالم که حجت بالقرآن بر کل تمام شده و کل تا
 اش از اثن صدق مشرق کشته و الیوم بنا حق چینی
 وظایح جز ظالش مشهودند بشوید فلا محبوب خود
 و آنچه بصر دیده آیده تمسک شوید و از غرور و هم
 بکساید و اگر بصر حقیقت ملاحظه نمایند تالله اهل
 ملاء اعلی در نوحه و ندیده مشمولند و جمیع حویات
 غرقات در حین و تالله اولی سدره منتهی از
 ظلم این ظالمان پرشده کشته تالله الحق ارباب رحمت
 از شطر امکان مقطع و اشراقات انوار وجه سبحان از

اهل اکوان ممنوع بالله الخی ظلمی نموده آید که کل اشیاء از حیات خود
 منقطع شده اند و الیوم خلقی باقی نماند چه از اهل طلاع اعلیٰ و چه
 از ملایین بقاء و چه عاکفین بجهت اسماء مگر آنکه لطافت سر
 بجزن تبدیل نموده اند و تبصیر سود پوشیده اند جمیع ملای
 کروی و حقایق انبیاء و مرسلین در غرفات غریبترین نبوت
 و ندیده مشغول و شما ای غافلین ارض سرزیر پد و در ارض
 ها وید بکمال فرج سیره ینه اشهد جوهر دین ترا گشته آید و
 بکان خود در سه پر دین و ایقان جالسید فرالله یا قوم
 شبه این ظهور ظاهر نشاید ^{در} چشم امکان ندیده
 بشوید ندایم و او نباشید از احتیاط کننده کاینکه در
 ملای فرقان بودند بشانیکه احتیاط از دم ^{منتهی} بعوضه ^{ند}
 و بسفک دماء ^{نتو} میدادند بلکه مشغول بودند و
 چون آیات سلطان ذکر بر آن کرده القاء میشد ^{ند} صیر ^{ند}
 که این اذکار را بکلاس و ما را از ذکر الله غافل مکن این بود
 اعمال و افعال انکوره که مشهور گشت و شما ای ^{اهل} بیان
 در این ایام جوهر از اجمال مرکب و عالمید و خود را
 از حق شمرده و می شمردید اذشهد الله و ملائکت ^{ند}

ورسوله والذين هم يطوفون في حول عرشه وكل ما خلق السموات والارض
 بآتي ما قصرت في تبليغي آياكم وبلغتكم رسالات الله حين ظهورها
 وفي حين ارتفائي وهذا الحين الذي ظهرت نفسي عن افني الابهي
 والقيت عليكم الحكمة والبيان وعرفتكم جمال الرحمن واتممت الحمد لكم
 والذليل عليكم والبرهان فيكم وما بين من ذكر الاروقد النبينا
 اذ ايا الله انت تعلم ما قصرت في امرك وبلغت في آلاء ما استغنى
 به قبل خلق السموات والارض وبنيت لهم منافع عدلك وانظمت
 لهم مسائل رضائك اذ ايا الله ما جسم على آلاءه ولا جعلهم
 من الذين اعرضوا عني وانكروا حقى وجادلوا بآتي الى ان سفكوا
 دمي وتطعموا جوارحي اذ ايا الله اياهم على امرك ثم انصرفتم عنهم
 ولا تجعلهم يترو ما عن هذه النيات التي شئت عن هذا الرضوان الذي
 خلقت في طلب الجنان والاعتمهم عن فوجات التي ارسلته عن
 افني امك الرحمن اذا ما حدثت يا الله في صدرهم من نور
 كلماتك نار اتخذها لك لقبيلهم من قدرة المحدث اليهم عرش
 رحمتك ثم اشتغل بالي في قلوبهم مشاعل عشقك واشتيا
 ليهنق بهما حجابات التي صنعتهم عن نياحة قربك ولقائك ثم خذ
 يا الله اياهم بايد العدة والاقدار ثم انفضهم عن عرشك
 والفقو وبلغهم الى عرش الذي قد سدر عن اشارات كل ما خلق بالي

والتماء ثم التي عليهم كلفه التي يجذب انده العارفين الى السماء
 الطامك وقلوب المصيرين الى هواء قداس افضالك ثم اجلهم
 باجوبي من الذين ما منعهم كل مرتقى السماء والارض عن التوجه
 الى شطر عنايتك والاستقرار على امرك والاعتراف بحضرتك
 والايقان ببقائك وانك انت الغفور الرحيم المعطي العزيز

لناذلي لناظر الكرم

ابصرا قد الاقرب

مصدق
 ردي
 في
 الايام

يا اهل بلاد الاهلي قد تدر لناق اياه اخرى وارادوا يوسف
 بنو اخرى في بصر عكاه فسوف يخرجونه من هذا الارض ويجسوا
 فيها انها مدينة خربة غير مقيمة هو الله اريد وانها منبته
 وارادوا ان يسدوا على وجه الغلام نعماء الله تدرت لتفسد من
 لدى الله المقدر العزيز العالم فسوف ينظرون ويصعرون ما
 اخبرناكم به في هذا اللوح الذي يندرف اعين المصيرين بما رقيم
 فيه من اسرار العقلاء ويرتفع ضجيج المخلصين بما برد علينا كرامة
 اخرى انا نشكر الله بما برد علينا في حبه ورضائه وانها مدينة
 خربة جبهة منها الى نهر الاردن الذي تعب عنده الخليل ودعى الله رب
 بربوات اهل الفردوس وجبهة اخرى الى بريدة القدس التي فيها
 ارتفع نداء النبيين والمرسلين بان لبيك اللهم لبيك فسوف

برية

فوف ينشئ هوائها ويجمع ما ارتفع فيها وجهه اخرى الى
السيب ان الله اذا يتوجه الغلام اليها ينطق كل ذرة من ذراتها
وكل ورقة من اشجارها وكل رمل من رملها بان لا اله الا هو
ان يا احبائي اذا سمعتم نداءي من راياتي التي لا مثل لها في الابد
لا تهنروا الا نخلقنا البلياء وجعلها الله دهننا لهذا الصباح
فهنيئا لمن عرف لمن القول وياخذ نفحات كلمات هذا الغلام
الذي كان هدفا للسهام الا نام في سبيل الله فان هذا غلاما
لو تعرفونه في البحر يستبح مع الحيتان ولو يصبون راسه على السم
ليذكر بين العباد سرب الرحمن ولو يقطعون اعضاءه كل عضو منه
قد نريت بما هو اولي ورجائي انتم يا احبائي لا تحبوا ان تمسكوا
على اثرى وتمسكوا بعروة الله لو بكشف الغطاء لفتدون انفسكم
لاستماع كلمة التي تخرج من فم الجيوب وياخذكم جزير الاشياء
على شان لا يمنعكم السلاسل وضوضاء اهل التفات عن التوجه الى
نير الافاق يا احبائي انتم ابناء الروح الا تهنروا من اعبادكم ان
استبشروا ببشارت الرحمن بروح ورحمان ثم استغيثوا
حسب الله وامره ثم اتبعوا ما نزل في الكتاب ولا تعقبوا كل
مرتاب كذلك ينصركم الغلام حينئذ منكم من غير الاخر

بما كسبت ايدي الغافلين ونبطوا لسانى وقلوبى وجوارحى و
 شعرى بان الحمد لله رب العالمين وقد منع الغلام عن
 القهر والا لارسالنا الى كل واحد من جنات الله ما يحولها
 عن العالمين قد حبس نفسى ثم قلبى والاخر اعظم من الاول
 وهذا لم يكن الا لعدم الاستعداد فى اهل الاجساد سوف ياتي
 زمان ليستشعرون ببعض ما ارتكبوا بنوحون وينشعرون
 ولا يجدون لانفسهم ما يعينهم مخافات منهم كذلك
 يخبركم قلم الصدق وان تركم الرحمن يشهد على باعجلوان
 يعلمون وانه لعليم بما فى الصدور

المسجون فى الادرنه ينادى ويقول قد قدر لنا بلية آتية
 سوف يجيئون بالماء بالذلة الكبرى فى حصص العكاء وانما
 اقمج مدن الدنيا صورة وارداها هواء وانها ماء ان
 مرتبك تعلم خافية الصدور سوف يتغير هو انما ويدخل
 فيها من يعمرها الان الله يوتئها بطهر اسمها اعظم العظم
 وقد اراد وان يخرجوننا من هذه الارض للتضييع امر الله
 واتحادنا وحببه فيما سواه قل هذه الذلة عمرة لهذا الارض

وهذا البلاء دهن لهذا الصباح وبه يزداد نورهم به العالمين
 انك فاطمة بن فضل مولاك ثم استكروه في ايامك والانس
 الغلام الذي يسبح في غمرات البلاء ويسبح ربه مالك
 الاسماء والصفات ويقول ارب عرف عبادك من بلده
 بالسنه والاشراق والروح عليك وعلى اخيك وابنتك وعلى
 من معك من الذين هم الفطوى واللاه تريك ورب العالمين كبر
 من قبل الجنة من كان صغير وكبير
 بسم الله الذي يعلم الخبي

انزاج

طوبى لك يا ايها الملك لله والمهاجر اليه والتوجه الى وجهه
 بقوله تعالى ايها تولونتم وجه الله قد حضرت ورايت بي
 طوبى لعينك والاذنك ولو جهك فانقطع حما سوى الله
 اذكرك في منقلبك ومثواك فاجعل نراك التوكل عليه
 عملك ما يقربك اليه ويثوبك ما يجعلك مطهرا عن
 ذكرك ونه وان رايت احبتي فاذا كسرهم ما سمعت ورايت
 قال الانس والغلام انه وقع في بحر عظيم ولكن احدته حواره
 حب الله على شان لا يشغله شان ولا يجهدها شتى و
 لو يثبت عليها جحر العالمين ان اشكر الله بما سلكك

عظيمة تلقا الوجد وجرى على بدنك في محبة الله ان هذا الفضل
ذكره من قبلي اجبت لشتعان بنا رجتي بين السما والارضين
والله لله رب العالمين

ترتيع
بسم الله العظيم العظيم

ان يا اسم الله والتا نظرا وجهه والباطن بذكره وثناؤه
اسمع نداء الغلام سره فاجعل مشيتك مشيتك ^{خبي} ورايه
ما المراد ثم انضله باسمه وان ربك هو خير الناصرين
ليس لا احد ان يمنعك في امره لاني وارثا في ذكره من الاسباب
بل ينبغي لكل نفس بان يسئلك فيها وانزل على المحسنين
قد منع العالم عن ^ك والاراد وتكلم الله بكم من شيء ما يشاء
ولا ينسب عن علم العالمين

ترتيع
بسم الله الا قدوس

يا ملائكة من المسمي قنعون النذر من ذكره تبارك من العباد
والمنق تشغلون بالذنبا وجزوها انه اظلم نزل في فوق يا
كله وان رقيب غائب لا تمنع العناك والجود ولا بسطوكم
يا ملائكة العنود ان استطعتم فامتنعوا ارياح الرحمن عن هبوبها
واذا هبت تحرك هذه الوتره كيف يشاء ليس هذا من عندها

عند ما بل من عند الله لا تنفد عما نادى جنود الارض وكما ولا

سطوة الظالمين

ترتيع

بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَسِ
بَالِيَتْ كَانِ لِلْبَهَاءِ وَالنَّارِ عَلَى عَدَدِ كُلِّ إِشْيَاءٍ لِشُرُوكِ
تَمَامَتِ فِي سَبِيلِكَ مِنَ الْبَلِيَّةِ الْكُبْرَى وَالْمَصِيبَةِ الْفُظْيَةِ
عَفْرَتِكَ قَضَائِكَ الْمُبْرَمِ فِي رِضَائِكَ مَقْصُودِ الْمَخَاصِيهِ وَالْمَلِ
الْمُتَنَانِينَ وَحَيَاتِ الْعَاسِفِينَ أَحْمَدُكَ فِي كُلِّ أَلْحَوَالِ يَا

اللَّهُ الْعَالَمِينَ

ترتيع

بِسْمِ اللَّهِ الْأَبِينِ

الْأَنْسُ ذَكَرَ اللَّهُ وَحَمْدُهُ أَنْدَمُكَ وَبِضْرِكَ فِي كُلِّ أَلْحَوَالِ
إِنْ أَقْبَلَ إِلَى اللَّهِ وَأَنْفَطَعَ بِكَ لَكَ تَمَاسُوكَ لِذَلِكَ يَذْكُرُكَ
الْقَلْبُ حِينَ الَّذِي مَنَعَ عَنْ ذِكْرِ اسْرَارِ الْقَدَمِ وَيَنْوَحُ عَلَى مَارِثَةٍ
عَلَى الْعَلَامِ بِمَا الْكَتَبْتَ أَيْدِي الْخَائِفِينَ

ترتيع

بِسْمِ اللَّهِ الْأَلِيمِ

يَا حَيَاءُ اللَّهِ لَا تَجْرُؤْ تَجَارِدْ عَلَى نَهْرِ الْأَفَاقِ وَإِنَّ الشَّمْسَ تَكْفِ
وَالْقَمَرَ يَحْفِظُ فَسَوْفَ أَنْ أَطْلُقَ الْقَدْرَ تَحْتَ حِجَابِ اللَّهِ كَمَا هِيَ بَيْنَهُمَا
وَبَيْنَ الْعِبَادِ لِيَسْتَضِيَءَ أَنْوَارُهُا مِنْ الْعَالَمِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ان يا احبباء الله عمر جبرمات المعاني والعيان الاربعة الروح: ان تمنعكم عن المال ويحببكم الاموال عن ذكر ربكم العزيز المنع ان اظنوا بذكر الله وحببتم انفسهم عن الذين هم كاهنوا بالله العزيز الحميد

توقيع بسم الله الرحمن الرحيم

قلم ينادى ويقول قد منعتكم عن اسرار القدم وذكرها الى بحيرة عظيم الذي كل قطرة منادى بتاد اليه محبي العالمين الحمد لله معبود العارفين

توقيع بسم الله الرحمن الرحيم

ان يا فلان انش بذكر سلطان القدم واجح عن طلبك ما يمنعك عن التمس في غمرات هذه البحيرة اعظم ثم انطق ببناء الله وذكره بين الامم وان بذكره تستجيب قلوب العارفين وانه لكثير الخير ان

فهنينا الشاربين

توقيع بسم الله الرحمن الرحيم

يا حبهذا هذه الذلة الكبرى التي مستني في حبب الله مرة اخرى تالله انها لا تحب عندك عن ملكوت السموات والارضين ولا ابد لها بشي عما خلقني ومجلن ان ربك على اقول شهيد لو كنا ناظر الى الدنيا ما حملنا الا حمله احد من العالمين انما استغنى في ان وتبقى العزة والكره واحبب الا ابد الابد بين

ترتیب

لك الحمد يا الهى بما مسته الذلّة الكبرى مرة أخرى في سبائك
من بيدك ملكوت الاسماء فوعزتك انى الهباء مع
البلاء كانى الرضيع الى ثدى امه واستتيق بربك
شتباق الظمان الى كوثر الحيوان والغاصى الى رحمة كراز

الرحمن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هذا كتاب من لدنا اليك لتتضع بانواره فى تلك الانام
اخذت الظلمات كل الجهات وتنصيريك بنصر مبدى العالم
بان كل حرف يخرج من قلم الامراءها الشمس تتضئ منها
حقايق الاشياء ان سربك لهو القدر العليم الحكيم انا ولو
حبينا ومنعنا ومستنا البلاء يا والقضايانا ما منعنا عن
الذكر والبيان وننطق على ايمان سدره البيان بانه
هو المعبود العالمين يذبح لكل من اقبل الى الله بان يكون
منقطعا عن الذين كفروا واعرضوا وناظرا بذكر ربهم
العالمين طوبى لمن وفى بعهده الله وما منع عن حبه ظلم
المعتدين ان استقم على حب مولاك وقل ببيان

نزلت في النبوت
بعد ورثه من علمه
فوالله

سرك وجهك قد اقبلت اليك يا محبوب الغايبين و الحمد

لك يا من بيدك ملكوت السموات والارضين

بسم الله الرحمن الرحيم
يا محمد بن عبد الله
الابن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ذكرى امتي لتجد بها نعماتي وتصلها اليه بروت قربي و ملكوت
الشيء وينطقها بذكرى وثباتي بين اماني وينقطع بها عن
دوني وسوائى وبشرها خبر مكرمته وكوث نعماته وسلسيل
مواهبه ان با امته قد سمعنا ذكرك نفسه وثباتك جمالي و
واينا تو جهك بوجهي واهتزازك من نداءي ولو ما حضر
بين يدينا ما ارسلناه في الظاهر ولكن حضران سرك على
كثيرة قد بر ومنع اسم السنين عن الصور وحالت بلبنا
وبينه حجيات الظالمين ولكن انا قبلنا منه ما حمل في
امرنا وكذبنا له اجر من فاز بلفاء الله في هذه الارض و
اذ سرك لهو العزيز الكرم ان اطمئني بفضل الله ثم اذ كره
في كل الاحوال عاود علينا ان اصبري ان سرك لذو صبر عظمه
والحمد لله رب العالمين
بسم الله الرحمن الرحيم
ان يا عبد الناظر الى الله فاعلم بان ابي القضا وامضى ما

ما نزل في الواح مالك السماء واخرجوا الغلام من ارض السمر
 بظلم مبين وما اخرجنا بك علينا من كمال اللزوم وظهور
 فرج الاكبر في ذلك اليوم العظيم وما امرنا على شجر وحجر و
 ارض ومدبر الآه وقد اودعنا في ستر من اسرار الله المهيمن
 العزيز القدير فسوف يظهر بالحق وان تراك لظاهر وحكامه
 وقد نزلت في كل حين آيات وظهرت في كل ان بيئات
 استصانت منها وجوه اهل ملائكة الاعلى تالله بها السجدة
 انذره المقربين انا وجدنا اهل السموات سرور مبين وخرق
 عظيمه ام الحزن بما ورد علينا في سبيل الله واما السرور بما
 رأوا اشراق شمس الاستقامة عن افق العظمة والكبرياك الاله
 فصلنا لك تفصيل عما ورد علينا من العافلين وكنائزها
 في هواء الاستبانت الى اوردنا في شاطئ البحر اذا استوي الحج
 الاعظم على الفلك وجرت على البحر الابيض وسرنا الى ان
 بلغناه قابل مدين التي سميت بالاسكندرية قد دخل
 علينا نفي من اهل الابن وحضر تلافاه الوجه بكتاب عن
 مبين الذي كتب احد من اسقف النصارى وجدنا من
 وايحة رحمة ربك العزيز العظيم وقد امرنا عبد الخاضر

لدى العرش بان يرسل اليك صورة كتاب لغرف كيف قلته
 ربك واخذة بايدك الفضل وجعله منقطعاً عن العالمين فلو
 ثم انظر في تلك الايام التي لها طننا البلياء اذا اشتعل بنار
 حديد ونكري على شان ما منعه القضاء كما خلق
 من كوش وحمد ربك الغفور الرحيم ينبغي لك انفس بان
 يكون ثابتاً في حب مولاه بحيث لا ينفصها ما ينصرف
 الابداع كما مستند هذه الفتنه الدهماء واستضاء في
 ظلمتها كذلك كان ربك مقتدر على ما يشاء واندهو
 للمالكه على ما يريد لو تذكر لك كل ما ورد علينا من
 ولكن فاعلم باننا نكون في فرج مبين وفي كل ما ظهر
 الحكمة فتوف بظهور الله بالحق ويحي العالم بهذا الماء الذي
 عذب منه الكوش والسبيل قد ارسلنا الواحا مادام
 فيها اسم احد فاعط كل واحد منهما من تجربته وحمده
 نصرة الغلام وما استقرنا الاسماء الا لخط الفهم وبك
 بكتبت عليهم مخصوص ارض كاف ارسال الشد ما هذا
 الاحكامه فتوف ترسل ولكن شها

خير بفرستيد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وتسمع الله نداءه احبانه من الاسطار وكان طرف الله من حتمها
 اليوم في كل الاحوال لا يغيب عن علمه احوال عباديه ولا يضيع عنده
 اجر من يتقن في حبه فكيف من حال الشايد في سبيله يا
 احبائي ان اتبر على حب الله واحمد انه مع ما ورد عليه
 من البلايا يذكره في هذا السجين انه يحب الوفا الابدع من
 اسبدر ولا يضيع اجر من اراده ولا يبطل حق تفرج اليه بل مثل
 هذا الرب يبتغي ثنائكم وذكركم ونصرتكم اياه بانفسكم *
 نسأل الله بان يجتمعكم في رضوانه الاعلى انه هو فعال الماشاء

لا اله الا هو الرب العزيز الكريم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ذكرى اماء الله اللاتي امن بالله المهيمن الصوم ليعطعن يدك
 كما لله
 مما سواه ويقدمهن نداء سرهمن تجا بركه ورضاه انه هو
 المقدر على ما يشاء وان له هو الحق علام الغيوب يبتغي لكل
 من امن بالله في هذا الظهور الاعظم بان يمسك نفسه و
 بعدت بما كذلك حتى الامر من الذين طهر حكمهم وياجر الكل
 بالقدوس ليدخلن في ملكوتهم وتقومن بين يديه وهذا

من فضله على عباده لو هم يعرفون طوبى لامت امنت بالله و
فازت بما اراد الله لها وما حركها الرياح الهوائية وما ثلثها
شؤونات التفسير انهما من اهل الصدر من كذلك رقم من
علم الاسر في لوح غفر عظمهم والحمد لله رب العالمين

هو ابعائي

تداذفتنا هم ناصب وعيش شاصب وبلاد لا نرب
نبتك ذلك المزل كان طرنا الى الافق الاعلى ووجهنا الى وجه
الابهي ونقول لك الهدى يا الهى بما اختصتنا للبلاد يا ذا
سبيلك انك انت رب الارض والاخرى والاولى

هو الله تعالى

قد اخذت الظلمة كل الاشارة وظهرا كان مستورا في كتب الله
للمؤمنين العزيزين النصارى قدور علينا من المجاهدين الرعا
الذين لا يميزون الهدى من الضلال ما بكت عند الحوراء
الطوبى وناع روح القدس عند سدة المنهى ونحن
نشكرك الله فيما ورد علينا في حبه ورضائه ونسئله بان
يحفظ احبابنا عن التوجه الى الدنيا ويجعلهم خالصا لوجهه
العزيز المتعال

قد ابتلينا نبي بلية كبرى ومحنة وعشار مشقة ظلمات
 ولكن طلعت الشمس بفضل الله عن الأفق الأعلى فما هي
 قد آمنت باحر ناسوف تبدل ظلمة الليل بنور النهار من انوارها
 وانوارها وتظهر انوارها في الافطار طوبى لمن استغفر على سب
 الاستقامة والافتقار في امر سببه العزيز المختار

بسم الله الرحمن الرحيم

فيا طوبى لوجه يستغفر في ظلمات تلك الأيام وما
 اثر في قلبه او هام الأنام ويرى انوار وجهه ريد عن
 وراء الاجاب تالله انه من يستغفر من وجهه سكن
 ودان الاسماء بايها القبيل اسمع ندائي عن هذا السبع
 الاكبر تالله كلما تم الارباع من هذا الشطر تم نفيها
 تبص ربك الرحمن توجه اليها القيد فوحات ربك
 وتسمع من هجرها ان لا اله الا هو وان لا يعبد الا هو

والحمد لله رب العالمين

انفذة العارفين

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلْ يَا حَيَّاءُ اللَّهُ انِ اشْتَرِ عَلَىٰ امْرئٍ وُجْهَهُ عَلَىٰ شَأْنٍ لَّا يَنْفَعُكُمْ
 الْبُلْدِيَّاءُ وَلَا يَضُرُّ عَلَيْكُمْ مَا خَلَقَ فِي الدَّيْنِيَا بِنَبِيٍّ لَكُنْ مَوْقِنٌ
 بَانَ بِتَقْوِيمِ عَمَلِ الْاَرْضِ فَيَكُلُ الْاَحْوَالُ حَيْثُ لَوْ يَعْتَوِضُ مِنْ
 الْاَرْضِ كُلِّهَا اِنَّهُ يَقُومُ بِنَفْسِهِ وَيُدْعُو الْكُلَّ اِلَى اللَّهِ مَالِكِ
 الْاَسْمَاءِ وَلَا يَضْطَرُّ بِهَا رَهَامُ الْعِبَادِ وَلَا يَضْطَرُّ ظَنُونٌ
 فِي الْبُلْدِيَّاءِ لِيُخْتَرُوا عَمَّا وُجِدْنَا تَوَكَّلُوا فِي كُلِّ الْاَحْوَالِ عَلَى اللَّهِ
 الْمُقَدَّرِ الْعَزِيزِ النَّعَالِ وَعَجْرُوا بِأَجْمَةِ الْيَقِينِ فِي هَوَاؤِ
 رَبِّكُمْ الرَّحْمَنِ وَاللَّذِينَ كُنْتُمْ مِنَ الْمُتَّقِينَ

بسم الله الرحمن الرحيم

قَدْ بَدَأْنَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِمَا لَمْ يَبْدَأْ بِأَحَدٍ مِنْ الْأَرْوَاحِ
 أَهْلِ اسْمَارُودَ وَابِدَ الْبُلْدِيَّاءِ لِيَأْتِيَ الْاَحْوَالُ فِي الْحَيَاةِ
 وَمَا اسْتَنْصَرْنَا مِنْ أَحَدٍ وَمَا تَمَسَّكْنَا بِنَفْسٍ وَلَكِنْ اللَّهُ
 يَسْبِقُ مَلَكًا مِنْ مَلُوكِ الْاَرْضِ لِيَنْصُرَ الْغُلَامَ وَانَّهُ لَهْوَالِ
 لِمُقَدَّرِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ اِنْ يَا حَيَّاءُ اللَّهُ اِنْ اَنْصُرُوا رَبَّكُمْ
 اَرْضُهُ لِيَنْصُرَكُمْ فِي سَمَائِهِ وَلَا تَلْتَفِتُوا اِلَى الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا

فسوف بقدم من عيشه عليه ما يورى فيها تحرك من ههنا
 طولي لمن ظهر ذنبه من خباياها ^{بها} ثم يدب وجودها ^{بها} وقد
 عن التوجه اليها قال الله انه اهل جنه الابهي يصلون عليه
 اهل مله الاعلى في الليالي والايام والحمد لله مالك الانام
 ومظهر الامار من الاحكام والعباد
 من الاحرام انه هو القدر العزيز

العلم

لا اله الا هو ان الذي في شان تكلمت لسان العظمه وال
 لو علمت ان احد من القصار يوم من بيوم ظهوره لجلده
 قرة عيني قد ورد عليه من الفجار الذين ينسبون انفسهم
 الى البيان ما لا يحمله الاكوان قل يا ابيد البر يا ابي حد
 انتم بالبيان وياي حديث اعرضتم عن الذي اشرت
 عن انفسه شمس البيان ما الكريف تتكون فسوف
 ما تتكرون القوائمه فلا تكونن من الضاهرين

والحمد لله رب السموات

والارضين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 سُبْحَانَكَ يَا أَلَهِي تَعْلَمُ بَأَنِّي مَا رَدْتُ فِي أَمْرِكَ نَفْسِي بِلِي
 وَلَا أَظْهَارُ شَأْنِي بِأَظْهَارِ شَأْنِكَ وَمَا قَصَدْتُ رَاحَتِي وَسُرَّةَ
 وَبَهِيَّتِي فِي سَبِيلِكَ وَرِضَانِكَ وَكُنْتُ فِي كُلِّ أَلْوَالٍ نَاطِقًا
 إِلَى أَمْرِكَ وَمَتَوَجِّهًا إِلَى مَا أَمَرْتَنِي بِهِ فِي الْوَالِحِكَ وَمَا
 أَصْبَحْتَ إِلَّا بِدُكْرِكَ وَتَنَاكَ وَمَا امْسَيْتَ إِلَّا وَقَدْ كُنْتُ
 مُسْتَشْفَعًا فَحَمَمَكَ فَلَمَّا انْقَلَبْتَ الْكَوَاكِبُ وَأَهْلُهَا
 وَالْأَرْضُ وَمَا عَلَيْهَا كَادَتْ أَنْ تَنْقَطِعَ نَسَمَاتُ أَسْمَانِهَا
 عَنْ الْأَسْطَارِ وَتُرْكَ الْأَرْيَاحُ وَحَمَمَكَ عَنْ الْأَطَارِقِ أَمْرَتِي *
 بَعْدَ تَبَيُّنِ عِبَادِكَ وَأَمْرَتِي بِأَظْهَارِ سُلْطَنَتِكَ يَا بَنِي
 بَرِيَّتِكَ جِوَالِكَ وَقَوْلِكَ يَا خَلْقَكَ وَنَادَيْتَ الْكُلَّ إِلَى انْقِصَابِكَ
 وَبَشَّرْتَ كُلَّ الْعِبَادِ بِالطَّافِكِ وَمَوَاهِبِكَ وَدَعَوْتَهُمْ إِلَى هَذَا
 الْبَحْرِ الَّذِي كُلُّ قَطْرَةٍ مِنْهُ تَنَادِي بِأَعْلَى النِّدَاءِ يَا بَنِي الْأَرْضِ
 وَالسَّمَاءِ يَا نَدِيَّ الْجَالِمِينَ وَمُبْعَثَ الْعَالَمِينَ وَمَعْبُودِي الْعَالَمِينَ
 وَحَبُوبِ الْعَارِفِينَ وَمَقْصُودِ الْمُتَرَبِّينَ وَكَلِمَاتِ الْحَاطِطِينَ
 هَذَا السَّرَاجُ هَبُوبِ أَرْيَاحِ الْبَعْضَاءِ مِنَ الْأَشْفِيَاءِ أَنَّهُ مَنَعَ

عن نوره حيا الجمالك وكما زاد الظلم زاد الشوق في اظهار امرك
 وكما الشد البلاء فوغرتك زاد الهناء في اظهار سلطانك واولئك
 قد رباك الى دخولهم الظالمون في سبعين السماء وجعلوا الهى اسارى
 في الزوراء فوغرتك يا الهى كما اورد على بلاء في سبيلك زاد سرورك
 وبهتت فوفيتك ياه الك الملوك ما منعت الملوك عن ذكرك وثناك
 ولو اجتمع على كلهم كما اجتمعوا باسياسا هذه ومرامح نافذ الا
 اتوقف في ذكرك بين سماك وارضك واقول يا مجتوب هذا
 وجهي قد فديته لوجهك وهذا نفسي قد فديته بالنفسك
 وهذا دمي ينجي في اعصاى شوق السفاكه في حياك وسبيلك
 ولو انت تولى بالفرح في محل الذي لا يسبح به الا رب جانه الا ترجيع
 الصدك وسدت فيه على وجوهنا ابواب الرخاء وتكون في
 ظاهرك الامه في الظلمات الداهيا ولكن نفسي اشتغلت في حياك
 شان لا اتكن نار جهنما ولا هيب شوقها انظر باعلى الصورت
 بين العباد وقد هوهم اليك فبكل الاخوان اسلك باسمك الا
 بان تقع ايضا وعبادك ليروك مشرقا على ارض عظمتك وكبريا
 ولا يمنعهم تعيب الغراب عن هديهم ورفقاء غرابك منك ولا
 ماء الاسن عن زلال خمر الطائف وكوش مواهبك ثم اجتمعهم

على هذه الشريعة التي اخذت محمد هاهنا من انبيائك ورسلك وتو
 حكها في الواحك وصحفك ثم اصعدهم الى مقام الذي يمتزون
 ندائك انك انت القضاء على ما تشاء وانك انت العلي الابهي ان
 يا عباد الرحمن اسمعوا ذلك واستقيموا على الاسرار اذ كره الذين
 غفلوا واعرضوا من وراء البيان يا قوم اتقوا الله ولا تقسروا
 في الارض بعد اصلاحها فانكروا في انفسكم هل ينذيق الاحد ان
 يعترض على الذي به نزلت امطار الفضل من سحاب رحمة
 ربكم الرحمن ويدنوا من البيان وحفظت الاديان قوله
 نفسه بيده لو يعترض عليه احد لا يقدر ان يثبت ظهور الله
 في عصر من الاعصار وآيات الله العزيز الخبير قل يا الله
 ان الذي اخذتموه لانفسكم سرا من دون الله بضيع امر
 وناح روح القدس في ملكوت الاعلى وتذرفت عبور
 للرسل ان عند السدرة المنتهى قل اسمعوا قول من منعت عنه
 ما خلق في الدنيا عن النجاء والآخرة لا تحرقوا كلمة العلي عن
 موضعها ولا تفرقوا اركانها انك انت يا عبيد قم على الآ
 بحول الله وقوته وذكر الذين غفلوا اليوم لعالم يتذكرون

لعل يرتفع الخلاف ويمتحن انفسهم عن الاعتراف ويتوجهون
الى مالك الاسماء والصفات لا تمكن ولا تستطيع فيها الهت به
وسربك بنصره ونصره ويؤيد من قام الامر بالانقطاع الخالص
ويؤيد من ما يريد من خير الدنيا والاخرة انه على كل شيء قدير

سربك

بسم الذي على آياته نور الابديون

يا ايها الناظر الى الوجه اسمع ندائي عن شطر السجين يا ايها الله الا
هو المصير القويم فاعلم بان المشركين اخروا الغلام عن مدينته
السر بنظم مبين وناح علينا كل ملل كذلك قضوا الامر واخبرنا
بذلك في لوح عتر عظيم الذي ارسلناه الى العراق ان سربك
يكلم في عليهم ولكن خرج الغلام بطراز سربك على شان استنصر
ذكرا اعظم في ممالك التي نسبت الى الابن الى ان وردنا
شاطح بحر عظيم اذا استنصر بحر اعظم على الفلك بساطح
مبين الى ان وردنا فنفذه الارض بما اكتسبت ابدى النفا
ولكن في علمهم اتفق بان لا يبرحنا البلايا في سبيل الله
الغرض العظيم ولا يطغى من شيب ارباب الزنا هذا
المصباح الذي اشرفت منذ السما والارضين الاخرى مما
علينا قل الله لا يفتحه البلايا عن امره ولا الزنا يا عن سلطان

لو يجمع عليه كل من في السما والأرض ليعرف ملأه وطاح
 نافذة لينطق ويقول اني اجمال الله بين العالمين ولا يضرف
 سبوكم ولا يغير عني روا حكمه واشتاق في سبيل الله كالأجلاء
 احد من قبل ان تترك لهو العلم الخبير قم على الأثر ثم ادع النا
 البير فوق بجزرك الله احسن الجزاء انه معك وانه هو خير
 الناصر من ذكر من قبلي اقباني في هناك ليحدث في قلوبكم
 نار تحبته ترك ويجتهد به غيره وهم في هذا

الامر المنير والجليل
 رب العالمين

بسم الآيات الأجل

بسم الله
 يا حباي لا تنظروا الى الفتنة وظلماتها بل فانظروا الى الحسن
 ما منعت منها وتستضيء بانوارها من هذا الشطر الذي تعالقت
 قلوب المقربين وقد تشرقت اليرقان والاعينيهما عن ذكر ربهما
 ما خلق بين الارض والسما ولو كان بين مخاليب المخالين يوق
 الغلام بان تسقوهوا على امر الله على شان لا تظلمكم حوادث
 الأيام ولا يفيكم اراض المعرضين ان نصر واستركم السمجين
 في كل الاحيان انه معكم وانه على كاشته قد برط الله ربكم ولا

وَرَبِّ الْأَرْضِينَ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الْأَمِيرِ الْأَعْلَى الْأَعْلَى

اَنْ يَا عَبْدَ اسْمِعْ نِدَاءَ الَّذِي اَرْفَعُ بَيْنَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ بِاللَّهِ
 لَوْ تَطَّلَعَ بِغَطَّةٍ وَعِظْمَةٍ مَقَامِ الَّذِي يُبَاهِرُهُمْ مِنْ لَدُنْ رَبِّهِ مَنْ
 نَارَ الْأَشْتِيَاقِ كَمَا يَذُوبُ النَّارُ مِنْ حَوَارِجِ الشَّمْسِ فَاسْئَلِ اللَّهَ
 رَبِّكَ بَانَ يَرْزُقُ اسْمَاعَ هَذِهِ النَّعْمَةِ الَّتِي مِنْهَا يُعَلِّمُ الْعَالَمِينَ
 لَوْ يَتَوَجَّهُونَ إِلَيْهَا اِنْ رَبِّكَ عَلَيْكَ كَثْرَةُ قَدِيرِ اِنْ اسْتَمْرَحَ مِنْ حَمَلِ
 هَذَا النَّارِ لِيَسْتَعْلِفَ مِنْكَ الْأَقْرَقُ قُلْ يَا مَلَاةَ الْمُعْرَبِينَ عَمَلِي عَلَيْكُمْ
 لَوْ تَكْفُرُونَ هَذَا الْأَمْرَ يَا حَيْدِي لَنْ تَمُوتُوا

بِسْمِ اللَّهِ الْعَلِيِّ يَا أَرَأَيْتُمْ

قَدْ حَسِبْنَا فِي حِصْنِ نَبِيِّهِ مِنَ الْغَفْرِ السَّمَاءِ وَجَلُّوا بِحَبَابِ
 الْأَوْهَامِ حَاخِرًا بَيْنَنَا وَبَيْنَ حَيَاءِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْأَعْلَى وَارَادَ أَنْ
 يَتَرَوَّجَ جَمَالَ الشَّمْسِ نِعَامَ الْقُصْرِ وَالْهَيْوَةِ تَالَهُهُ بِضَمِّكَ عَلَيْهِمْ كُلِّ
 الْأَشْيَاءِ لِأَنَّ رَبَّكَ لَمُنْذِرٌ عَلَى مَا يَشَاءُ الْأَيْمَنُ لِلْمَلُوكِ عَمَّا
 ارَادَ وَأَتَمُّهُمُ الْمَلُوكُ فِي قَبْضَتِهِ مَا لَكَ يَوْمَ الدُّنَادِ ضَوْفٌ نَبَاهِرٌ
 أَمْرٌ يَسْلُطَانُ أَنَّهُ لِحَيِّ الْعَالَمِينَ طَوِيلٌ لِمَنْ كَانَ دَسْتَقِيمًا
 الْأَمْرُ وَتَمَسَّكَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَبِعَهْدِ عَهْدِ مَا سِوَاهُ عَنْ وَرَأَاهُ أَنْ

لبا المنظر الأكبر فسوف يجد نفسه في أعلى المقام الذي تستحقه فيه

انوار وجه الغلام انوارهم

بسم الله الابدي بلاننا

قد حبونا في مدينة رديّة الهوى لا يرى فيها الا رفاً
ولا يسمع من ارجائها الا ترجيع نغم الاغنام ولو تكون
ظاهراً في حقيق وشدة وذلة ولكن في الباطن نجد نفساً

لبط ورخاء ووسع وعز لا يعادها غير العالمين قال الامينا
البلاد حيا الربنا والالفة عناية امرنا هل يمنع نعيم الخراب

هدير الوترقاء الاقربى الرحمن انما تغرد على اذنان سدرته
المنشهي وبتشر المقربين والمخلصين ولا يمنعها جنود الغاة
فلين

والحمد لله محبوب العارفين

بسم الله الابدي بلاننا

اذا اشرت الغبراء ياتك ربيع ربك العبد الابهي فسوف تعط
يد البيضاء لشفه الظلمة لادها آجيباً وتطلع الشمس من افقه
قرباً عند محبوب ارباح الافئتان كن جبلاً اسفناً وسد
نابتاً طهرة لبك عن كل الاشارات لتتحنى من انوار وجه
ربك مالكن الاسماء والصفات تستضيء الايام من بعد كما مضت

مضت من قبل فاعنهم الحين وتمسك بجبل المدين انه يحفظك

عن العالمين

بسم الله الامير الامير

بسم الله

انت تعلم يا الله بانى ما اشكو افي حبيك عن البلاد والاولاد
اجوع في سبيلك عن الزيادة ترى بان الملوك اجتمعوا على عنتك

وافنائى ومن في البلاد اتخذوا في بعضى وابتلانى وانى مع
هذه الفتنه التى اخذت الاكوان ومن فيها اكون مشرفا بمن

افوق جلالك وناطقا بذكرك وثباتك ما صنعت ارباح القضاء
عن سلطانك وامدادك وشؤونك اهل الانشاء عن احوال

الظهور

او امرك واحكامك ولكن خرفى من الذى تربته باياك وحمى
وحفظته بذراعى قدرتى قد اتحدت مع خبيث مثلين عندك

فى امرك الا ان اشتعلت نار الفتنه لاحيانك فبى الله طهر
ارضك منها انك انت المقدر على انشاء الاله الا انت العير

الظهير ان يا عبد قد منغنا الظلمه عن ذكر اسمك حفظ النفسك
فاظفر فى وقاء مولاك اتم مع حبسه وبلانته وابتلانته بقدرتك

في مقام يطوف حولها اهل البلاد الا على الله هذا ليكنيك لو
تكون ناظرا الى افي الامران اشكو

كن من الشاكرين بخرج ارضك
وغربانك

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يا أيها العبدان استمع النداء عن وجهه صهر العظم والكبرياء بالله
 ان نداء ربك في تلك الأيام لأعظم عن خلق السما والأرض
 انذار تقع في أيام قام علينا من في البلاد ان ربك على كل شيء
 قدير لا يفتقد البلاد عن امره ولا جنود الأشقياء عن حكمه قدير
 ما يشاء يسلمنا ان لا يكون استقم على سب مولك ثم
 ادع الناس اليه وكلما تقاطع اذاح الفلاح زينها يد
 فالله الاصباح واذا اخذك سكر كوش وجهه سراك الرحمن
 ان انطق بين سلاء الاكوان بالكر الله المهين العيوم
 في قلوبهم ما يهتروهم في حب الله وينقطهم عن العالمين
 ان الذين ارادوا الوجه بيني لهم بان يجبلوا العالم و
 ادكا وهم ما يرتفع بد ذكر الأفضم بان الأهم ويقوم من
 لتربية من في الاكوان كذلك يذكر في هذا الظلم الأعمى
 لياخذك جذب ربك على شان تقوم على النداء وقول
 ان تجيب العالمين قد كنا معك في كل الاحوال الا يترتب
 عن علم ربك من شيء انذاموا على علم العيوب ان اشكرو
 قل ان الحمد لله رب العالمين

انذاموا على علم ربك
 ما يمنعك هذا الصبح
 لا اعظم عن النظر الى
 النظر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَدَاخِرْنَا الْغَافِلِينَ مِنْ أَرْضِ السَّرْبِ ظَلَمَ مَبِينٍ إِلَى أَنْ بَلَّغْنَاكَ
 سَاطِعِي الْبَحْرِ وَرَكِبْنَا الْفَلَكَ بِإِسْمِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَنَزَلَتْ
 نَبْكَالِ الْأَحْيَانِ آيَاتِ رَبِّكَ الرَّحْمَنِ وَفِيهَا اسْتَجِذِبْتَ أَفْئِدَةَ
 الطَّائِعِينَ إِلَى أَنْ وَرَدْنَا فِي هَذَا السَّيْحَانِ الْكَبِيرِ وَأَخَذَ بَابَ السَّيْحَانِ
 جُنُودَ الظَّالِمِينَ وَأَوَّلَ مَنْ تَوَجَّهَ إِلَى اللَّهِ فِي هَذِهِ الْأَرْضِ مِنْ سَبِي
 بَابِ الْحَسَنِ وَقَدْ فَازَ بِاللِقَاءِ مَرَّةً وَاحِدَةً وَسَمِعَ نِعْمَاتِ اللَّهِ أَنْتَ
 لِرَجُلٍ مَيِّنٍ قَدْ قَبِلَ اللَّهُ مِنْهُ مَا حَمَلَ الشَّدَايِدُ فِي سَبِيلِكَ وَجِجَهَا
 فِي الرَّجُوعِ أَنْ رَبِّكَ لِمَوْلَى الْعِلْمِ الْخَيْرِ وَعَنْ وَرَثَتِهِ دَخَلَ عِبَادًا وَمَا
 فَازَ وَابْتَلَاءَ الْغُلَامِ بِمَا الْكَثِيبَةُ أَيْدِ الظَّالِمِينَ بِكُلِّ قَوْلِهِ مِنْ
 لَدَى اللَّهِ أَجْرٌ عَظِيمٌ كَذَلِكَ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ بَعْضَ مَا وَرَدَ عَلَيْنَا
 لِنُطَّلِعَ بِهِ وَسَمِعَ نَدَاءَ هَذَا الظُّلْمِ مِنْ هَذَا الشَّطْرِ الْعَبِيدِ وَتَدَاكُرِهِ
 رَبِّكَ فَيُكَلِّمُ الْإِنْسَانَ مَعَ عِبَادِهِ الذَّاكِرِينَ وَالْبَاهِيَةَ عَلَى النَّبَاةِ
 الَّذِينَ اسْتَفْأَمُوا عَلَى الْأَمْرِ وَكَانُوا
 مِنَ الرَّاسِخِينَ وَالْحَمْدُ
 لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بسم الله الرحمن الرحيم

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ
 وَمُنِيعَ أَيْمَانِكَ وَمَطْلِعَ كِبَرِيَّاتِكَ يَا بَنِي عِبَادِكَ
 وَأَنْفَعْتَهُ بِبَدَائِعِ نِعْمَاتِكَ يَا بَنِي سَمَاوَاتِكَ
 وَأَرْضِكَ وَلَكِنَّ يَا إِلَهِي أَسْمِعْ نَهْمَنَا
 فِي كُلِّ الْأَحْيَانِ وَأَنْهَارِ تَقَضَّتْ لِي أَنْ بَلَغْتَ فَوْقَ سُدُورِ
 الْمُسْتَهْجَى وَفَوْقَ فَوْقِهَا عَوَالِمُ التَّقَى وَالطَّلُوعِ بِهَا أَحْدَادُ
 أَنْفُسِكَ يَا بَنِي الْأَبْنَى وَلَكِنْ لَمْ أَسِدْ مِنْ ذِي
 سَمْعٍ لَيْسَ مَعَهَا وَيَتَوَجَّهُ إِلَيْهَا وَيَتَشَرَّبُ
 بِهَا إِلَّا أَنْفُسٌ مَعْدُودَاتُ اسْمِكَ يَا بَنِي الْأَذَى
 بِهَمْزِ تَوْجِجِ مَجْرَى الْأَعْظَامِ بَانَ تَحْتَلِقُ أَذْنَا وَأَعْيَهُ
 وَأَنْفَسًا مَقْبَلَهُ وَأَبْصَارًا نَاطِرَهُ وَوَجْرَهَا نَاطِرَهُ
 لَيْسَ مَعَهَا أَيْمَانُكَ كَمَا أَنْتَ تَوْبِدُ وَلَا لِكُلِّ نَفْسٍ
 أَذُنٌ ظَاهِرَةٌ لِيَسْمَعَ وَلَا أَيْدِيٌّ وَأَنْتَ أَنْتَ يَا إِلَهِي
 الْمُنَاطِرُ تَوْجِدُ بِأَذْنِكَ وَقَلْبِكَ لِلْجَبْرِ الْعَمِيمِ
 لَتَسْمَعَنَّ مَا لَا تَسْمَعُهُ أَحَدٌ مِنَ الْعَالَمِينَ
 الْأَمْرُ نَشَأَ بِرَبِّكَ الرَّحْمَنُ وَأَنْتَ تَفْعَلُ مَا يَرِيدُ
 وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَنْ يَا حَكِيمُ كُنْ عَسْكَارًا فِي حَمْرِيكَ بِحَيْثُ لَا يَحْكُمُكَ عَوَاصِفُ التَّوْبَةِ
 تَمْرَعَنَّ شَطْرَ الظَّالِمِينَ أَنْ اسْتَقَمَّ عَلَى الْأَحْسَنِ مَجْرَى اللَّهِ وَقَوْلُهُ

قل يا قوم التي تتجدون اثمار الغوى وتجذبون اثار الهوى
 على الهدى اما ترون من يذهب منكم الابرج ومن تقر ولا
 يجتمع سيفه ايامكم الخالفكم امضت ايامكم السالفه
 اتقوا ربكم الرحمن تالله انه ما ارادكم الا ما يقربكم اليه و
 يدخلكم في مكره البقاء وانذلهو الغفور الرحيم كلوا من اثمار
 سدرة الباقية حيث شئتم وغدا ومن صار سحر وما عنهما
 انه لفي حجاب غليظ فاعلموا بانا حبسنا في قصر الذي منعت
 الانظار عن النظر اليه والاذان عن استماع ما ينزل فيه من
 ايات الله المقدر العليم الحكيم واراد وبذلك ان يعينوا العباد
 عن استماع ايات الله ليطفي بذلك نور من عباده المقربين
 ولكن الله لى بقدره وينزل ما يشاء ويبعث الى الذين توجهوا
 اليه بوجد منير وان احفظ ما وصيناك به ان لك عند
 ربك شان من الشوق ان اشكره وكن من الشاكرين لا تحرف
 بما ورد علينا ثم ارض بما قضى الله لنا ونحن على فرح مبين

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

يا احبباء الله لا تكونوا من الذين اذا هبت لريح العفة قالوا انا امتنا بالله

رب البرية واذا اجابت الفئدة انظر يا علي شان خدمت في صدورها
 نارا الاحديه اسمعوا نداءي من هذا السجين واستقموا على امر الله ربكم انتم
 علي شان لا ينعيمكم الفئدة والبلا يبتغي لكم بان تكونوا في تلك الايام التي
 اخذت القلعة كل الاستطار مشربا بانوار وجبر ربكم المختار فاعلموا بان
 الموت يأتي ولكل منه نصيب محكوم سهمه نافذه وسيفه شاخذ
 يتعبر من الاحوال ولا يفتنكم الاموال ولما كان الامر كذلك ينبغي لكل
 بصير ان يتطوع عن الدنيا وما فيها ولكل خبير ان يعرض منها وما
 عليها ويقبل بنفسه وذا انزل الله ربك مالك الارض والسماء فانزلوا
 ثم اذكروا فيها سمعتم من الاصفياء تالله لو كان للذي الدنيا قدر ومنزل
 ما تركوها وما اختاروا لانفسهم البلا في سبيل ربهم العلي الاعلى
 واتامع تكون فيه من البلايا التي ما رأت عين الدهر مما لها الا تبدل
 ذرة منها بخلاف الارض كلما قد كثر ارضيا بما تسقى الله لنا قيات
 يجدون احبائي حلاوة هذا الكوش الذي جوي من هذا الظلمة فيها
 الليل المظلمة تالله انما يحب العالمين انك يا ايها العبد ان اشرب والا
 تخف من الظالمين وقل الحمد لله رب العالمين

فيهم انهم اكلوا من بلوى مثال
 قدر انك لتسبح على وجه السماء وانها لو حالت بين الشمس واسفل
 على الاستيلاء ولكن تظن انهم يبدلون الارض فصف نفع حلهما يخرج

انما هما افعالها وما اكثر فيها من اسرارها ان البلاد ولو جاليت
 وبين احبنا فسوف يظهر ما ستر فيها من اسرارها وحكمته ^{هذا}
 ومرسها ومقصد ما لا يحصرها وورد علينا فتوكلوا على الله في كل
 الاحوال ثم استقيموا على الارض وهذا اخبركم لو نظروا الى المثال
 والحمد لله المقدم العزيز المعين الملك السليمان العلم الامتداد
 والروح على من استقام على تحميد الله

بسم الله الرحمن الرحيم

ان يا ايها الناظر الى الوجه فاعلم باننا ونتمنا مع سبعين اقص في
 حصن العكا وخراب البلاد كلها وعند خروجه عن مدينة
 السمرقند قطع احد حفره عوضا للفداء وفي حين الدخول في هذه
 الارض نبذ احد نفسه في البحر لافراق وظهر من فعلها فرج
 الاكبر في المقامين فسيحان من يقليب العباد كيف يشاء
 وليقدس من اراد بقضائه وانذره العزير المقدم الوهاب

بسم الله الرحمن الرحيم
 طوبى لمن امن بالله وطار في هواه ورضاه وشرب عن كأس نقائه
 وسمع نداءه بادن ستره وجهه واقبل اليه بتمامه واعرض عما
 دونه واستضاء بافواره واستقام على حبه ونطق بذكره

عن
اشغل بنا وحيد وقام بامر ابن عباد وامنعه البلايا
سبيله ولا الزبايا عن رضائه تالله انه يكون حاضر في محضته
وطائفا حول جلالى وطايرامع نفسه في هوا ملكوتى و
جبروتى ومدائن عظيمة وافتداد كذا رقم من الظالم الا
على في هذا الحسن الذى بنى من الصخرة الصماء ان ربك لهو
الفعال البائس وانته على كل شئ قدير والمحمد لله رب العالمين

يا ايها الذى يدعوك الغلافى سمعته قد نزلت لك من قبل آيات
بينات وانها الذكرى للعالمين وهذا اللوح حرة اخرى قد ارسل
بالحق واندرحمه للخاصين ضع ما عندك وخذ ما انك انضير
لك عن ملك السموات والارضين ان اسمع هذا النداء الذى
ارتفع بين الارض والسماء تالله لا يقابله حجة العالمين قد اتفق
في ايام التي فيها اجتمع الملوك على قتلى ثم العباد على قتلى
وكما يركض طرف الطرف في اليمين والشمال لا يجد الا عددا
نفسه في اروحى لهذا اليوم الذى فيه انقطع الغلام عسا
سرب العزيز الغلام وينطق بان لا اله الا هو وان لمعبود الا هو
نسل الله بان يلين قلبك من مياها الحكمة والبيان التي نزلت

نزلت من صحاب علم ربك الرحمن ان يا اخي تالله سيفي مالا
 تراه ولو كان الامر كما يقولون لما قبل الغلام سهام الانام وما
 اودع نفسه تحت محالب المشركين ان اخوق الاحباب ثم
 اخرج عنها وتوجد بوجهك الى الله فطر السموات والارض
 قل ايوب سمعت نداءك واجبتك وهما انا وضيت بارضيت

وانتي انا من الناصبين والحمد لله محيي العالمين *غيب ربه الريح*

بسم الله الابدي بقره انتقال

يا ايها الناظر الى الوجه اسمع نداء من يجي مرة بعد اخرى

في سبيل الله ربك ورب العالمين ثم اعلم بان جمال القدر

خرج من ارض السمر ما اكتسب ايدي الظالمين وكان ان

يرعى على الارض وينز في كل حين آيات التي تجذب عنها

ملاءم العالمين ثم بيئات التي انصرفت عنهما ملائكة

المقرئين تالله قد مررت نجات الآيات على شرق الارض

وغربها وان هذا الفضل عظيم اذا وجد نجاتها

عظيم الريم اهتر ثم قام باذن الله الملك العزيز الجليل قد

اودعنا في تلك الاحوال تحت كل حجر خرايد البيان وفرايد

التبيان فسوف يقوم عند كل حجر من ينطق بانته هو حبيب

العالمين قد قصت الأيام الى ان بلغنا ساحل البحر اذا قد
 استوحى بحر الاعظم على الفلك نادى اهل الفردوس بسم الله
 بحورها ثم خاطبوا الفلك وقالوا طوبى لك بما استقر
 عليك وجاء العالمين ثم جوت الفلك على البحر وسمننا
 من كل قطرة منه الا يفيد احد ان يسمعه وكان ربك
 على ما اقول عليهم الى ان بلغنا مقابل مدينة من مدن
 الارض وجدنا منها نفة الرحمن وبينهما كنا نستشق
 روائح القدس سكن البحر واستقر الفلك عليه ولكن هذا
 البحر بالله لا يمكن امواج الى ابد الابد بن اذا حضرت
 الوجه احد من الذين نسيوا الى الابن بكتاب مبين
 فضينا ختامه وجدنا روائح القدس من الله استنزلنا
 محبة الله الرحمن وقد اخذت جذبات الوحي على الشا
 انقطع عن كل شئ وتمك بهذا الجبل الذي على بين السما
 والارضين وقتنا ما سطر فيه من كلماته ومن اراد فليظن
 الى كتابه ليعلم يقاب لقلب اصابع قدرة ربك
 المتعالي العزيز القدير واليت كنت حاضر عندنا و
 سمعت حين الذي يتلوه الغلام بلحن الله الفلك الحزين

العزير المحكمه ومثل ذلك يخلق ربك ما يشاء بقدرته من
عنده ولكن الناس في جحياك انفسهم لمن اذا ما بين تالله
خافه عند الله الاكظم عن نظام السموات والارض اذا قرئت
كنايه قلى تعالى الله الذي احبى بقدرته ما شاء وانما يحيى
العالمين چند لوح ارسال شد من فبراسم بهر نفس مصححة

باشد برسائند

بسم الله الرحمن الرحيم

يا ايها الناظر الخالق والشارب عن كأس الوفاء ان استمع نداء ربك
العللى الاعلى عن شطر العكا بانه لا اله الا هو العلى الابهى قل ان
القضاء مؤيد لهذا الامر والبلاء معين لهذا الظهور ولكن الناس
احببوا وظنوا بانهم مطفى هذا النور الاقوال الذى نفضى بيده
فسوف يظهر الله به السراء من هذا السجين انه على كل شئ قدير
ان احتضنا نفسك لثلاثه عليها الريح الاخذلان ذكر الكتاب
ففي هذه الايام التى فيها اشتعلت نار الفتنه واخذت العباد
ظلماتها استنزل الله بان يوقظك على امره ويقدر سلكها
سواء ويقدر لك ما يقربك اليه ويسكنك في جوار

و يشرب كوشا فضالما انه لهو المقدر

الغفور الكريم

بسم الله الاقرب الى القربى

طوبى لمن شرب سلسبيل البقاء من يد عنايته سبحانه العلي الكلي
 واستقام على حب مولاه علي بن ابي طالب ما منعه البلاء عن التوجه
 الى الافق الابهي وما احببه القضاء عن النظر الى الكلاب والاسماء
 قد منعت الدنيا وتمضي زمانا لمن اعرض عن هذا البحر الذي به
 حياة العالمين طوبى لمن وجد اليه وشرب منه وما منعه
 سطوة الظالمين انك انت لا تحزن من شيء طهر نفسك عن
 كل ما يمنعها عن ذكرك هل ينفع احد ما على الارض اذا جازته
 الموت لا نور رب العالمين طوبى لمن يكون الموت اخر قتاله
 وانزل بقرته بالله المقدر العزيز الشفيق

بسم الله الرحمن الرحيم

فاعلم ان الغافلين اخرجوا من ارض السرايل لظنوا بذلك فورد
 بين ما سواه ابي الله اراد واخرج الغلام بطرا من استنصا
 منها البلاد بجيشت ما بقيت مدينة من مدن الملل الا وقد
 انشئت فيها اثار ربك العزيز الصلبي هل يفيد احد ان
 يطيقه الاستعلاء يد يدرة ربك المقدر القدير لا فونسيه
 التي سوف تجده انوار الشمس فيها كذلك قضى الامر من
 عليهم طوبى لك بما قربت عميدك بعرفان ربك فسوف تجد حيا
 من لدن مجزى حكمهم لا تحزن عما ورد علينا ولو مستنا البلاء

بأتمها واشدها وتكون في ضيق مبين ولكن نجد نفساني
 سرور لا يعادلها بهجة العالمين والمحمد لله رب العالمين
 هو الله تعالى شأنه العزير الكريم

جنا جدارا

يا أيها الساكن في الحدياء اسمع نداء هذا للظوم الذي سُخِنَ
 في العكاه ثم اذكر أيام التي جعل العافلون الال الرسول السار
 الذين استصانوا بوجوههم البثرب والبطر إلى الذين
 في دمشق الفيماء وكان بينهم سيد الساجدين وزين
 قبل لهم انتم الخواج قال الا والله نحن عباد امننا بالله وانا ته
 وافتر شعرا لايمان بوجوهنا وانا فت ظلمات الاكوان ^{دنا}
 بنا السرفع سرادق العرفان وشيدت اركان الايمان ^{جو}
 احللكم ما حربه الله او حرمتم ما احل الله قال الا والله
 نحن اول من اتبع او امر الله قبل اتركتم القرآن قال نحن
 من اهل البيت فينا نزل القرآن ومنها ظهرت اية الرحمن
 وعبدنا ما عانينه واسراره ومنا ذكره وانشاره قيل
 نياي جرم ابتليتم قال لبحب الله وانفطا عنا عما سواه
 واليوم ينكرون الناس اعمال الذين ظلموا من قبل ^{بظان}
 اشدهم ظلموا وهم لا يشعرون كانوا امنوا اللهود ^{ضمنا}

الخلود له ادر في واد يهبون اما يرون يذهبون ولا يرجعون
 اما يعلمون غداً يسئلون ولا يفدون الى الصقي يهبون اذبال
 الهوى ويموتون اذلال العوى نالله لو علموا ما وراء القدام
 من كوش عرفان رجم العزيز العلام لنبذوا ما عندهم من الا
 وهام واشتغلوا بذكر الاضام في اللبالي والايام مخن بفضل
 الله ومثته وان بقضائه ولا يمنغنا البلا يا عن جسده وال
 القضاء عن ذكره ولو يجمع على من على الارض كما يبر ما ح
 ناذه وسبوف شاخذه لا يسكن لساني عن ذكر الله واليك
 فلو ثم انظر فيما ورد على اولياء الله في احسان الخالديه وما وا
 علياني هذه الايام المظلمه فسوف تعط يد الغفور حبيب
 هذا اللبوس وان كان للضعفاء معينا نستل الله بان يصبر
 اليه ويرزقك خير الدنيا والاخرة ويجعلك معنيا العباده
 الضعفاء وموفقا على ما يحب ويرضى انه على كل شيء قدير

وبالاجابة جدي

باسم الله الامجد بالذوال
 سبحانك اللهم يا الذي تسمع ضجيج احببتك من كل الاشياء
 وصريحهم من الاقطار ومن الذين جعلهم المشركون اسارى
 في سبيلك ورضانك وانت تعلم يا الذي ليس لهم ذنب الا

الإحبتك ولا خطيئة الأوتار هم إلى شطر عنايتك لوقيل
 للجهنميين باقى ذنوب ارتكبتهم ما نوح به أهل سرادق الملوك
 ليشتبهون في الجواب بشهد كل الأشياء بانهم ما أخذوا
 إلا الحبتك وما مسمتهم الشدائد إلا في سبيلك بذلك البراءة
 المشركون ان يمنع الوجوه عن التوجه إلى وجه فردانيتك و
 يسدوا العباد عن النظر إلى افق وحدانيتك ليطغى بذلك
 سراج احديتك بين خلقك ونجد وانا وحببتك ثم ملكك
 ضوف يشهدون ويرون بما فعلوا ازدادت انوار صياح
 احديتك لك الحمد يا الهى بما جعلت اهلى واحبته اسير
 وسبيلك لنفك به اعناق برتيتك وجعلتهم ذليلين
 لغرة اسرك ونديتهم لحياة اهل الرضك اسنك يا الهى
 بتيتهم على حبك ورضائك ثم ازرقهم ما قدرته الاضياء
 في عوارق قدريك انك انت المقدر العليم الحكيم ان
 بالسهى قد ورد عليكم في سبيل الله ما لاورد على احد
 احد من العباد بحيث عجز القلم عن ذكره ولكن لاورد في
 حب الله ليكون احلى في مذاق العاشق من حلوى العالمين
 كبر وذكرك من قبلي احبتي الذين حلوا الشدائد في سبيل الله المهنين
 القيوم انا قد الكفينا بذكر بلاياكم عن ذكر بلائى ومن رجع

